KUN. B. PACEVIČIUS

MANO SIELA GARBINA VIEŠPATĮ

Rinko Hedino Typesetting
Spaudė Litho-Art Limited
Toronte

KUN. B. PACEVIČIUS

MANO SIELA GARBINA

VIEŠPATĮ

MARIJOS METAI
TORONTAS 1988

“MANO SIELA GARBINA VIEŠPATĮ”

„Mano siela garbina Viešpatį”, nėra vientiso turinio knyga, bet daugiau sudėtinė. Ir pats Viešpaties garbinimas išreiškiamas įvairiom formom: žodine malda, mąstymu, giesme, poezija, dailiuoju skaitymu, įvairiais judesiais.

Knygos tikslas — giliau įžvelgti į Dangaus Motinos rūpestingumą ir į Jos atneštą iš dangaus ir mums paskelbtą dvasinę programą, kurią kaip “Nepaprastą uždavinį” paskelbė rašytojas W.T. Walsh, grįždamas iš Portugalijos, šiais žodžiais: “Nieko nėra svarbesnio, kaip skelbti tikintiesiems tai, ko Dievo Motina Marija prašė ir reikalavo per savo apsireiškimus Fatimoje.”

Apie tai buvo kalbėta ir dar kalbama pamoksluose, rašyta knygose. Skaudu, kad išgirsti pamokslai, greit užmiršti. Skaityta knygose, bet neatkreiptas gilesnis dėmesys į stebuklingą Dangaus Motinos prašymą ir į Jos per šešis apsireiškimus pareikštus reikalavimus. Reikia prisiminti ir tai, kad Dangaus Motinos prašymai ir reikalavimai buvo ir yra sąlyginiai. Antrasis sąlyginis karas buvo, ir mes esame jo liudininkai. Knygoje bus dar kartą pakartoti sąlyginiai reikalavimai, nes nuo jų neišpildymo kenčia ir neša vergiją mūsų ir kitos tautos.

Knygoje skaitysime daug paguodos žodžių iš "Marian Movement". Šventieji kankiniai ir išpažinėjai trumpai minimi, kad įžiebtų savųjų pasiryžimų šventųjų ugnį į mūsų sielas: Bus atskleistas Dangaus Motinos Marijos žemiškasis gyvenimas.

Aprašyti pavyzdžiai paimti iš gyvenimo prakalbės malonės kalba, kurios mums taip reikia, kad išgirstume savo Dangaus Motinos žodžius, kurie buvo ir yra mums skirti.

Aš tai darau, jausdamas kunigiškų pareigų, kad suskambėtų mūsų Dangaus Motinos žodžiai ir mus vestų į pilnutinį atsinaujinimą. Knyga bus užbaigta septyniais Kristaus žodžiais nuo kryžiaus.

ĮVADAS

Mums skirti Fatimos Marijos Žodžiai

Ruošdamasis išleisti knygelę "Gėlės Marijos rankose" buvau suabejojęs, ar ne perdaug literatūros tuo pačiu klausimu. Parašiau vienam teologui laišką, klausdamas jo patarimo ir palyginti greit atėjo atsakymas: "Tylėti apie Fatimą, Marijos apsireiškimus, jos pageidavimus bei reikalavimus, pareikštus pasaulio žmonėms, būtų didelis nesusipratimas. Marijos žodžiai, kaip nenuvystamos gėlės turi žydėti mūsų sielose ir širdyse, mūsų lūpos kalbėti, rankos rašyti, skelbti visiems, kad Marijos reikalavimų vykdytojų skaičius kasdien didėtų, apimtų visą pasaulį ir neštų taiką ir tautų laisvę."

Neseniai įvyko apsireiškimai (rengiamasi juos viešai paskelbti) Vokietijos šiaurėje, Heede apylinkėje. Apsireiškęs Viešpats ir Šviesiausioji Mergelė Marija taip kalbėjo: "Žmonija dar neatsiliepė Fatimai taip, kaip Dievas to norėjo". Šis Viešpaties ir Jo Motinos Marijos priekaištas skausmu nuaidi mūsų sielose: Mes neatsiliepėm Dangaus Motinai taip, kaip Viešpats to norėjo.

Altoetinge 1940 m. Viešpats apsireiškė Švč. Mergelės Marijos šventovėje mergaitei, vardu Gretchen Gensforth ir pasakė:
"Žmonės neklausė mano Švenčiausios Motinos, kai Ji pasirodė jiems Fatimoje ir juos įspėjo daryti atgailą. Šią valandą aš ateinu pats perspėti ir sudrausti žmoniją: laikai yra labai rimti: žmonės pagaliau turėtų atgailauti ir melstis. Melstis daug,

kad sušvelnintų Dievo rūstybę.
Ypatingai šventas Rožinis turėtų būti dažnai kalbamas. Šv. Rožinis yra labai galingas pas Dievą. Nuo žemiškų malonumų ir linksmybių turėtų būti susilaikoma."

Po tų dviejų dangaus nusiskundimų galima dar geriau įsigilinti į patį Fatimos apreiškimą. Turėdami galvoje savo atsakomybę, privalome kaip galima tiksliau ir pamaldžiau išpildyti Marijos reikalavimus ir Jos pageidavimus. Jei tretysis pasaulinis karas yra jau grėsmė, mūsų apaštalavimas privalo iš pagrindų pagyvėti.

* * *

Cova da Iria-Fatimoj, apie 60 mylių į šiaurę nuo Lisabonos, Švenčiausioji Mergelė Marija šešis kartus pasirodė trims piemenėliams.
Dievas savo maloningumu buvo juos paruošęs šiems Švenčiausios Motinos apsilankymams, tris kartus siųsdamas jiems angelų, kuris save vadino Taikos Angelu. Jis juos išmokė keletą gražių maldelių, papasakojo jiems, kad Jėzaus ir Marijos Širdys klausėsi jų maldos balso, liepė jiems melstis, kritus veidu žemėn ir mokė juos priimti visus kentėjimus, kuriuos Dievas atsiųs.
Perregimas keturiolikos ar penkiolikos metų berniukas, žėrintis šviesiau už kristalų, saulės spindulių peršviestų, arba, kaip Liucija jį atvaizduoja: "Kaip sniegas, kurį peršviesdama saulė padaro jį kristaliniu." Tai buvo 1916 metais. Šie trys angelo pasi-

rodymai ir pasikalbėjimai sudarė labai tinkamą paruošimą pirmąjam Švenčiausios Mergelės apsireiškimui.

Pirmasis Švenčiausios Mergelės Marijos Apsireiškimas

Švelniu maloniu balsu prakalbėdama, Ji išblaškė jų baimę, užtikrindama, kad nieko pikto neatsitiks nes Ji esanti iš dangaus. Liepė jiems pasiaukoti Dievui kantriai kęsti kentėjimus, kuriuos Jis atsiusiąs už nusidėjėlių atsivertimą ir stengtis atsilyginti už piktžodžiavimus bei užgavimus, padarytus Nekalčiausiai Marijos Širdžiai. Liucija už juos visus atsakė teigiamai. Paskui Ji sakė kalbėti Rožinio dalį už taiką ir karo pabaigą. Taipogi prašė ateiti į tą pačią vietą — Cova da Iria kiekvieną tryliktą dieną, tuo pačiu metu per šešis mėnesius. Ji buvo visa šviesi ir atrodė skaidresnė už tyriausią vandens srovę, žėrinčių spindulių peršviestą. Jos veido nebūtų galima apibudinti žodžiais. Rankos buvo sudėtos su Rožinio perlais, kabančiais tarp Jos dešiniosios pirštų. Jos šviesa buvo akinanti. į Ją neilgai buvo galima žiūrėti, nes akys merkėsi.

Trečias Marijos Apsireiškimas Jį stebėjo apie penki tūkstančiai žiūrovų. Jis turi nepaprastos reikšmės. Marija ir vėl reikalavo kalbėti Rožinį kasdieną ir priartinti karo pabaigą, nes tai yra Jos galioje. Po kiekvienos paslapties pridėti šią maldelę: “Mano Jėzau, atleisk mums mūsų kaltes, apsaugok

nuo pragaro ugnies, vesk visas sielas į dangų, ypatingai tas, kurios Tavo gailestingumo labiausiai reikalingos.”

Fatimos apreiškimų žinovai galvoja, kad paskutiniai žodžiai laikomi paslaptyje, yra šie: “Daug tautų bus išnaikinta.” Po to seka tyla. Tačiau ji užsibaigia laiminguoju įvykiu, Marijos pergale: “Bet galų gale Mano Nekalčiausioji Širdis triumfuos.” Mums duodama suprast, kad pasiaukojimas Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai bus įvykdytas, Rusija bus atsivertusi, ir taikos laikotarpis suteiktas žmonijai.

Turime būti labai dėkingi Marijai už apreiškimo guodžiančius žodžius: “Mano Nekalčiausioji Širdis triumfuos,” reikšdami padėką ir skelbdami Nekalčiausios Širdies garbinimą, kad kasdien jungtųsi vis didesni skaičiai Marijos reikalavimų vykdytojų. „Karas (I pasaulinis karas) eina prie pabaigos, bet jei žmonės nenustos rūstinę Dievą, nedaug laiko praėjus, ir kaip tik prie sekančio popiežiaus prasidės kitas, dar baisesnis karas, bausmė pasauliui už daugybę nusižengimų. Tos bausmės išvengti, prašau pasaulį paaukoti mano Nekalčiausiai Širdžiai ir vykdyti mano paskelbtus reikalavimus.” Antrasis pasaulinis karas prasidėjo prie popiežiaus Pijaus XII, ir mes esame jo liudininkai. Marija rūpinasi pasauliu, jo žmonėmis ir nori, kad Jos pageidavimai būtų vykdomi, nustumiant bausmę ir trečiojo karo grėsmę. Sesuo Liucija teigė, kad trečiojo pasaulinio karo bus

išvengta, kai tik pakankamas skaičius žmonių pradės pildyti Fatimos Švenčiausios Mergelės reikalavimus.

Kad galėtume tobuliau atlikti savo pareigas ir nugalėti sunkumus, nuovargį galime šiais žodžiais: aukotis "O Jėzau, tai darau iš meilės Tau, už nusidėjėlių atsivertimą ir kaip atlyginimą už Nekalčiausios Marijos Širdies įžeidimus." Mūsų gyvenimas susideda iš mažų ir didesnių kryželių, koks tai būtų atgailos įnašas Viešpačiui už nusidėjėlių atsivertimų ir atlyginimas už Nekalčiausios Marijos Širdies įžeidimus.

Marijos prašoma rožinio malda trunka penkioliką minučių. Kas mus trukdo? Vykdami į darbovietę, grįždami iš jos lengvai galime sukalbėti, trumpai apmąstydami rožinio paslaptis. Kasdien kalbėdami vieną dalį rožinio, vystom pamaldumą į Nekalčiausią Marijos Širdį už Rusijos atsivertimą ir pasaulio taiką. Kas mus gali sulaikyti nuo pirmųjų mėnesių šeštadienių išpažinties ir komunijos priėmimo. Jei būtų kokia kliūtis pirmaisiais šeštadieniais, galima tą pamaldumo praktiką atlikti pirmaisiais mėnesio sekmadieniais. Suprantama, jei būtų rimta kliūtis pirmais mėnesio šeštadieniais. Viso pasaulio paaukojimas Nekalčiausiai Marijos širdžiai jau įvykęs faktas. Tai padarė drauge su pasaulio vyskupais Šv. Tėvas Jonas Paulius II Fatimoje 1982 metais gegužės mėnesio tryliktą dieną po pergyvento atentato, reikšdamas dangaus Motinai padėką už atgautą sveikatą.

Tik vykdydami Marijos reikalavimus, sulauksime pasaulio taikos ir savosios tautos prisikėlimo. Nuo didžiojo idealo, Dangaus Motinos brangiausių pažadų, mus stabdo nerangumas. Dviejose mano knygose plačiau paminėti Marijos reikalavimai, bet laukiamų rezultatų nebuvo. Dabartinėj knygoj „Mano siela garbina Viešpatį," irgi bus jie minimi su tuo pačiu lūkesiu ir viltimi.

Krikščionybės metai tesujungia mus visus į vieną krikščionišką širdį ir vieną krikščionišką sielą.

Autorius

Nekalčiausioji Marijos Širdis
mūsų dvasinis džiaugsmas.

PAŽVELKITE Į SAVO MOTINĄ

Aš prašau, pažvelkite į savo dangaus Motiną. Žiūrėkite, kokia Ji graži. Ji yra dangaus Tėvo tobulo grožio kūrinys, Jo Sūnaus supuoklė, Šventosios Dvasios įkvėpimo stebuklingas palietimas, uždaro sodo gėlynas Švenčiausios Trejybės šviesos visada kultivuojamas.

Tik pažvelkite į savo Motiną! Tuo būdu manasis grožis apdengs jus. Aš noriu jus įsupti į savo dangaus apsiaustą. Noriu apsaugoti jūsų nekaltumą, panardinti savo šviesoje.

Jūs jaučiatės esą mažyčiai, tai tiesa, neturtingi ir aš matau jumyse daug klaidų; jūs galvojate, kad man nieko negalite duoti. Ak, jūsų meilės man gana! Aš daugiau nieko iš jūsų nenoriu... Jūs galvojate, kad dangaus Motina visada turėtų būti jūsų akivaizdoje. Aš matau, kad Jėzus pats jus veda pas mane, nes tuo būdu jūs duosite Jo Švenčiausiai Širdžiai džiaugsmo, kurio kiti Jam neduos.

Nebūkite nusiminę dėl savo klaidų. Aš jus labai myliu. Aš žiūriu į jūsų širdį bet ne į jūsų būdą. Jei jūs padarote klaidą, vedami įkarščio, didelį džiaugsmą jūs man suteiksite, nusižeminę prašydami atleidimo. Aš noriu būti viena, kuri viską pataiso.

Klausykite mano balso ir leiskite man jus vesti, kad jūsų gyvenimas augtų manyje ir jūs skleistumėte apie save mano šviesą. Bažnyča pergyvena sunkius bandymo laikus jūs pašaukti eiti šviesoje. Toji šviesa išeinanti iš Nekalčiausios Marijos Širdies, ateina jus apsupti ir apšviesti jūsų taką.

Būkite tikri ir neabejokite: jūsų kelias saugus, jis paženklintas jūsų dangaus Motinos. Ko jūs bijote? Jėzus jus išgelbėjo nuo blogio savo triumfo valandoje. Mano Sūnus Jėzus davė jums amžiną gyvenimą, buvo pakabintas ant kryžiaus. Gyvenkite šiuo metu pilnu pasitikėjimu ir visišku atsidavimu mano Motinos Širdžiai.

Kiekvienu momentu šalia jūsų yra jūsų dangaus Motina. Šiandieną aš imu jus drauge su savimi į Kalvarijos kalną, prie pat mano Sūnaus kryžiaus, kur aš tapau jūsų Motina. "Nėra didesnės meilės, kaip atiduoti gyvybę už savuosius." Žiūrėkite į mano Sūnų Jėzų, kurs miršta ant kryžiaus už jus. Jis miršta, nes atiduoda gyvybę iš meilės. Mano Motinos meilė jungiasi su Jo meile už jus.

(Marian Movement)

Rašytojas W.T. Walsh "Fatimos Dievo Motina" knygos autorius, grįždamas iš Portugalijos, paskelbė tikintiesiems nepaprastą uždavinį: nieko nėra svarbesnio, kaip skelbti tai, ko Dievo Motina Marija prašė ir reikalavo per savo apsireiškimus. Tautų laisvė, ateitis ir visų mūsų gyvenimas priklauso nuo Jos reikalavimų vykdymo.

Fatimos Nekalčiausioji Dievo Motina reikalavo:

a) Pasiaukoti Jos Nekalčiausiai Širdžiai.
b) Kasdien kalbėti bent vieną dalį rožinio.
c) Melstis ir savo kentėjimus aukoti už nusidėjėlių atsivertimą.
d) Pirmaisiais mėnesio šeštadieniais priimti atsiteisimo komuniją.
e) Vykdyti Dievo įsakymus ir sąžiningai atlikti savo kasdienines pareigas.

Jei mano reikalavimai bus išpildyti, Rusija atsivers, ir bus taika. Mano Nekalčiausioji Širdis galų gale triumfuos. Šv. Tėvas paaukos man Rusiją. Liucijai privačiai Marija pasakiusi: "Kai bus pakankamas skaičius, kurie vykdys mano reikalavimus, bus taika." Tie Dangaus Motinos žodžiai tegu kasdien suskamba mūsų sielose, kad mums primintų Jos reikalavimus ir jų būtiną vykdymą.

Mano siela garbina viešpatį

„Viešpats sutvėrė mus savo garbei, ir nerami mūsų siela iki nepailsės Viešpatyje." (Plg. Šv. Augustiną.)

Kokia kilni, džiugi žmogaus paskirtis: garbinti Viešpatį, savo Sutvėrėją o, baigus žemės kelionę, siela susijungti su angelais bei šventaisiais ir dangaus karalystėje Jį garbinti per amžius.

Labai gražiai išreiškia Marijos išaukštinimą Jai skirti "Magnificat" giesmės žodžiai, kurie dalinai

tinka ir kiekvienam žmogui, vykdžiusiam Viešpaties valią:

„Mano siela garbina Viešpatį,
Ir mano dvasia džiaugiasi Dievu,
Savo Gelbėtoju,
Nes Jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę:
Didžių dalykų padarė man Visagalis,
Ir šventas yra Jo vardas”.

Tegul skamba ši giesmė mūsų sielose viso mūsų gyvenimo metu, nes Marija, Dangaus ir žemės Karalienė, Golgotoje mirštančio Viešpaties valia tapo mūsų Motina, o mes jos mylimi vaikai. Jėzus aukojo savo gyvybę už visus pasaulyje gyvenančius žmones ir tuo būdu Marija tapo visų mūsų Motina. Tai mirštančio Viešpaties testamentas, Jo kančios krauju parašytas. Brangus Marijos išsireiškimas apibudina tą valandą šiais žodžiais: „Po kryžiumi glaudžiu prie savo Nekalčiausios Širdies naująjį vaikelį kurs tik ką gimė didžiąjame skausme, kai skambėjo nuo kryžiaus žodžiai “Išsipildė” tuo metu užtemo saulė, tamsa gaubė visą žemę, drebėjo ir skilo uolos... Gimėte ir jūs, ir aš tapau jūsų Motina. Dabar žvelgiu į jūsų kentėjimus, džiaugiuosi gydydama jūsų sielas. Niekad jūsų neapleidžiu, mano žvilgsnis seka kur bebūtumėt. Dalyvauju jūsų rožinio paslaptyse, priimu pirmųjų mėnesių šeštadieniais atsiteisimo komunijas, visuomet jauskite mane šalia savęs”.

Neatidėliotinas mūsų uždavinys — pažinti Marijos reikalavimus Fatimoje

Kiek Liurdo stebuklai yra pagarsėję visame pasaulyje, tiek Fatimos Marijos apsireiškimai, vykę beveik šešiasdešimt metų vėliau ir Jos pareikšti reikalavimai gelbėti pasaulį, ne daug kam žinomi ir dar mažiau į juos atkreiptas pasaulio dėmesys. Tačiau Marija į savo reikalavimų vykdymą yra sudėjusi pasaulio ir tautų likimą.

1917 metai pasiliks istorijoj dėl jų nepaprastos, galima sakyti, pirmaeilės svarbos. Tuo metu Bažnyčią valdė Popiežius Benediktas XV-tas. Jis gegužės mėnesio 5 d. per savo sekretorių Kard. P. Gasparri kreipėsi į viso pasaulio vyskupus, kad tikintieji būtų raginami siųsti maldas be pertraukos į Malonių Sostą Jėzaus Širdį, per švenčiausią Mergelę Mariją, visų malonių tarpininkę, maldaujant taikos. Praėjus 8 dienoms, Švenčiausia Mergelė Marija gegužės 13 dieną apsireiškė Fatimoje. Tai buvo pirmasis iš Jos šešių apsireiškimų. Tą pačią gegužės 13 dieną buvo konsekruotas vyskupu busimasis švento gyvenimo popiežius Pijus XII -tas. Spalio mėnesio 13-tą dieną, kai vyko Fatimoj-Cova da Iria paskutinis Marijos Apsireiškimas, lydimas nuostabaus “Saulės šokio”, prasidėjo pasaulinis komunizmo sąjūdis, kad pavergtų visą pasaulį šėtoniškiems kėslams. Tais pačiais metais prasidėjo Fatimos atsišaukimas žmones grąžinti Dievui į Marijos nurodytą taikos kelią.

Fatima ir joje pareikšti Marijos reikalavimai buvo komunizmo priešingybė. Marija trečiam apsireiškime aiškiai pasakė: „Jei mano reikalavimai bus išgirsti, Rusija atsivers, ir bus taika". Švenčiausia Mergelė Marija, apsireikšdama Fatimoj, parodė' savo susidomėjimą ir galybę žemiškuose reikaluose.

Amerikos mokslininkai apie Fatimą

Amerikoje išleidžiamas religinio turinio laikraštis "Soul" — "Siela" gražiai pavaizduoja Marijos Mėlynosios armijos vadovybės užsimojimą susukti naują, įdomų plataus mąsto filmą apie Fatimą. Tačiau filmo libreto-teksto rašytojas Tom Guggino skundėsi negalįs jį parašyti taip, kad busimasis filmas atvaizduotų Fatimos apsireiškimų tikrovę. Todėl jis ryžosi to darbo atsisakyti. Tačiau tą pačią dieną jis gavo dr. J. Rand McNally moksliška rašinį apie pasirodžiusią nuostabią pašvaistę, Marijos Fatimoj pažadėtą ženklą, ir galimą ištisų tautų sunaikinimą. Libreto-teksto autorius ir jo bendradarbiai, paskaitę tą rašinį, labai nustebo ir po vienerių darbo metų pirmą kartą pajuto, kad jų kuriamas filmas turi tikrai didelį uždavinį ir labai aktualią temą. Šiuo metu sukamas filmas stipriai paveiktų žmones, aukos jau plaukia, atsiranda ir duosnesnių aukotojų. Įsigilinus į filmo turinį, būtų lengva išpildyti Marijos pageidavimus, o su jais surištas Rusijos atsivertimas ir mūsų tėvynės laisvė. Libreto autorius tuoj nuvažiavo pas

straipsnio rašytoją McNally ir štai ką sužinojo. Dr. McNally sakosi gavęs laišką iš Mėlynosios armijos vadų, kuriame prašomas parašyti savo nuomonę apie nuostabią pašvaistę, pasirodžiusią 1938 m. naktį iš sausio 25 į 26 d. Klausiama, ar ji tik įprastinė šiaurės pašvaistė, ar kokia ypatinga šviesa, galinti būti ženklu, pažadėtu Marijos Fatimoje 1917 metais. Laiške buvę įvairių pasakojimų bei pareiškimų apie tą nuostabią šviesą, matytą daugelio žmonių šiaurės pusrutulio kraštuose. Buvo paminėti ir dar tebesančios gyvos Fatimos regėtojos Liucijos, dabar vienuolės, žodžiai vietos vyskupui, jog tai Marijos paskelbtas didelis ženklas.

Libreto autorius žinojo apie tuos išsiuntinėtus laiškus įvairiems mokslininkams ir apie Marijos žodžius, pasakytus vaikučiams 1917 m. liepos mėn. 13 dieną, būtent: I pasaulinis karas eina į galą. Tačiau, jeigu žmonės nesiliaus įžeidinėję Viešpaties nedaug laiko praėjus, prie būsimo popiežiaus Pijaus XII-to prasidės karas dar baisesnis. Kai matysite vieną naktį dangų apšviestą nepažįstamos šviesos, žinokite, kad tai Dievo duodamas didelis ženklas, jog yra arti pasaulio nubaudimas dėl daugelio jo nuodėmių. Tai bus karas, badas, Bažnyčios ir Šventojo Tėvo persekiojimai. Kad tai neįvyktų, ateinu paprašyti, kad pasaulį paaukotumėt mano Nekalčiausiai Širdžiai ir priimtumėte atsiteisimo komuniją pirmaisiais mėnesio šeštadieniais. Jei šie mano prašymai bus išklausyti, Rusija atsivers, ir bus taika. Jei ne — bedieviška pro-

paganda išplatins savo klaidas po visą pasaulį sukeldama karus ir Bažnyčios persekiojimus. Daug gerų žmonių bus nukankinta. Šventas Tėvas turės daug kentėti, įvairios tautos bus sunaikintos. Bet pagaliau mano Nekaltoji Širdis triumfuos: Šv. Tėvas paaukos man Rusiją, ji atsivers, ir pasauliui rus suteiktas taikos laikotarpis.

Dr. McNally pasakojo, kad gavęs tą laišką su priedais ir rašęs laiškus kitiems mokslininkams, didesniems pašvaisčių specialistams. Pagaliau vienas tų mokslininkų, gyvenąs Aliaskoje, rašęs jam, kad iš tikrųjų su ta 1938 metų šviesa ir pašvaiste buvę kažkas neįprasta: ji turėjo tam tikrą raudoną lanką, nepastebimą prie paprastų pašvaisčių. Toks lankas buvo pastebėtas tik per didžiuosius branduolinius bandymus atmosferoje. Tai jį paskatino padaryti "to didelio ženklo" — šviesos smulkmenišką palyginimą su sprogimu atmosferoje. Štai ką apie tai rašo dr. McNally "Soul" laikraštyje: "Ta 1938 m. pasirodžiusi pašvaistė švietė bent dviem milžiniškais šviesos lankais, kurie sukėlė baimę -tūkstančiams ją stebėjusių žmonių. Vienintelis aukštoje atmosferoje stebėtas ir aprašytas raudonas šviesos lankas buvo po megatoninio "TEAK" sprogimo 1958 metais. Jį išsprogdino JAV 48 mylių aukštyje virš Johnston salos Ramiajame vandenyne. Raudonas lankas buvo apie 100 milijonų mylių tūrio. Be to, vienas astrofizikas ir kitas geofizikas mane informavo, kad milžiniški raudoni lankai niekur nebuvo pastebėti prie pašvaisčių.

Visoje apylinkėje iki 1000 kilometrų nuotolio buvo jaučiama didelė magnetinė audra ir trukdymai. Savo naujausioje knygoje "Energy from Heaven and Earth," aprašančioje pirmąjį atominės bombos bandymą, Edward Teller rašo: "Buvo keletas, kurie man sakė, kad šis bandymas gali susprogdinti pasaulį. Pagal dabar žinomus fizikos dėsnius tai negalėtų būti, bet gali būti kitų dėsnių, mums dar nežinomų". Ar Viešpaties siųstas ugnies ir sieros lietus, sunaikinęs Sodomos ir Gomoros miestus dėl jų nuodėmių nebuvo ženklas vėlesnioms generacijoms?.. Jei žmonės ir tautos nereformuos savo gyvenimo, pasidarys branduolinė ugnis, tyčiomis ar netyčiomis žmogaus sukelta, ir bus sunaikintos ištisos tautos. Nuo 1961 metų žmogus turi savo rankose tokią galią, jog Marija Fatimoje įspėjo, kad tai įvyks, jei žmonės nepasitaisys.

Kad tai neįvyktų...

Marija, mūsų dangaus Motina, rūpinasi savo vaikais. Įspėdama apie tą baisią bausmę, nurodė dvi pagrindines sąlygas, kad tai neįvyktų. Pirmoji, kad Šventas Tėvas paaukotų Rusiją Jos Nekalčiausiai Širdžiai. Popiežius Jonas Paulius Antrasis drauge su viso pasaulio vyskupais tai padarė 1982 metais, gegužės mėn. 13 d. Fatimoje. Antroji, kad žmonės priimtų atsiteisimo komuniją pirmąjį kiekvieno mėnesio šeštadienį.

Pirmoji sąlyga, nors ir pavėluotai, įvykdyta,

bet antroji dar tik užuomazgoj. Labai maža dalis tikinčiųjų ją priima, nors ji yra mūsų tėvynės laisvės sąlyga. Būtina mums susimąstyti, ypač laisviesiems nuo darbų, kad Dangaus Motinos Marijos raginimas su malonumu būtų pildomas. Paskutinio apsireiškimo metu 1917 metais, spalio mėnesio 13 dieną, tuoj po vadinamo "Saulės stebuklo," Marija laikydama ištiestus savo škaplierius virš pasaulio, prašė žmonių kasdieną kalbėti bent vieną rožinio dalį. Galima drąsiai tvirtinti, jog didžioji tikinčiųjų dauguma nepildo taip nuoširdaus Dangaus Motinos prašymo. O rožinio malda yra pirmoji iš Marijos pageidavimų.

Šiuo metu jau gana plačiai paplitęs Mėlynosios armijos sąjūdis skleidžia Marijos reikalavimus, paskelbtus Fatimoje. Priklausyti Mėlynajai armijai yra gana lengvos sąlygos: aukoti Dievui per Mariją savo kasdieninių pareigų gerą atlikimą, kasdieną kalbėti vieną rožinio dalį pirmaisiais mėnesio šeštadieniais priimti atsiteisimo komuniją, nešioti Marijos atitinkamą medalikėlį kaip pasitikėjimo, įsipareigojimo ir prisiminimo ženklą. Savo patirtus kentėjimus, sunkumus aukoti už nusidėjėlių atsivertimą.

Pasitikėkime Marijos globa, pasiaukodami Jos motiniškai Širdžiai, o Ji neapleis savo vaikų.

“Uždekime savo žibintus!”

Savo metu garsus pamokslininkas vysk. Fulton Sheen ragino savo klausytojus kaip būtinybę liepsnoti Kristumi, nes jo nuomone: “Tik stebuklas gali mus išgelbėti.” Jį dažnai girdėdavome televizijos programoje. Vėliau oro bangomis Jis papasakojo Fatimos istoriją, darydamas išvadas: “Privalome priderinti savo vidų ir savo išorinį gyvenimą prie Fatimos reikalavimų, nes tik tokiu būdu geležinė uždanga bus suskaldyta į atomus ir Dievo skirtu metu nusidažys gražiuoju Dievo Motinos apsiausto mėlynumu. Dangaus paskatinimas ir reikalavimas — veikti ir budėti”.

Pats pirmasis Dangaus Mergelės prašymas: sąžiningai atlikti savo kasdienines pareigas ir jų metu patirtus kentėjimus, nemalonumus, kaip auką aukoti per Nekalčiausią Marijos Širdį Viešpačiui už nusidėjėlių atsivertimą. Kas sąmoningai vengia savo kasdieninių pareigų, nesujungdamas jų su Nekalčiausios Širdies intencijomis, tuo pačiu atitolina Marijos triumfo dieną ir valandą. Mums duotas sąlyginis ženklas. Kai pakankamas skaičius žmonių aukos savo aukas, vykdydami Nekalčiausios Marijos Širdies reikalavimus, atsivers Rusija, ir bus taika. Kas sąžiningai atlieka savo kasdienines pareigas, vengia nuodėmių ir budėdamas aukoja savo visus sunkumus, atsiteisdamas Nekalčiausiai Marijos Širdžiai už įžeidimus ir už nusidėjėlių atsivertimą, tas išpildo patį pirmąjį Dangaus Mergelės reikalavimą. Visi padarykime savo kas-

dieninio gyvenimo sąžinės sąskaitą, taisykime, kas taisytina, kad būtume ištikimi Marijos sūnūs ir ištikimos Marijos dukros.

Regėtoja Liucija yra prasitarusi, jog kūno nuodėmės daugiausia sielų atskiria nuo amžinosios laimės, — žmonės turi daryti atgailą, jeigu jie pasitaisys, Viešpats dar dovanos, tačiau jeigu jie nesitaisys, ateis bausmė.

Jei pildome Dievo Įsakymus, prideriname save ir savo gyvenimą prie Fatimos reikalavimą, įnešdami dalelę jėgos, kuri reikalinga suskaldyti geležinę uždangą į atomus, galime tikėtis Viešpaties atleidimo, ir palaimintos taikos.

Marijos Legijonas — Mėlynoji Armija

Žavi ir viliojanti ateitis: trūksta komunizmo pančiai, dvelkia gaivinanti malonės srovė, ir rusų tauta atsinaujina Kristaus Dvasioje. Atgimusi krikščionybė nuvalo užsigulėjusius melo klodus ir nuima raudoną vergijos raištį nuo tiesos ir teisingumo akių. Prisikelia laisva tėvynė Lietuva, bėga prie dvasinio ir medžiaginio atsikūrimo ir, išskėtusi rankas, laukia mūsų sugrįžimo. Grįžta į šventą Lietuvą paliegę kaliniai, darbo vergai iš Sibiro, tremtiniai iš vakarų. Kokia graži ir viliojanti vizija ir ne apgaulinga! Iš tikrųjų, taip galėtą būti, jei mes pradėtume uoliai vykdyti Rožinio Karalienės pageidavimus bei Jos nurodymus. Mūsą uolumui paskatinti, čia prisimintinas nuostabus įvykis. Amerikietis kunigas Harold Colgan iš New

Jersey, atsidėkodamas Fatimos Marijai už stebuklingą pagydymą, įsteigė Fatimos Marijos Mėlynosios armijos sąjūdį. Jis 1946 metais pradėjo negaluoti širdimi, lapkričio mėnesį, po sunkaus priepuolio nuvežtas į ligoninę. Po tokio smūgio visi laukė jo mirties, arba geriausiu atveju, likusias dienas praleisti lovoje. Gruodžio aštuntą dieną Marijos Nekalto prasidėjimo šventės progą, kunigas Harold Colgan padarė tokį apžadą: "Jei Šv. Mergelė Marija sugrąžins jam sveikatą, jis visu uolumu skelbs Marijos pageidavimus, pareikštus visiems žmonėms Fatimoje ir Jos, kaip dangaus Motinos garbę." Kunigas Harold Colgan staiga pagijo. Grįžęs į Šv. Marijos bažnyčią, kur buvo paskirtas, pradėjo sakyti pamokslus apie pirmuosius mėnesių šeštadienius, ragindamas tikinčiuosius juos praktikuoti ir kasdieną kalbėti bent vieną dalį rožinio. Savo parapiečius susirinkusius į skelbiamą sąjūdį pavadino Švenčiausios Mergelės Marijos Mėlynosios armijos vardu, kad maldomis ir aukomis galėtų kovoti prieš komunistų raudonąją armiją. Kunigas Harold Colgan, vykdydamas savo pasižadėjimus Marijai, tapo tų Marijos reikalavimų apaštalu. Tokį ryžtą skelbkime ir mes savųjų tarpe, tapdami Marijos Mėlynosios armijos misijonieriais, prašydami Dangaus Motinos nusidėjėlių atsivertimo, savo asmeniškais kentėjimais atsilyginkim už Marijos Nekalčiausios Širdies įžeidimus. Šiuo metu didžiausia Marijos draugija yra Mėlynoji armija, kurios net komunistai bijo. Draugija jau turi 22

milijonus narių, ir skaičius kasdien didėja. Tą skaičių padidinkim ir mes!

Marijos sodas

Mėginkite įvertinti tą malonę, kurią gavote pasiaukodami mano Nekalčiausiai Širdžiai. Šventoji Dvasia jūsų dangaus Motinos užtarimu jus atvedė į mano sodą. Ji jus pavidalina, puošdama savo malonėmis ir praturtindama savo dorybėmis, veda jus į šventumą. Pasilikite visados mano sode.

Mylėkite visados. Jėzus ir aš pageidaujame tik jūsų meilės. Nieko jūs daugiau neturite, tik savo širdies plakimą. Jūsų širdis su meile plaka tiktai mano sūnui Jėzui ir man. Darykite tai mano tobulam širdies džiaugsmui.

Kai jūs pasiliekate mano Nekalčiausios Širdies sode, tampate mano nuosavybe. Ir niekas iš manęs jus negali paimti, nes aš esu jūsų apsauga. Visuomet turite jausti mano rankų saugumų.

Nebijokite daugiau nei piktojo, nei pasaulio, nei savo trapios prigimties. Aš saugosiu jus nuo kiekvieno pikto, ir niekas negalės jums pakenkti, nes jūs mano nuosavybės dalis. Švelniai jus pavidalinsiu, kol tapsite tokiu sodu, koks yra manyje ir Švenčiausioji Trejybė savo šviesa į jus reflektuos.

Formuosiu jus Motinos rūpestingumu. Savo rankomis pašalinsiu iš jūsų visa tai, kas nepatinka Viešpačiui. Dvasių, kurią aš jums duosiu kaip ugnis sudegins visa, net šešėlius grožio, kurį aš noriu

jums duoti. Jūsų dangaus Motina nori jus padaryti permatomus, pro kuriuos matytųsi Viešpats.

Aš jumyse sustiprinsiu dorybių šaknis nuo kurių priklausys jūsų tikėjimo, vilties ir meilės augimas. Žydėkite mano kultivuojamos gėlės, kad jūs gautumėt tą patį grožį kaip jūsų Motina. Aš lydima angelų, šventųjų ir sielų skaistyklos maldų kiekvieną dieną ateinu prie Viešpaties sosto, atnešdama iš savo sodo didelę puokštę gėlių.

Kai jūs tapsite kaip mano sodo gėlės, visa bažnyčia taps didžiuliu sodu, į kurį Švenčiausia Trejybė žvelgs su pasitenkinimu. Aš noriu kaip galima greičiau padaryti jus tokius, kokių Jėzus nori. Leiskite save gimti iš manęs, pasakydami žodį "taip." Metais aš sekdavau jus dieną iš dienos. Metais aš esu su jumis, rodydama jums kelią.

Dabar aš noriu padaryti jūsų dangaus Motinos tobulą reprodukciją, tobulą jūsų gyvenimo paveikslą. Suteiksiu jums nuoširdumą, pilną pasitikėjimą, visišką atsidavimą. Aš jus maitinsiu, rengsiu, glausiu prie savo širdies ir vesiu Motinos pavyzdžiu.

Marijos Legijonas ir komunistų vado atsivertimas

Buvęs Airijos komunistų vadas Edward Quinn buvo pakviestas į Angliją vesti komunistinę propagandą. Prisirinko pilna salė klausytojų. Šalia aktyviųjų atėjo ir kritikų. Salėje dominavo raudona spalva. Prie pulpito padėta raudonų rožių puokštė. Aktyvistai taip pat prie švarko atlapo buvo pri-

sisegę po raudoną rožę. Ed. Quinn įžengė į sceną, lydimas gausią plojimą. Prelegentas kalbėjo ilgai, vis nukrypdamas į socialistinę santvarką, kurioje visi žmonės lygūs, nėra išnaudojimo, visi jaučiasi laimingi. Tos santvarkos viršūnėje stovi socialistinė Rusija. Keli sėdintys priešaky pradėjo ploti, bet salė nuščiuvo. Prelegentas nejaukiai pasijuto, baigė paskaitą, kurią palydėjo keli aplodismentai. Turbūt sąmoningai prelegento patarnavimui buvo paskirta Marijos legijono labai apsukri, mandagi, gerai išauklėta, simpatinga mergaitė. Prelegento norėta ją patraukt savo pusėn, bet jos atsakymai buvo tokie sąmoningi, jog paskaitininkas po visą jos darbą prašė, kad ji dar pasiliktą pasikalbėti. Mergaitė sutiko ir atvirai jam pasakė esanti viena iš Marijos legijono, kurią uždavinys skleisti Fatimos Marijos reikalavimus, kad žmonės atsinaujintą Kristaus dvasioje. Svečias girdėjęs apie minėtus apsireiškimus, bet į juos netikėjęs ir stebėjosi mergaitės tokiu giliu pasiaukojimu. Vieno pasikalbėjimo neužteko, ir jis prašė daugiau paaiškinti apie veiklą ir tokius ugningus pasiryžimus.

Prelegentas jau neturėjo vilties ją sužavėti savom idėjom, tačiau kantriai klausėsi jaunos mergaitės aiškinimą. Jam rūpėjo paklausti, ką ji žino apie Rusijos komunizmą. O ji žinojo detaliai apie plečiamą vergiją Rusijoj ir kad komunizmas ruošiasi pavergti visą žmoniją. Faktais išdėstė persekiojimus kitaip galvojančią, suėmimus, kankinimus, trėmimus į žiaurias darbo stovyklas. Štai kokį

rojų jūs pasiryžot kurti. Prelegentas buvo nugalėtas. Atsisakė savo darbo. Atsivertė į katalikų tikėjimą ir norėdamas atitaisyti savo klaidas. įstojo į trapistų vienuolyną. Po kelerių metų buvo įšventintas kunigu, ir savo gyvenimu skelbė Marijos garbę. Koks nuostabus pamaldžios sielos laimėjimas. Šis atvejis sudavė neeilinį smūgį Airijos ir Anglijos raudonųjų simpatikams.

Pasiaukojusiems Nekalčiausiai Marijos Širdžiai paguodos žodžiai

Aš visada būsiu su jumis. Atnaujinkite savo pasižadėjimus mano Nekalčiausiai Širdžiai, jūs esate mano. jūs priklausote man.

Kiekvienu metu būkite tokie, kokiais aš noriu, kad būtumėte; ir darytumėte tai, ko aš iš jūsų pageidauju.

Nebijokite, aš visuomet būsiu su jumis. Šiandiena jūs padarėte mane labai laimingą, pasilikdami arti mano širdies. Duokite man pilną pasitikėjimą. Leiskit man minutę po minutės kurti jūsų ateitį. Jums pakanka pasakyti: Motina, aš tavim pasitikiu; daryk su manim, ką tik nori ir pasakyk man, ką aš turėsiu daryti.

Įpraskite mane matyti visada ir visur tokią, kokią aš iš tikro kiekvienam esu; tiktai Motina ir visada Motina.

Jūsų gyvenimas yra nepaprastai brangus, ir jūs negalite jo nė dalelės eikvoti. Štai kodėl jūs turite

pasilikti su manimi visada mano širdyje ir su manim drauge; mąstyti mano dvasia, į daiktus žiūrėti mano akimis, juos liesti mano rankomis ir mylėti mano širdimi.

Gyvenkite ramiai be baimės ir niekuo nesirūpinkit, nes aš pati. su jumis drauge viską padarysiu, nes aš jus myliu didžia meile.

Šiuo mąstymu, su manim drauge apmąstytu, padarykite pasiryžimą visada pasilikti mano Nekalčiausioj Širdy, kad būtumėt mano džiaugsmas ir mano paguoda.

(The Marian Movement)

Šv. Agnietė, mergelė, kankinė

Kruvinieji ediktai buvo išleisti imperatoriaus Deokleciano 303 metais. Krikščioniu persekiojimai palietė ir šventą mergelę Agnietę, iš kilmingųjų giminės. Šv. Augustinas ir šv. Ambrozijus sako, kad ji buvo tik trylikos metu. Ne vieną jauną Romos kilmingųjų patraukė jos grožis ir nekaltumas. Tačiau ji atsakydavo geidžiantiems jos rankos, kad esanti išsirinkusi sužadėtinį, kurio negalima matyti mirtingomis akimis. Jos ieškotojai, norėdami ją išgąsdinti. įskundė teisėjui, kaip krikščionę. Teisėjas pradžioje norėjo švelniais žodžiais ją perkalbėti, rodydamas kankinimo įrankius, jeigu nepakeis savo nuomomės. Tačiau jį drąsiai ir kankinama atsakydavo, kad jos gyvenimas ir gyvybė priklausanti tik amžinajam sužadėtiniui. Paskui, norėdami ją palaužti, uždarė į prosti-

Šv. Agnietė

Šv. Cecilija

tučių namus, bet jos veido šviesa apakindavo tuos, kurie artinosi prie jos, o kiti bijodami jos veido šviesos, pabėgdavę. Niekuo negalėdami jos paveikti, paskyrė jai bausmę — galvos nukirtimą.

Šv. Amborzijus sako, kad ji eidama į bausmės vietą, ėjo taip laiminga, kaip sužadėtinė į vestuvių pokylį. Susirinkusieji liejo ašaras, sužvango ginklai, ir jos nekalta siela nuskrido pas amžiną sužadėtinį Ji buvo palaidota netoli Romos Nomentanoj. Konstantinas didysis pastatė jos garbei bažnyčią.

Šv. Cecilija mergelė, kankinė

Pagal senųjų laikų duomenis gimusi Romoje. Būdama visai jaunutė, padarė nekaltybės apžadus. Tėvai, nežinodami dukters padaryto žingsnio, vertė ją susituokti su kilminguoju romiečiu Valerijonu. Cecilijos nekaltumas ir šventumas padarė Valerijonui ir jo broliui Tiburcijui nepaprastą įspūdį. Susižavėję Kristaus mokslu abu priėmė krikštą. Valdant žiauriam krikščionių persekiotojui Markui Aurelijui, jie buvo pasmerkti mirti. Nepabūgę mirties, mirė kaip Kristaus mokslo išpažinėjai. Po keletos dienų kankinės vainiką nusipelnė ir Cecilija, paaukojusi savo jaunystę Kristui. Pagal tuos pačius duomenis Cecilija buvusi muzikė, slaptuose krikščionių susirinkimuose pravesdavo giedojimą. Jos vardas buvo šventųjų Mišių kanone. Bažnyčios buvo paskirta bažnytinės muzikos globėja. Mirė kankinės mirtimi antrojo šimtmečio pabaigoje. Jos vardo diena minima lapkričio 22 dieną.

Pirmųjų krikščionių stiprybė — Malda

Malda jiems buvo taip natūrali, kaip natūralus kvėpavimas bei alsavimas: nuolatinis gyvenimo reiškinys. Nebuvo nei laukianti pareiga, kurią reikia atlikti, bet pats gyvenimas. Mylėti Kristų, galvoti apie Jį ir kalbėti jiems reiškė maldą. Nuolatinis buvimas su Kristumi juos darė panašesniais į Kristų, tai jų džiaugsmas ir paguoda. Pirmųjų krikščionių troškimas gyventi Kristuje, kaip Kristus juose gyvas, kiekviena proga kelti savo mintis savo širdį į Kristų, tik jame ieškoti paguodos ir džiaugsmo. Pirmieji krikščionys savo namais laikė amžinybę, o gyvenimą tik keliu į ją. Jų gyvenimo supratimas buvo pagrindiniai skirtingas: jie kiekvienam savo žingsnyje matė Kristų, kiekvienas darbas buvo skirtas Jo garbei, kiekvienas žodis buvo malda.

Mūsų gyvenimo sąlygose namai pasidarė būtinybe ir dauguma mūsų juos turi. Tačiau, siekiant tobulybės, tegu jie būna tik amžinybės prieangis arba šventovė, kurioje garbingoj vietoj stebi kiekvieną mūsų žingsnį Viešpaties Kryžius. Kristaus Kryžius mūsų krikščioniško gyvenimo ženklas. Kaip gaila, kad jis jau dažnai dingsta iš mūsų namų. Po Marijos apsireiškimo Fatimoje, po Jos reikalavimų skirtų pasaulio žmonėms, būtina turėti Marijos Nekalčiausios Širdies paveikslą, kuris tuos reikalavimus primintų. Pietų Lenkijoj bedieviai iš miesto amatų mokyklos išnešė, iš septyniolikos klasių ten kabėjusius kryžius. Mokiniai ir jų tėvai

Šv. Agota

ėmė protestuoti. Arkivyskupas paskelbė viešą laišką, jog Bažnyčia suklupusi kovos, kol nebus grąžinti kryžiai į klases. Mokiniai paskelbė sėdėjimo streiką. Vietinis vyskupas nusiuntė su mokiniais streikuoti ir du kunigus. Miesto gyventojai gabeno maistą apsiklojimus streikuojantiems mokiniams, kad būtų pavalgydinti ir nesušaltų.

Šv. Agota, mergelė, kankinė

Kilusi iš Sicilijos, kilmingųjų giminės, nukankinta Katanijoj 251 m. Decijaus persekiojimo metu. Ji buvo viliojama senatoriaus Kvintanijaus. Nepavykus viliojimui tas pats senatorius įvairiais būdais ją kankino, net sužalodamas jos krūtinę. Kankinimo metu ji meldėsi į šv. Petrą apaštalą, pasakojama, kad stebuklingu būdu visi sužeidimai, nupiovimai buvo atnaujinti.

Christus Vincit, Christus Regnat, Christus Imperat

Tai pirmųjų krikščionių gyvenimo šūkis. Prisikėlęs Kristus viešpatavo jų sielose, nugalėdamas visas kliūtis, kiekvienas Evangelijos žodis gyvąja kalba ar laiškais perduotas jiems buvo įsakymas. Apaštalų Darbų autorius šv. Lukas rašo: “Jie ištvermingai laikėsi apaštalų mokslo, bendravimo, duonos laužymo ir maldų. Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų. Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę,

pasidalydavo su visais, kiek kam reikėdavo. Jie kasdien sutartinai būdavo šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien gausino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą."

Konsekracijos žodžiai Viešpaties tarti Paskutinės Vakarienės metu, apaštalų žodžiais ar laiškais perduoti tikintiesiems nebuvo tik garsų sąskambis, bet įsakymas: "Imkite ir valgykite." Persekiojimų metu nebijodami jokių pavojų rinkdavosi tikintieji stiprintis Viešpaties Kūnu ir Krauju, jausdami nuolatinį Jėzaus gyvenimą savo sielose.

Jei susirinktume visi, kurie galime, koks būtų dvasinis pakilimas kasdieninėse Mišiose. Mus niekas nepersekioja, tik nerangumas stabdo nuo amžinojo džiaugsmo. Pirmųjų krikščionių namai buvo šventovės, juose gyveno žmonės, kurių širdys, įkaitusios Kristaus meile. Nuolat skambėdavo malda ir giesmė, duonos gabalėliuose ateidavo į degančias širdis meile pats Kristus, suteikdamas evangeliško gyvenimo stiprybės. Persekiojimo atveju, jie linksmi ėjo mirti už Tą, Kuris pats už juos buvo miręs ir prisikėlęs. Mirtis jiems prisikėlimas.

Sekdami Kristų savo Mokytoją, stengėsi neprisirišti prie daiktų bei tvarinių, kad būtų daugiau vietos Tvėrėjui. Tikrieji namai jiems buvo dangus, todėl šis pasaulis su savo gėrybėmis buvo tik laikina

buveinė, lyg užeiga keleiviui. Pats kasdieninis gyvenimas buvo tik kelionė, kurios metu nemaža buvo progų pasidaryti panašesniais į Kristų.

Šventoji Darata mergelė ir kankinė

Kilusi iš Caesarejos, kankinės vainiką gavusi Cappadocijoj. Pagal žinomą legendą tuo metu Caesarejos valdytoju buvo Fabricijus. Jis mergelę Daratą kalbino vedyboms. Ji, kaip padarusi nekaltybės apžadus, nuo vedybų griežtai atsisakė. Tada Fabricijus nepalenkiamą mergelę vertė garbinti jo dievaičius, jis buvo stabmeldys, bet jaunoji mergelė atsisakiusi, nes garbino tikrąjį nematomą Dievą. Tada Fabricijus sugalvojo dar vieną būdą palaužti mergelės užsispyrimą. Pasamdęs dvi moteris, kurios savo krikščionišką tikėjimą buvo praradusios, davė joms uždavinį nušviesti gyvenimo žavesį ir pakeisti jos nusistatymų, tačiau laukiami rezultatai buvo skirtingi. Darata savo sielos liepsnojimu, veido angelišku skaistumu, moteris grųžino Kristui. Įtūžęs Fabricijus sugalvojo žiauriausius kankinimo būdus. Mergelė buvo nukankinta trečio šimtmečio pabaigoj ar ketvirto pradžioj, jau valdant Maksimilijonui. Jos kūnas saugojamas šventosios vardo bažnyčioje Romoje už Tiberio.

Kristus tikrai gyvena mumyse

Vyskupas Fulton Sheen, ragindamas savo klausytojus bei tikinčiuosius televizijos programoje “Uždegti savo žibintus,” turėjo mintyje paraginti

Šv. Darata

visus Kristaus išpažinėjus suliepsnoti Kristumi. Pirmieji krikščionys išnaudodavo kiekvieną gyvenimo valandėlę tapti panašesniais į Kristų. Kai nekalbėdavo su Juo maldoj, savo gyvenimu rodė Kristaus buvimą jų prigimtyse. Kristaus buvimas jų sielose buvo išganinga daugiau tikėjimo patirtis. Skausmingi įvykiai jiems teikė progą džiaugtis, kad jie buvo laikomi vertais kentėti dėl savo Viešpaties vardo. įsigilinus į pirmųjų krikščionių gyvenimą, stebime jų įsitikinimą, Dievo buvimą jų sielose ir jie jautė pareigą tą buvimą parodyti kitiems, už tai nuolat meldėsi. Kiekviena diena jiems buvo proga augti, vystytis ir tapti panašesniais į savo mylimą Mokytoją.

Šiandien daugelis stebisi, kaip jie galėjo tai pasiekti? Tačiau stebėdami jų kantrumą kentėjimuose ir gyvybės aukojimą, turime pripažinti, kad jie turėjo tai, ko mums trūksta. Jie turėjo Šventąją Dvasią, kasdieninį dalyvavimą Eucharistinėje puotoje, bendras maldas. Mes visą tai turime, tačiau Kristus mumyse uždarytas geležine uždanga, ir Jo niekas mumyse nemato. Mes vengiame apie Jį kalbėti. Šventoji Dvasia su mumis iki pasaulio pabaigos, bet mes neduodame sąlygų Jos malonės veikimui. Kristus Švenčiausiame Sakramente mūsų kaimynystėje, bet mes neturime pasiryžimo dalyvauti Eucharistinėje puotoje, kurie esame laisvi nuo būtinų darbų. Dažnai pensininkai nusiskundžia nuobodumu, o kaip prašvistų rytmečiai, jei mes nugalėję savo nerangumą, dalyvau-

Šv. Lucija

tume šventoj mišių aukoj, stiprindami save Eucharistine Duona. Kiek daug praleidžiama progų bendraut su Kristumi, įsigilinti į Kristaus žodžių prasmę ir priderinti savo gyvenimą prie Kristaus troškimų.

Kaip maloniai skamba Kristaus žodžiai: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas." Jie apima visą žmogaus gyvenimo turinį. Kristus mūsų kelias, kuriuo mes turime eiti; Kristus mūsų tiesa, kuria tikime ir gyvenimas, kuriuo mes gyvename. Šv. Paulius apaštalas, turėdamas savyje tuos žodžius, galėjo rašyti ir kalbėti: "Ne aš gyvenu, bet manyje gyvena Kristus." Jis veikė Kristaus vardu, mokė Kristaus vardu ir gyveno Kristaus gyvenimu.

Šv. Lucija mergelė kankinė

Gimimu sicilietė iš Syracuso. Lucija nuo pat kūdikystės dienų buvo auklėjama našlės motinos krikščioniškoj dvasioj ir Kristaus meilėje. Jaunutė būdama slaptai padarė nekaltybės apžadus, tuo pačiu atsisakydama vedybinio gyvenimo.

Motina Eutychija buvo varginama nepagydomos ligos, nuolat kentėjo skausmus. Kartą motinos lydima Lucija ėjo drauge pasimelsti prie šv. kankinės Agotos kapo. Po trumpos maldos motina pasijuto visai sveika. Lucija iš to džiaugsmo atskleidė motinai savo paslaptį— padarytus apžadus, tačiau motina tai paliko dukters laisvam apsisprendimui. Kilmingos šeimos jaunuolis, susitaręs su motina Eutychija, Luciją kalbino vedybi-

niam gyvenimui. Motina pramatydama dukters ateitį ragino ją sutikti. Tačiau Lucija savo apžadams pasiliko ištikima ir atmetė jaunuolio pasiūlymą. Jaunuolis jautėsi labai įžeistas ir apskundė teisėjui, kaip priklausančią krikščionių tikėjimui. Nedoras teisėjas ją uždarė į prostitučių namus, tačiau Viešpaties malonė ją saugojo. Teisėjas tuo būdu nepalaužęs šventos mergaitės, sugalvojo ją kalėjimu ir kankinimais priverst pakeisti savo nuomonę. Tačiau šventoji mergaitė kentėjo žiaurius kankinimus ir pasiliko ištikima savo idealui. Nedoras teisėjas, neįveikęs silpnos mergaitės savo žiaurumais, nuteisė ją, pasmerkdamas mirčiai. Šventoji mergaitė galvos nukirtimu buvo palydėta į laimingą amžinybę, kuri savo kančia ir mirtimi išpažino Viešpatį Kristų, jos gimimo diena gruodžio 13-tą. Nukankinta apie 304-tuosius m. žiauriajam Dioklecijanui siaučiant.

Didelė malonė

Čia aprašomas labai įdomus ir tikras įvykis. Marytė, kuri šioj istorijoj dalyvauja, gyveno gal net labai seniai ir tolimam krašte. Tuo metu ten vyko karas. Mažo kaimelio gyventojai sužinojo, kad vienas kariuomenės dalinys atvyksta į kaimelį ir apsistos kelioms dienoms. Kaime buvo tik vienas didelis pastatas — bažnyčia. Gyventojai išgirdę, kad kariuomenės dalinys rengiasi apsistoti bažnyčioje, labai susirūpino, o kunigas buvo išvažiavęs. Susirinkę vyrai sprendė, jog negalima kareiviams apsistoti, kur yra altoriuje Švenčiausias Sakramen-

tas. Buvo visų susirinkusių bendra mintis išnešti Šv. Sakramentą į gretimus klebonijos namus, bet kas tai padarytų. Buvo kreiptasi į keletą vyrų, bet jie visi atsakė "nesą tokie verti liesti ir nešti Švenčiausią Viešpaties paslaptį, kurioj Jis pats gyvena." Pagaliau, kai nei vienas nesutiko be kunigo eiti prie altoriaus, o kariuomenės dalinys jau žingsniavo, tuo metu prabilo vienas vyras: "Klausykite, mano Marytei tik ką suėjo šešeri metai: ji tikrai yra nekalta. Aš ją paimsiu į savo rankas, ji galės paimti Švenčiausią Sakramentą iš bažnyčios." Visi sušuko: "gera mintis, tegu ji neša Švenčiausią Sakramentą." Motina ją švariai išmaudė ir apvilko balta suknele. Visi gyventojai atėjo į bažnyčią ir greit pastebėjo, kad tebernakulis atdaras. Atėję aukštas stiprus vyras mergaite nešinas mergytė pasiekė Komuninę ir priglaudusi prie savo širdies, nešė linksmu veideliu procesijoj o iš jos plaukė malonė. Visi kaimo vyrai išsirikiavo po du ir ėjo procesijoj į kleboniją. Vyrai nutarė: nepalikti vieno Švenčiausio Sakramento klebonijoj, bet po du adoruoti po valandą. Taip jie adoravo ištisą naktį ir dienos dalį kol sugrįžo jų kunigas ir labai džiaugėsi, kad parapiječiai taip gražiai pagerbė Kristų, neleisdami susirinkt Jo akivaizdoj kareiviams, kurie savo profaniškom kalbom galėjo Jį išniekinti.

Šis pavyzdys mus pačius ragina pasiruošti, kai artėjame prie Švenčiausio Sakramento, kad mūsų širdis būtų šventa kaip komuninė, kaip šv. Mišių auksinė taurė, kurioj su Viešpačiu pasilieka ir mūsų širdies meilė.

Marijos vardo šventė

Bažnyčia Marijos vardo šventę mini rugsėjo mėnesio 12 dieną, kuri paskelbta popiežiaus Inocento XI-to septyniolikto šimtmečio pabaigoje paminėti garsiąją pergalę prieš turkų invaziją. 1683 metais turkai su gerai ginkluota dviejų šimtų tūkstančių armija buvo prie Austrijos sostinės Vienos vartų, turėdami tikslą Islamui nukariauti Romą, krikščionybės centrą ir visą Europą. Tuo labai kritišku momentu į pagalbą atvyko Jono Sobieskio vadovaujama lenkų armija pasiruošusi kovai. Pirmosios Šventos Mišios buvo aukojamos Marijos garbei, pačiam Jonui Sobieskiui tarnaujant šv. Mišioms ir priimant Šventąją Komuniją. Pasiaukoję Marijos globai kariai, puolė turkus, priversdami juos plaukti per Dunojaus upę. Visas žygis, Marijai globojant krikščionišką armiją, greit buvo laimėtas. Jonas Sobieskis, grįžęs prie to paties altoriaus dėkojo Marijai už nuostabią globą. Popiežius Inocentas XI įamžindamas tą pergalę prieš mahometonus, kurių jėga buvo palaužta Marijos vardu, paskelbė Marijos vardo šventę ir dabar ji švenčiama rugsėjo 12-tą dieną.

Šiandien reiktų visam krikščioniškam pasauliui susijungti maldoje prieš baisųjį ateizmą, kuris naikina šimtmečiais puoselėtą krikščionišką kultūrą, pajungdamas laiviąsias tautas žiauriai vergijai. Kada susipras pasaulis grįžti prie Viešpaties Dievo ir Dangaus Motinos Marijos, kurios rankose ir šiandiena yra tautų laisvė ir pergalė. Ji tai Pati

pabrėžė Fatimoj, kviesdama pasiaukoti Jos Nekalčiausiai Širdžiai ir vykdyti Jos paskelbtus reikalavimus, nes tik Ji gali suteikti tautoms taiką ir laisvę. Šiuo atveju Jonas Sobieskis yra pavyzdys, kurs atliko tolimą kelionę ginti brangųjį Kristaus Vardą ir išreikšti Dievo Motinai Marijai savo meilę ir pasitikėjimą. Šiuo metu Viešpats baudžia pasaulį už atšąlimą, kuris ir po Marijos įspėjimų Fatimoje, neranda kelio atgal. O kad mes visi ieškotume Marijos užtarimo, kad Jos vardas būtų visuomet mūsų lūpose, iškovotume pergalę prieš pasaulio blogį.

Motinos malda

O Viešpatie, mano Visagalis Dieve, ar Tu norėtum, kad aš pastatydinčiau Tau didingas, puikias ir turtingas šventoves, kur Tu nusižeminęs su mumis gyventum? Kad niekad netrūktų ten maldininkų, ir protarpiais skambėtų Tavo garbei giesmė?

Ar negalėtum man duoti aukso, sidabro tabernakulių pagrąžinimui? O Viešpatie, neturiu aš aukso, ir brangenybių neturiu, kurias mielai Tau paaukočiau. Tačiau, o mano Dieve, pastiprink mano maldą ir mano auką ir aš Tau pastatysiu gyvąsias šventoves iš kūno ir sielos, Tu jose apsigyvensi ir jos skelbs Tavo Vardą pasaulyje.

Padaryk mane, o Viešpatie, vertą Tavo garbei statytoją, suteik man jėgų atlikti visas savo pareigas, o aš puošiu tas mažytes šventoves nekaltybių

Šv. Monika

žiedais ir Tavosios meilės, o Dieve, dorybėmis.

Tebūnie mano nuoširdi malda, kaip paukščių čiulbėjimas, kaip amžino pavasario žydėjimas. Visi praranda savo uždarbį, kurie neieško, O Dieve, Tavosios meilės.

"O mano Jėzau, Tavo garbei aš sudaužiau kvapų savo gyvenimo indą, kuris visada buvo atviras Viešpačiui, kad iš jo kristų kvapios mano širdies gėlės." (Šv. Teresėlė Kūdikėlio Jėzaus taip apie save kalbėjo.)

Atverkime ir mes savo motiniškąsias širdis, kad iš jų plauktų amžino pavasario gėlės prie Jėzaus ir Motinos Marijos kojų.

Motina

Šventoji Monika

Šventoji Monika gimė Afrikoje, Tagastės miestelyje, 331 metais. Jaunutė ištekėjo už pagonio Patricijaus. Susilaukė dviejų sūnų: Augustino, Navigijaus ir neišvardintos dukters. Patricijus buvęs teisėjas, turėjęs vynuogyną ir, anuot Augustino raštų, keletą laukelių. Nebuvo turtingas, bet labai ambicingas. Norėjęs Augustiną išmokslinti ne pagal savo sutaupąs. Čia ateina į pagalbą dosnusis Romanijanas. Patricijus buvo neįprastai priekabaus būdo. Apylinkės moterys stebėjosi, kokiu būdu Monika išvengia mėlynių. Monikos švelnumas, jos jautrumas pajėgė vyrą nuraminti. Aišku, tik jos įtakoje jis prieš mirtį įsirašė į katechumenų skaičių ir tiktai mirštant jam buvo suteiktas krikštas. Patricijui mirus Augustinas buvo 17 metų amžiaus.

Romanijanui pakartotinai remiant, Kartaginoj studijavo retoriką, filosofiją aukštose mokyklose. Jis buvo nepaprastai jautraus ir aistringo būdo. Monika tai stebėjo ir ašarodama meldėsi, maldaudama dangaus malonės savo numylėtam sūnui.

Tėvui mirus, Augustinas parsivedė mergaitę ir su ja beveik 14 metą gyveno. Jaunuolis Augustinas jau buvo sūnaus Adeodato tėvas. Atvestinės mergaitės vardo niekam neteko sužinoti. Audringo būdo Augustinas nerimo, sugalvojo vykti į Italiją. Slaptai ruošėsi palikti Afriką. Tačiau motina įtardama nulydėjo jį iki Kartaginos uosto. Motiną paprašęs užeiti į šv. Kiprijono bažnytėlę pasimelsti, nes jis laive turįs pasimatymą ir atsisveikinimą. Vargšė motina karštai meldėsi bažnytėlėje, kai tuo tarpu sūnus išplaukė. Greit patyrė tą mylimo sūnaus klastą ir skaudžiai pravirko Kartaginos didmiesčio uoste, pasilikusi apleista, tarp minios žmonių vienui viena. Liedama ašaras grįžo į Tagastę ir rūpinosi surast pabėgėlį. Po ilgo ieškojimo pagaliau surado ir nuvyko su jaunesniuoju sūnumi į Milaną. Motinos malda paveikė Augustiną. Jis klauso ir žavisi švento vyskupo Ambraziejaus pamokslais. Dar vulkanas nebuvo užgesęs, bet jau pradedąs aprimti. Motinos malda ir ašaros įtikino Augustiną. Pasiimta afrikietė, palikusi Augustinui savo pagimdytą sūnų Adeodatą (Dievo duotą) pati viena grįžo į Afriką, padarė nekaltumo apžadus, ir reikia manyti, įstojoj į moterų vienuolyną. Afrikietė, Adeodato motina, buvo anksčiau

krikščionė, negu pats Augustinas. Jos kad ir kuklios maldos, o ypač didžioji auka, nenoras skirtis nuo taip mylėto Augustino ir sūnaus Adeodato, suteikė dangaus malonių. Jos didžioji auka prisidėjo prie Monikos ašarų, maldų ir tiesė Augustinui palaimos kelią. Adeotas buvo jaunuolio amžiaus ir stebino savo tėvą Augustiną dideliais gabumais.

Afrikietei išvykus, Augustinas rašęs, jog jo krūtinėje liko kruvinoji žaizda. Dar skaudesnė ji būtų afrikietės širdyje, jei ji būtų sužinojusi, kad jai išvykus, Augustinas susižiedavo su milaniete tokia jaunute mergaite, jog iki vestuvių būtų reikėję laukti dviejų metų. Sužadėtinė buvusi tik dvylikos metų amžiaus. Sužiedotuvės liko tik sužiedotuvėmis. Augustino gyvenimas greitai keitėsi. Grįžta seniai lauktoji malonė. Jis atlieka išpažintį pas kunigą Simplicijonų, dar būdamas nekrikštytas. Atidžiai klauso šv. vyskupo Ambraziejaus pamokslų, ruošiasi krikštui ir pagaliau jį priima iš vyskupo rankų. Drauge su juo sūunus Adeodatas, draugai ir mokiniai. Po krikšto Augustinas apsisprendė už nuošalų, religinį savųjų draugų tarpe gyvenimų, siekti amžinosios tiesos ir nesibaigiančio gėrio. Atplaukę Italijoj į Ostijos uostą turėjo laukti kito laivo plaukiančio į Afriką. Augustinas pilnas entuziazmo pradeda pokalbį su motina Monika, nedidėliame namelyje, netoli Tiberio krantų, pro langus buvo galima stebėti Vidužemio jūros ir dangaus nuostabias spalvas. Augustinas taria: "Ten Aukštybėse pasisotinsime tąja išmintimi, Dievui

Šv. Augustinas

lygia, kurios žemėje ieškojome dideliu vargu ir kurios tik spindulėlis tešvysteli, ir amžinai džiaugsimės, nes joje nėra praeities, nei ateities, bet palaimintoji dabartis be pabaigos.” Tą akimirką du šventieji yra pakilę iki neklystančio Dievybės pajutimo, kurį mistikai vadina tobula jungtimi. Monika patyrusi džiaugsmo valandėlę, lyg atsipeikėjusi sako: „Sūneli mano, — man čia nieko nebėra, kas dar mane šiame gyvenime rištų. Nebežinau, kam čia esu, kai mano viltys pasaulyje jau yra išsipildžiusios, Norėjau tave pamatyti tokį koks daber esi. Dievas suteikė man tos malonės apsčiai”. Pakilo staiga karštis ir po keletos dienų Monika mirė. Augustinas užspaudė akis, kurios tiek dėl jo kentėjo. Adeodatas balsiai pravirko, bet Augustinas jį nuramino tardamas: “Mums neleistina verkti mirusiųjų, nes jie yra užgimę tikrąjam gyvenimui.”

Šv. Monika kiekvienos krikščionės motinos pavyzdys.

Motina yra atsakinga už perduotą gyvybę, nes toji gyvybė pulsuoja jos vaikuose. Kokia ji turi būti turtinga savo dvasia, kad perduotų ne tik medžiagą, bet žydinčią savo sielą.

Sunku įsivaizduoti motiną be tikėjimo: ji niekad nesibaigianti žiema su pusnynais ir vėjų stūgavimu. Motina be nuoširdžios maldos palengva miršta savo paskirtim. Ji diena be saulės, pavasaris be žiedų.

Pati primoji motinos pareiga ugdyti savyje Dievo meilę, kad ji kasdien šviestų nuostabiais spinduliais, nušviesdama gyvenimo darganas, audringus debesis, nuolat plauktų jos malda į Visagalį, nes ji Visagalio bendrininkė.

Šventos Monikos sielą buvo aptemdęs mylimiausias sūnus Augustinas. Šventos motinos šviesa neužgeso: ilgus metus ji ėjo golgotos kančios keliu, laistydama ašaromis savo motinišką meilę. Tik Viešpats galėjo ją suprasti.

Budinti motina tuojau pastebėjo savo sūnaus aistros bangavimą. Nedaug ji kalbėjo sūnui, bet nuolat verkdama kalbėjo Dievui, Išganytojui Kristui, liedama skaudžias ašaras.

Tagastėje nebuvo vyskupo, vargšė motina nuskubėjo į Madaurą, prašyti vyskupo pagalbos. Vyskupas kantriai klausė motinos sielvarto, gausiom ašarom sulaistyto. Kai jis norėdamas ją raminti, įsiterpdavo, tai verkianti motina neduodavo jam pabaigti sakinio, vis maldaudama pagalbos. Po kelių tokių pasikartojimų, vyskupas netekęs kantrybės, sušuko: “Išeik ir palik mane vieną, nes nėra galima, kad Dievas neišklausytų tokios maldos.”

Sunku buvo vyskupui ištarti tuos žodžius, tačiau jie išsipildė, kaip gausi Viešpaties malonė. Milanas keičia Augustino pasaulį: švento vyskupo Ambroziejaus pamokslai sukelia didelį susimąstymą. Motinai atvykus iš Afrikos, prisipažįsta Augustinas daug klydęs. Motina, žinoma, džiau-

gėsi, bet ji nesitikėjo, jog jos sūnus kuria religinę jaunuolių draugiją, pasiryžęs atsisakyti pasaulio. Netikėtai Iponos vyskupas jį pašventino kunigu, senstant vyskupui Valerijui Augustinas, konsekruojamas vyskupu, kad savo gyvenimu būtų didysis bažnyčios šulas.

Motina patyrė tą džiaugsmą būdama danguje. Koks nuostabus pavyzdys šventos motinos aukos. Kiekvieną motiną telydi savo malone, Viešpats.

Pasiaukojusiems Nekalčiausiai Marijos Širdžiai paguodos žodžiai

Šiuo metu jūs turėjote valandėlę poilsio ir dabar aš jus kviečiu įeiti į mano Nekalčiausios Širdies artumą, kad pamatytumėt tą meilės gelmę.

Mano Širdis yra Motinos tikroji širdis, gyvenanti visiems jos vaikams. Visi žmonės išvaduoti mano Sūnaus, yra mano vaikai pilna tų žodžių prasme.

Net ir tie, kurie yra toli nuo Dievo, nusidėjėliai, ateistai, kurie atmeta Dievą ir prieš Jį kovoja, Jo nekenčia, jie visi yra mano vaikai. Ir aš esu jų Motina. Daugeliui jų tarpe, aš esu vienintelė Motina, kurią jie turi, vienintelė asmenybė, Kuri jais rūpinasi ir Kuri iš tikrųjų juos myli.

Noriu jiems padėti, noriu gelbėti, nes aš esu jų Motina. Štai, kodėl aš kenčiu dėl jų: kenčiu už jųjų nuodėmes, kenčiu dėl jų atšalimo, atsitolinimo nuo Dievo, kenčiu dėl jų daromų klaidų. Aš kenčiu dėl jų daromos žalos sau patiems.

Kaip aš galiu jiems padėti, kaip juos gelbėti?...

Esu reikalinga daug maldų, daug ta intencija paaukotų kentėjimų. Tiktai man pasiaukojusių maldos ir jų laisva valia paaukoti kentėjimai gali juos išgelbėti.

Visi mano kunigai bus nekalti ir skaistūs. Aš pati apdengsiu juos savo nekaltu apsiaustu ir iš jų padarysiu naujus žmones, naujus kunigus, kurie bus žmonių šviesa. Aš pašauksiu juos į gražiausią nekaltumą ir meilės atgailą.

Aš noriu savo sąjūdžio kunigus, kad jie į pasaulį neštų nekaltybės žydėjimo žiedus. Per tą nekaltybės žydėjimą mano Sūnus Jėzus vėl taps širdžių ir sielų karalius.

Mano mieli kunigai, jūsų man pasiaukojusių ženklas reiškia gyventi man ir jausti ką aš darau.

Tas eilutes nuolat skaitykime, jas apmąstydami, kad būtumėm Marijos vaikai: Jos sūnūs ir dukros.

(Marian Movement)

Mano Bažnyčia bus atnaujinta

Jūs pasiaukoję mano Nekalčiausiai Širdžiai, būsite Jos stiprintojai, dėl tos priežasties kiekvienu momentu turėsite būti šalia manęs, neatsižvelgdami į savo asmeniškus reikalus.

Jei jūs mane mylite, jeigu esate visiškai mano, jei esate man paklusnūs, kaip jūs galite turėti svarbesnių savo poreikių arba geisti ko nors kito.

Aš daviau jums savo Širdį ir kas yra mano,

turi būti jūsų, mano troškimai, turi būti jūsų troškimais, mano rūpesčiai jūsų rūpesčiais.

Nuo dabar jūs būsit laimingi, jeigu visada ir kiekvienu momentu pasiliksit mano Nekalčiausioj Širdyje. Šiandien aš norėčiau jus vesti už rankų, kaip Motina vis giliau ir giliau į mano Širdies intimumą. Manoji Širdis turės būti jūsų prieglauda, kurioj jus turėsit gyventi. Jeigu jūs visada gyvensite toj prieglaudoj, būsite mano ir mano Sūnaus Jėzaus mylimi. Mano Nekalčiausia Širdis yra Rojaus dalis, kuriame aš noriu apsaugoti man pasiaukojusius.

Aš esu su jumis kiekvienu jūsų dienos momentu. Jūs jau nesate vieni, jūs visada turite su savim savo Motiną, Kuri jus veda už rankų ir glaudžia prie savo Nekalčiausios Širdies.

Viskas yra jums mano paruošta jūsų gerovei, stenkitės daugiau ir daugiau pasitikėti manim. Net ir tamsesnės valandėlės bei kentėjimai mano paruošti, kad stiprėtumėt tobulumo kelyje į pasiaukojimą man.

Stenkitės mane net tamsumoj matyti, stenkitės jausti mane net apleidimuose. Viską darykite su manim ir manyje. Atiduokit man save visiškai, kad kiekvienu momentu būtumėte mano.

Jūsų praeitis neegzistuoja. Dabar aš matau jus tik savo širdy: Jūs esate mano. Nuoširdžiai atiduokite man savo dabartinį momentą, aš jį panaudosiu savo planams.

(The Marian Movement)

Šv. Juozapas

Šv. Juozapas — Bažnyčios globėjas

Šv. Juozapas, kilęs iš karališkos Dovydo giminės, buvo Viešpaties išrinktas Nekalčiausios Mergelės Marijos Sužadėtiniu ir Jos vyru, Išganytojo Kristaus globėju. Jis Naujojo Testamento Teisingasis Vyras, Nazareto miestelio dailidė. Šv. Tėvas Pijus IX Jį paskelbė Jėzaus ir visos Bažnyčios Globėju, skirdamas 19 kovo Jo Šventę. Kai kuriose tautose ši šventė švenčiama kaip nedarbo diena, o visoj Bažnyčioj iškilmingai minima.

Patariama visiems žmonėms Šventąją Šeimą: Viešpatį Jėzų, Mariją ir šventąjį Juozapą, laikyti savo globėja. Ypač mirties valandą atsidūsėjimu į šventąją šeimą, Jėzų, Mariją ir Šv. Juozapą teikiami visuotini atlaidai. Nepaprastai naudinga kiekvieną dieną pavesti save ir savuosius Šventajai Šeimai, šiais žodžiais: „Jėzau, Marija, Juozapai, priimkit mane ir manuosius į savo Šventą Šeimą.”

Jo mažasis rožinėlis

Nepaprastai gražus, pilnas tekančios saulės spindulių rytmetis pažadino mažąjį berniuką Jonelį iš miego. “Dar niekad nebuvo tokios gražios dienos!” jis galvojo, tai buvo jo Pirmosios Komunijos diena. Greit pašokęs iš lovos, kai didysis džiaugsmas jau buvo pripildęs jo širdį, prisimena, kad jis su kitais vaikais pirmą kartą priims Dievą į savo širdį. Tuo metu jis troško pilnutinio pasikeitimo ir kaip visi: niekad negrįžti į buvusias klaidas. Jį pašaukė motina, paduodama dailiai įpakuotą

dovanėlę, tarė: “Paimk, Jonuk, šia dovanėlę, ji tau priklauso ir rūpestingai ją saugok.” Tai buvo spindintis mažas rožinėlis, kurio karolėliai sujungti stipria sidabrine vielele, o gale kabojo platus kryželis. Jonukas paėmė jį savo rankute ir džiaugsmo šypsena žaidė jo veide, kai tuo tarpu motina apsipylė ašaromis... Sunki jai buvo ši diena, nes ji dar tebebuvo protestantė. Kaip bebūtų, ji pati ar ir kaimynų padedama, gražiai paruošė savo sūnelį Pirmąjai Komunijai, pati pasilikdama ir toliau atskirta nuo savo mylimo sūnaus tikėjimo. Sūnaus Pirmoji Komunija ir malda dažnai jį vesdavo bažnytėlėn, kur jis klūpodamas kalbėdavo savo rožinėlį mylimos motinėlės intencija, kurią jis taip nuoširdžiai mylėjo, kaip nieką kitą pasaulyje.

Bėgo metai, Jonukas augo, brendo ir jau vystėsi į stiprų jauną vyrą. Mėgo sportą, plaukimą ir jam nebuvo lygaus. Jį visi mėgo, o jis pirmavo ir mokslo srityje. Kaupėsi Antro Pasaulinio Karo grėsmė. Joną pašaukė į kariuomenę ir jis turėjo palikti tėviškę, kurioj užaugo, subrendo ir stoti į karių eiles. Karo jis nemėgo ir būtų buvęs laimingas, jei jo nebūtų įjungę į šią kruviną dramą, kurioj žmonės žudo viens kitą ir griūva šimtmečiais augusi kultūra. Liūdni jo buvo paskutinieji pusryčiai, kuriuos paruošė jo mylima motinėlė. Apžvelgdamas savo namus ir visą aplinką: čia viskas taip miela, taip sava, čia įmintos ir jo jaunystės pėdos yra tos visumos dalis ir dalimi esąs jis pats. Atsistojęs jis apkabino savo mylimą motinėlę ir

nustebo, kokia ji maža jo vyriškam glėby, kaip žemai jos melsvos akys, iš kurių sruvena ašaros. Palinkęs žiūrėjo į savo motinėlę ir jo žodžiai lūžo skiemenyse, kai jis tarė sudiev. “Viešpatie, globok mano motinėlę ir tu, mamyte, nesirūpink! Aš grįšiu.” Atsisveikinęs Jonas jau žengė durų link, kai tuo tarpu jo motinėlė liejo skaudžias ašaras, pravėręs duris jis grįžo atgal... Ant mažos spintelės gulėjo jo rožinis, greit įdėjęs į piniginę prie motinos paveikslo, tartum laimindamas ją rožiniu, išėjo...

Karas jau buvo prasidėjęs ir Jonas išslystas į fronto linijas, kur klegėjo kulkosvaidžiai, krito sunkūs sviediniai apšviesdami horizontą, skraidė lėktuvai, nešdami mirtį. Tačiau kareiviai dar buvo ramūs, aprūpinti geru maistu ir gėrimais, tūnojo slėptuvėse, krūmuose ir grioviuose. Prasidėjo puolimas, priešas turėjo turtingą pjūtį kovos lauke. Staugė sanitarinės mašinos, ambulansai, jais vežami sužeistieji toliau nuo kovos lauko. Jono, jaunojo vyro veidas, pasidarė kietas ir jo balsas šiurkštus. Liepsnojo žemė, griuvo pastatai, vaitojo sužeistieji. Jonas tuo metu mintimis buvo su savo motina ir rožinis, tas švelniai šviečiantis rožinis vis buvo jo rankose. Kovos metu nė jis nebuvo aplenktas: jis buvo sunkiai sužeistas — šūvis jam pervėrė plaučius. Ambulanso vyrai švelniai jį paėmė į savo globą. Gydymas buvo nepaprastai sunkus ir sveikata tik labai smulkiais žingsniais artėjo. Jonas ir sunkiose valandose stengdavosi būti su savo motina ir sunkiai išgyveno savo rožinio

istoriją, kurį jis pametė kovos lauke, netikėtai iškritusį iš apsiausto. Tas įvykis jį labiausiai skaudino. O žiaurusis karas vis dar tęsėsi ir stovėjo prieš jį visu žiaurumu, kaip didžioji priešingybė. Priešingybė miestų ir žmonių, kurie karo metu tampa griuvėsiais. Jonas, kalbėdamas draugams nebuvo atsargus, nors jis kalbėjo teisingai ir niekas negalėjo užginčyti jam tiesos, bet kerštu liepsnojančios ausys nugirdo ir išdavė savo brolį tą pačią naštą nešantį: jis buvo areštuotas, nakties tamsa pasinaudojo blogiu — Jonas uždaromas į kalėjimą. Vargšas karo dalyvis tuo metu jautėsi visiškai apleistas. Vokiečiai, kurie kovojo drauge su Jonu, buvo nustumti nuo įsitvirtinimų ir jis paliktas likimui, labai bijodamas mirties, kaip tik tuo metu jam buvo paskelbtas mirties sprendimas.

Varšgė motina atvyko į savo mylimo sūnaus laidotuves, paskutinį karta jį pamatyti, kuris jau eina Golgotos keliu. Šiurkšti sargyba neleido jos į kalėjimą, tačiau motinos ranka vis dėlto pajėgė praslysti pro geležinį barjerą. Skausmo suspausta jos sūnaus širdis suvirpėjo džiaugsmu, kai rankoje buvo?.. Ar galėtų būti tiesa?.. jo rožinis. Tik vėliau jis sužinojo, kad piniginė su rožiniu buvo atrasta ir nusiųsta jo motinai. Duotasis lankymo laikas jau pasibaigė ir Jono sieloje kažkas nušvito... Tik prieš valandėlę jis buvo įsiutęs kaip laukinis žvėris. Jis norėjo gyventi. Liko tik valanda. Greit įvyks, ko nesitikėjo. Vaikščiojo po celę skaudžiais žingsniais, rožinis

slydinėjo tarp jo pirštų, įvyko dar vienas aliarmas, kiek daug jų būta, nes ir amerikiečių daliniai kovojo vokiečių žemėje. Jonas vis dar vaikščiojo, galvodamas apie savo motiną ir rožinį, kuris slydinėjo jo pirštuose. Koks didelis dviejų širdžių nerimas!.. Tuo metu triukšmingai prasiveria sunkiosios durys... "Dabar jau baigta: jie ateina manęs pasiimti ir sušaudyti. Dideli kruvino prakaito lašai užliejo jo veidą, rožinis iškrito iš rankų ant grindų, paraudusios akys klaidžioja po celę... pro duris įeina amerikiečių karys, kuris sustojęs, pakėlė rožinį ir jį paduodamas Jonui taip kalbėjo: ,,Paimk jį, mano brolau, ir esi jau laisvas" Motina telefoniniu pranešimu sužinojo, kad sūnus jau laisvas ir grįžta į tėviškę. Kas galėtų pavaizduoti dviejų širdžių džiaugsmą, kai miręs pakilo gyventi rožinio paslapčių prikeltas...

Jonas įžengęs į savo gimtuosius namelius, motiną rado stovinčią prie lango. Aišku: ji laukė savo numylėto sūnaus. O koks buvo jų dviejų džiaugsmas, apsikabinę liejo džiaugsmo ašaras, dėkodami Viešpačiui už malonę, kuri atėjo rožinio maldoj per Dievo Motinos rankas. Besižvalgydamas po kambarius, Jonas tuoj pastebėjo, ko anksčiau nebuvo pastebėjęs: motinos miegamajam gražus Fatimos Marijos paveikslas ir didžiajame kambary didelis Jėzaus Švenčiausios Širdies paveikslas. Tuos du paveikslus ji labai brangino, nes juose buvo jos viltis. Prie Jėzaus širdies paveikslo gražiai pritaikytas Jono Pirmosios Komunijos paveikslėlis, o prie Fatimos Marijos ji padėdavo vis naujų gėlių.

Jonas pastebėjęs savo motinėlės pasikeitimą, pasisodinęs ją arti savęs ir, žiūrėdamas į jos akis taip kalbėjo: “Dabar esame ant vieno ir to paties kelio: tik per stebuklą rožinis tapo mudviejų nuosavybe, taip nuostabiai mus sujungęs. Kas gali mus išskirti, jei su mumis Kristus ir Jo Motina Švenčiausioji Mergelė Marija.” Motina nušluosčiusi džiaugsmo ašaras tarė: “Sūnau aš jau ne ta, kuri buvau. Išstudijavau savo kelią ir juo einu, tik laukiau tavęs. Jonas pabučiavęs motinos rankas džiugia širdimi kalbėjo: ,,Aš vos tik pažvelgęs į visą aplinką supratau: tu eini naujuoju keliu ir aš pasirinkau naująjį kelią, kurį per tavo rožinį man suteikė Viešpats. Šią savaitę išvykstu teologijos studijoms, norėdamas atsilyginti Viešpačiui, Dievo Motinai Marijai už suteiktą didžiąją malonę.” Kai po keturių metų jis buvo šventinamas kunigu, motina buvo priimta į katalikų bažnyčią. Jonas teikdamas pirmutinį savo kunigystės palaiminimą motinai taip kalbėjo: “Priimk šį rožinėlį iš sūnaus kunigo rankų ir dabar tavo eilė melstis už mane”. Motina liejo džiaugsmo ašaras, bučiuodama šventais aliejais dvelkiančias savo sūnaus kunigo rankas, kuris pašventintam rankom neš į pasaulį atleidimą ir gyvąjį Kristų: Kelią, Tiesą ir Gyvenimą.

(Vertimas iš Vokiečių kalbos Indija Bombay K.P.B.)

Šv. Pranciškus Asižietis

Šventasis Pranciškus Asižietis Išpž.

(Garsaus šventojo trumpa istorija)

Jis gimė Asyžiuje 1182 metais, spalio mėn. 4-tą dieną, Didysis "Mažesniųjų brolių ordeno įsteigėjas." Save pavidalino į mažą, beturtį žmogelį, nes buvo atsisakęs savo paveldėjimo ir žemiškos nuosavybės, norėdamas būti neturtingesnis už Tą, Kuriam tarnauja. Nebuvo jam skirta kankinio dalia. Viešpats šventąjam Pranciškui numatė net didingesne paskirtį priimti savo kūne tikrus Nukryžiuotojo Išganytojo žyminius. Iki savo gyvenimo pabaigos jis maldavo dviejų ypatingų malonių: pirmoji buvo, kad jis galėtų įsisąmoninti savo kūne ir sieloje Kristaus kentėjimų tikrovę: antroji, kad jo širdis, jei galima, būtų pripildyta ugningos meilės, kuri vedė mūsų Viešpatį atsiduoti kentėjimams už žmonių išganymą. Atsakymas atėjo nuo aukšto, grubaus La Verno kalno 1224 m. rugsėjo 16 dieną, kai šventasis Pranciškus gavo šventąsias stigmas, atlikdamas 40 dienų pasniko ir maldos gavėnią prieš šv. Mykolo Arkangelo šventę. Tos antgamtinės malonės buvo tik vienas liudininkas. Kai šventasis skendo meditacijoj, įsijausdamas į Viešpaties Kančią, Visagalis siuntė Kryžiaus pavidalu liepsnojantį angelą, perdurti šventojo rankas, kojas ir šoną. Tos žaizdos niekad neužgijo.

Kokia atsivėrė šio skausmo ir džiaugsmo paslaptis, niekas negalėtų pasakyti. Nulipo nuo šventojo kalno kaip gyvasis kryžius, tai buvo žmogaus

gyvenimo vainikavimas, pilnasis skausmų vyro paveikslas. Paskutiniomis savo gyvenimo dienomis jis skendo šventam rūpestingume, kuris švitėjo ištikima meile. Šeštadienio vakarą, spalio trečią dieną 1226 metais, šventasis Pranciškus prašė savo brolių paguldyti jį ant žemės ir apiberti pelenais, kadangi greit, sako jis, "Aš būsiu niekas kitas daugiau, kaip pelenų dulkės." Tuo metu jis pradėjo giedoti neįprasta jėga psalmę šiais žodžiais: "Išvesk mano sielą iš kalėjimo, kad garbinčiau Tavo Vardą ir laukčiau amžino atlyginimo." Tuo metu serafiškoji mažo Asyžiaus beturčio siela nuskrido pas Dievą, lydima jo draugų, linksmai čiulbančių vieversėlių.

Tiek metų praėjo, o jis gyvas nemirštančiam Asyžiuje, gamtoj, žmonių maldose ir milžininškose miniose pasekėjų. Deus meus et omnia. Pax et bonum.

Rožinis šeimos kilnumo vaistas

Mūsų sielos rožių vainikas — Rožinio malda. Ji apsaugo šeimos narius nuo supasaulėjimo, nuo bedieviškos įtakos.

Šiandien, labiau negu bet kada, reikia dvasinio ginklo prieš vadinamą modernizmą, kuris neva moderniu žingsniu

žengia, nutildydamas šeimos maldą. Bespalviai laikraščiai, žurnalai į šeimos židinį neša sustingimą, šaldo šeimos narių meilę, ardo bendravimo nuotaiką ir šeimą stumia į neutralumą, tolyn nuo dva-

sinio gyvenimo, tolyn nuo Dievo, kuri palaipsniui tampa dykuma. Jeigu šiandiena reikia pasaulį gelbėti nuo ateizmo žalos, pirmiausiai gelbėkim šeimą. Rožinio malda žadina mumyse Viešpaties ir Dievo motinos meilę: jo paslaptyse tiek žavesio. Angelo pasveikimo žodžiai dangaus rožėmis krinta į Marijos Motinystę ir mūsų širdyse švinta dangaus malonė. Šioj knygoj Marijos gyvenimo istorija teikia mums daug medžiagos apmąstyti ir įsigyventi į rožinio maldą, o už jo nuoširdų kalbėjimą pažadėtas amžinas gyvenimas. Rožinio maldoj apmąstydami Kristaus kančią, stovėdami su Marija ir šventaisiais po kryžiumi, pergyvensim kančios vaizdus, aprašytus mano knygoje "Pasilik su mumis," o taip pat ir triumfališką Viešpaties prisikėlimą, apsireiškimus, į dangų įžengimą ir Šventosios Dvasios atsiuntimą, kuri savo dieviška šviesa, dieviška ugnimi rodė apaštalams kelius ir kaitino jų ir tikinčiųjų širdis. Labai gaila kad šiuo metu dingsta šeimose bendra malda: be susikaupimo sėdama prie stalo ir po valgio jau nėra padėkos. Mūsų namų sienas nepuošia religiniai paveikslai ir retai užtinkamas kryžius. Vietoje paveikslų ir išganymo kryžiaus, rėkiančiom spalvom nukabinėtos sienos. Dauguma jau neturi nė rožinio, apie kurį Marija net šešiuose savo apsireiškimuose Fatimoje kalbėjo, Rožinio maldą skirdama pasaulio taikai.

Dievo Motinos Marijos Sąjūdis (The Marian Movement) prašo Apsireiškusios vardu, kad kiekvienuose mūsų namuose švytėtų Nekalčiausios

Šv. Antanas

Marijos Širdies paveikslas. Kas garbins Jos Nekalčiausią Širdį bus kaip tos gėlės, kuriomis pati Marija puošia Viešpaties sostą. Tokie paveikslai, aštuonių spalvų buvo gaunami šiuo adresu: Saint Anthony's Welfare Center, 443 E. 135th St. New York 54. N. Y.

Šv. Antanas Paduvietis

Šv. Antanas Paduviečiu vadinamas, nes Paduoj ilgiausiai gyvenęs. Jis gimęs Portugalijos sostinėje Lisabonoj 1195 metais. Krikšto metu jam buvo duotas Ferdinando vardas. Jauname amžiuje tėvų buvo įjungtas į Lisabonos Katedros kanauninkų draugiją, ten gavęs ir pradinį mokslą. Turėdamas penkioliką metų amžiaus, įstojo į reguliarių šv. Augustino kanauninkų draugiją, netoli Lisabonos miesto. Po dvejų metų jis buvo išsiųstas į Coimbros miestą, to paties ordeno Šv. Kryžiaus vienuolyną. Ten jisai studijavo aštuonerius metus. Kaip tik tuo metu buvo atvežtos iš Marocco į Portugaliją penkių pranciškonų kankinių relikvijos. Šis įvykis paskatino jį visu uolumu ir pasiryžimu sekti herojų tikėjimo dvasią. Sužinoję apie tai vienuolyno broliai pareiškė didelį pasipriešinimą, tačiau vienuolyno vyresnysis davė jam leidimą stoti į Mažesniųjų brolių pranciškonų ordeną. Netrukus jis turėjo išvykti į Afriką skelbti Evangeliją Afrikos maurams, bet sunki liga privertė jį grįžti į Ispaniją. Gal laimingu atveju priešingos krypties vėjas stūmė laivą į Sicilią ir, troškimas pamatyti šv. Prancišku

išsipildė: jis buvo paimtas į Asyžių.

Pradžioje ordeno brolių buvo visai ignoruojamas ir pats gyveno uždarą gyvenimą, tačiau Dieviškoji Apvaizda greit atskleidė ordeno broliams, kokią brangenybę jie gavo. Antgamtinės šviesos perspėti vyresnieji, siuntė jį į Bolonijos, Toulousos, Montpellier universitetus dėstyti teologijos. Paduoj baigia savo teologines studijas. Jausdamas pilnutinį subrendimą, tinkamą pasiruošimą, nepaprastą uolumą ir sielų meilę, keliauja per Prancūziją, Ispaniją ir Italiją, sakydamas pamokslus. Viešai pripažintas oratorium, nekartą papuoštas reikšmingais garbės žymenimis. Savo ordene daug dirbo, išlaikydamas ordeno dvasią ir drąsiai priešinosi bet kokiam regulos sušvelninimui. Po gana trumpo gyvenimo, gausiomis malonėmis apdovanotas, mirė 1231 m. birželio 13 dieną. Europoj ir dabar laikomas didžioj pagarboj, kaip daugelio prašymų užtarėjas. Prisimenu Kretingoj, atlaidų dienomis, sustoję vienuoliai prie šv. Antano altoriaus, įspūdingai giedodavo: "Si queris miracula." (Jei stebuklų ieškai.)

Nuostabi maldos galia

Šiuo metu prisimenu, rodos Sicilijoj, vienoj apylinkėje siautė nuo galvos iki kojų ginkluotas plėšikas. Jis nemaža žmonių buvo išgąsdinęs ir nuskriaudęs.

Prie vieno miškelio žmonės pastatė gražią Marijos statulą, kad saugotų tos apylinkės gyventojus nuo nelaimių. Sekmadienių popietėm čia jie susi-

rinkdavo pasimelsti, pagiedoti giesmių ir pabendrauti. Tos apylinkės jauna mergaitė vakarais bėgdavo pasveikinti Dangaus Motinėlę, nusinešusi gėlių gražiai papuošdavo. Atrodė tikras Švenčiausios Mergelės altorėlis.

Vieną vakarą, kai ji triūsė prie altorėlio, tartum iš žemės iškilo prieš jų, ginkluotas, niekad nematytas, palyginti dar jaunas vyras. Mergaitė išsigando, bet nepasimetė. Nepažįstamasis užklausė:

,,Ką tu čia veiki?"

„Puošiu Marijos, Dievo Motinos altorėlį, Aš čia ateinu kiekvieną vakarą pasimelsti", — atsakė mergaitė.

„Ir ko tu prašai tos Dievo Motinos?"

„Prašau, kad saugotų nuo nelaimių. Sekmadieniais čia susirenka beveik visi kaimo gyventojai", — aiškino mergaitė.

„Bet tavoji Dievo Motina tavęs negirdi, ji negyva".

„Čia tik Dievo Motinos paveikslas, o Ji Pati gyvena danguje ir girdi visų žmonių prašymus", — drąsiai kalbėjo mergaitė.

„Tu manęs nebijai?.."

„Nebijau, nes man nieko blogo nepadarysit".

„Aš galėčiau tave paimti ir nusivesti, kur aš noriu, nes esu blogas žmogus ar apie mane girdėjai?.."

„Aš melsiuos kiekvieną vakarą už jus, kad taptumėt geru žmogumi."

"Melskis, melskis, aš tau nieko blogo nepadarysiu", — pasitraukdamas kalbėjo ginkluotas vyras.

Mergaitė, nepažįstamajam pasitraukus, atsiklaupė

ir valandėlę meldėsi už jį. Ji nepamiršo savo pažado ir kiekvieną kartą meldėsi, kad tas nelaimingasis taptų geru žmogmi, nes apie jį girdėjo iš savo tėvų, o ir žmonės sekmadieniais melsdavosi, kad jis nieko blogo nepadarytų.

Prabėgo nemažas skaičius metų, mergaitė įstojo į vienuolynų, ir vienuolyne vis pasimelsdavo už aną sutiktą vyrą, prašydama jam Dievo malonės.
Laikui bėgant ji tapo vienuolyno vyresnioji ir vienų vakarų ji kalbėjo naujai įstojusioms mergaitėms į vienuolynų, prisimindama tą atsitikimą savo tėviškėje, prašydama jaunąsias kandidates melstis už paklydusius žmones.
Viena seselė pranešė vyresniajai, kad jos laukia du vienuoliai svečių kambaryje. Vyresnioji užbaigusi savo pasikalbėjimų su jaunom kandidatėm, nuėjo į svečių kambarį. Nepažįstamieji ją pasveikinino ir vienas kreipiasi į vyresnią tokiais žodžais: „Jūs manęs nepažįstat, bet aš jus pažįstu”.
„Tikrai negaliu prisiminti, nes atrodo pirmą kartą jus sutinku, aiškinosi vyresnioji. Kaip bebūtų, būkit mūsų svečiai”.
„Sesele, aš atvykau padėkoti jums už maldą, prisimenat savo tėviškėj altorėlį Marijos statulą”, tai aš jus išgąsdinau. Maldos pažadas man nedavė ramybės, mano akyse vis stovėjo Marijos statula ir mergaitė suklupusi maldoje, kad aš tapčiau geru žmogumi.
Jūsų malda mane atvedė į vienuolyną, kiek galėdamas atlyginau skriaudas, daug mokiaus ir vyres-

Šv. Uršulė

nieji mane išsiuntė studijuoti teologijos, tapau karmelitų kunigu ir ieškojau savo geradarės, kuri mane atvedė iki altoriaus. Tėvas karmelitas bučiavo vyresniosios rankas, o ji atsiklaupusi prašė palaiminimo. Abu vienuoliai pasiliko pas seseles kaip svečiai, pasakodami seselėms, kokiais keliais juos Viešpats vedė.

Kokia nuostabi nekaltos sielos malda. Tegu kyla iš mūsų širdžių nuoširdi malda, tegu kiekvienas lietuvis jungiasi į Marijos reikalavimų sąjūdį ir prašo savo tėvynei laisvės ir pasauliui taikos, o taip pat ir daugelio paklydusių atsivertimo.

Šv. Uršulė ir jos palydovės

Minimos šventos kankinės su vadove priešaky apleido Britaniją, saksų invazijos metu. Tarp savęs jos susitarė: esą geriau mirt nuo Hunų rankos, negu prarast nekaltybę.

Šventoji Uršulė buvo tos šventų mergaičių grupės vadovė. Apie jas sklido nemaža legendų, nes nežinoma vieta, nei laikas kada jos buvo nukankintos. Pasakojama, kad jos mirė kankinių mirtimis prie žemutinio Reino upės ir Kolne buvo palaidotos. Ant jų kapų buvo pastatyta didelė bažnyčia, kuri labai pagarsėjo dar prieš 643 - čiuosius metus. Tuo laiku Kolno vyskupas buvo labai pamaldus į šv. Uršulę ir jos palydoves.

Kroniko Sigeberto teigimu vadovė ir jos palydovės buvo nukankintos 453 metais. Šv. Angelė pagerbdama Šv. Uršulę ir jos palydoves įsteigė institutą,

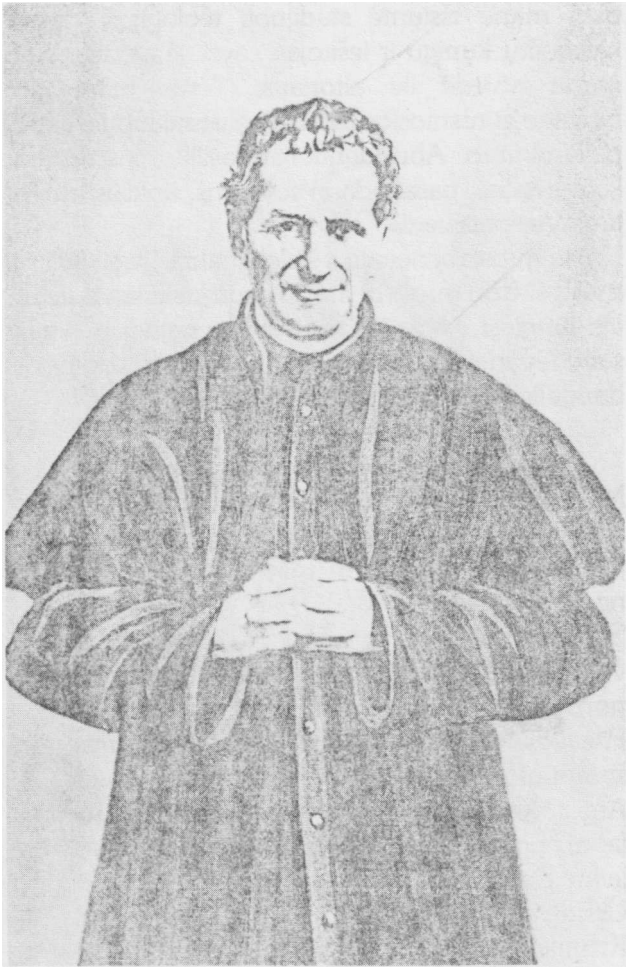

Šv. Jonas Bosco

kuriam davė uršuliečių vardą. Šv. Angelė uršuliečių vienuolynų steigėja gyveno žymiai vėliau šešioliktam šimtmety. Uršuliečių vienuolynų yra beveik kiekvienoj didesnėj katalikiškoj tautoj, su pašaukinais. Bet kai dauguma vienuolynų taip ir jos šiuo metu turi sunkumų.

Šv. Kunigas Jonas Bosko

Gimė Italijoj, netoli Torino miesto, Beccki (Bekių) kaimelyje 1816 metais, rugpjūčio mėn. 16 dieną. Štai ką rašo pats kun. Bosko: "Man dar nebuvo pilnai suėję dveji metai, kai pasimirė mano tėvelis. Nieko neatsimenu apie jo išvaizdą. Atsimenu tik tiek, kad mama, verkdama mane apkabino ir pasakė: Štai, tu našlaitis. Atsimenu, kaip klykė tėvelio Pranciškaus mano brolis Antanas ir nuo tos dienos iki penkerių metų nieko daugiau neatsimenu."

Jonukas nuo pat vaikystės metų troško tapti kunigu, nors vargas sekė kiekvieną jo žingsnį. Pasimokęs kiek pradžios mokykloj, mokėsi laukuose ganydamas aveles. Nepaprastas motinos rūpestingumas, ir jo paties dideli gabumai atvedė jį į aukštesnę mokyklą.

Pagaliau Jonukas jau seminarijoj ir motina Margarita išvydusį sūnų klieriko rūbuose taip kalbėjo: ,,Mano širdis prisipildė džiaugsmu, tave mažą paaukojau Dievo Motinai ir tu Ją paimk savo gyvenimo Karaliene, kad Ji vadovautų kiekvienam tavo žingsniui".

Baigęs kunigų seminarijų, mintimis vis kartodavo daug reiškiantį šūkį: “Da mihi animas cetera tolle.” “Duok man sielas, visą kitą pasiimk,“ tai visų kun. Bosko įkurtų įstaigų, mokyklų, kongregacijų paplitusių po pasaulį šūkis. Ir šioj knygoj patalpinau vieną atsitikimą iš Indijos, Bombėjaus miesto, saleziečių aprašytas, bet pats atsitikimas buvo Europoj. Saleziečių trys kongregacijos: Kunigų, brolių ir seselių, nesuskaitomas tinklas mokyklų, seminarijų ir įstaigų. Šiuo metu kaip ir visi ir saleziečiai turi sunkumų.

Kai prarandame, pajuntame praradimo vertę

Labai įdomus atsitikimas įvyko Italijoj, kuris prasidėjo maždaug prieš šimtą metų ir šiuo metu dar vyksta. Žinome, kad Italija yra katalikiška, kas lankėsi Italijoj pažino ir jų katalikybę. Kaip bebūtų: vieną Italijos miestelį kurio vardą išreiškia dvi raidės Lu ištiko savotiška krizė. Nutilo skambėję bažnyčios varpai ir net sekmadieniais dažnai tylėdavę: parapija ilgesnį laiką jau neturėjo kunigo ir nebuvo vilties sulaukti, nes labai sumažėjo pašaukimai.

Vaikai augo nieko nežinodami apie Dievą. Šventos dienos jie jau nesiskyrė nuo darbo dienų. Moterys, užsiėmusios dažniausiai gausiom savo šeimom, neturėdavusios laiko nei sugebėjimo pamokyti katekizmo. Vyrai važinėdavo po kaimyninius miestelius gal ir užbėgdavo į bažnyčias Mišioms.

Miestelis neturėjo trijų tūkstančių gyventojų, stovėjo ant gražių Monferrato kalvų, dailiomis vynuogių lysvėmis išraižytas, kur žydėjo ir tarpo puikios vynuogės, o miestelio gyventojai buvo žinomi kaip labai gero vyno gamintojai. Tačiau miestelis Lu ne vynu pasižymėjo, bet apaštalavimu.

Viena dievota moterėlė Marija Rotienė sukvietė pas save pamaldesnes kaimynes ir ėmė jas įtikinėti, jog šį tą galinčios ir jos padaryti, o jei galinčios, tai ir privalančios daryti. Mes jau ilgų laikų neturime savo kunigo: išblės mūsų krikšto pasižadėjimai ir Pirmosios Komunijos pasiryžimai, vaikai išsivaikščios klaidingais keliais. Turime prašyti pjūties Viešpatį kaip mokė Kristus apaštalus, kad siųstų darbininkų į savo pjūtį.

Ir tos moterėlės pradėjo melstis, kad jų miestelyje, jų šeimose atsirastų pašaukimų į Kristaus vynuogyną. Kiekviena jų pasižadėjo visa daryti, ką tik gali gera motinėlė, trokštanti, kad bent vienas jos sūnus pasirinktų kunigystę ir sektų savo Išganytojų, skelbdamas pasauliui Gerąją Naujieną, kad bent viena duktė pasirinktų Kristaus tarnybą.

Tiesiog nuostabiu būdu Viešpats išklausė Lu miestelio gyventojų prašymo ir išpildė savo pažadą siųsti darbininkų tiems, kurie jų maldauja. Šiandien Lu miestelio gyventojų beveik kiekviena šeima didžiuojasi turinti sūnų ar dukterį kurie palikę grąžiąsias Monferrato kalvas, dirba Kristaus vynuogyne. Jau dabar iš to nedidelio miestelio,

neskaitlingų gyventojų išėjo 235 kunigai ir 112 seselių.

Pašaukimai — Lu miestelio specialybė, neturinti istorijoj pavyzdžio. Parapijos varpai jau nepriversti tylėti — ir jų garsas iškilmingai banguoja gražiomis Monferrato kalvutėmis. Iš Lu miestelio kunigai ir seselės dirba visuose pasaulio kraštuose. Kaikurie iš jų labai pasižymėjo apaštalavimu. Vieną kitą greitai teks išvysti altorių garbėje.

Kiek dar bažnytkaimių ir miestų, kur tyli varpai ir kiek parapijų neturinčių savo kunigų!... Koks pavojus Lietuvai ir išeivijai. Šiandien mums aktualus Kristaus žodis. "Pjūtis didelė bet darbininkų maža."

Šiandien reikia visiems tikintiesiems apie tai galvoti ir veikti. Jei nepadeda pamokslai, raginimai, tai neabejotinai padės Kristaus žodžiai: "Melskite Viešpatį kad siųstų darbininkų į savo Pjūtį." Būtų labai miela, kad tam tikslui susiorganizuotų būrelis maldininkų, kurie rinktųsi kartą į dieną rožinio maldai. Jei bus noras ir laiko tam įvykdyti atsiras. Daugelis tikinčiųjų šiandien priklauso pasyviai Bažnyčiai, kurie atlieka tik būtiniausius dalykus.

Į mūsų gyvenimą žengia atšalimo krizė ir nesunku įspėti, jei ji nepasikeis, mes neturėsime kunigų, savo rankomis pastatytų bažnyčių ir tikintieji liks be aptarnavimo.

Šių dienų šeimos daug galvoja ir nemažiau daro, kad vaikai pasirinktų pelningas profesijas, sukurtų

šeimas ir laimingai gyventų. Tiesa, tai geroji pusė. Tegul vaikai ir tėvai gyvena valandas be rūpesčių. Tačiau dvasinis gyvenimas, maldos valandos bėga iš dienotvarkės: jau nesimeldžiama prie stalo, apleidžiamos rytmetinės ir vakarinės maldos. Į bažnyčių nueinama pagal nuotaiką. Materialinis gėris, dažnai be dieviškos šviesos, šventos Evangelijos. iškrypsta į nepageidaujamas, net žalingas kryptis.

Kur žmogus ras paguodų, kai dieviškas Kristaus veidas nenušviečia gyvenimo takų, kur ras jėgų, jei Kristus nepasotins Šventųja Eucharistija. Galima sakyti — pašaukimų sritis į dvasinį gyvenimų labiausiai apleista. Ar tėveliai augindami šeimų nepagalvoja, kad sūnus ar duktė pasišvęstų Dievo tarnybai. Jaunimas tolsta nuo Dievo, sekdamas net ir savųjų tėvelių pavyzdį kurių kalbose neminimas Dievas, namuose nei vieno religinio ženklo, nei kryžiaus nei paveikslo į kuriuos nukryptų dvasinis žvilgsnis.

Šiuo metu mažiausiai meldžiamasi už pašaukimus, o jų nepaprastai reikia. Už amžiną gyvenimą mes būsim atsakingi. Jei mūsų pavyzdžiai ir maldingumas bus tik sekmadieninis, sulauksime dienų, kai metais stovės uždaros bažnyčios, jaunimas augs be idealo, augs ir mirs be Dievo malonės.

Su dideliu malonumu prisimenu TT. Jėzuitų gimnazijoj veikusius Marijos sodalicijos būrelius, kurių sueigos buvo laukiamos. Mokiniai, o jų buvo nemažai ir studijas baigę, sudarę šeimas, gaivinosi

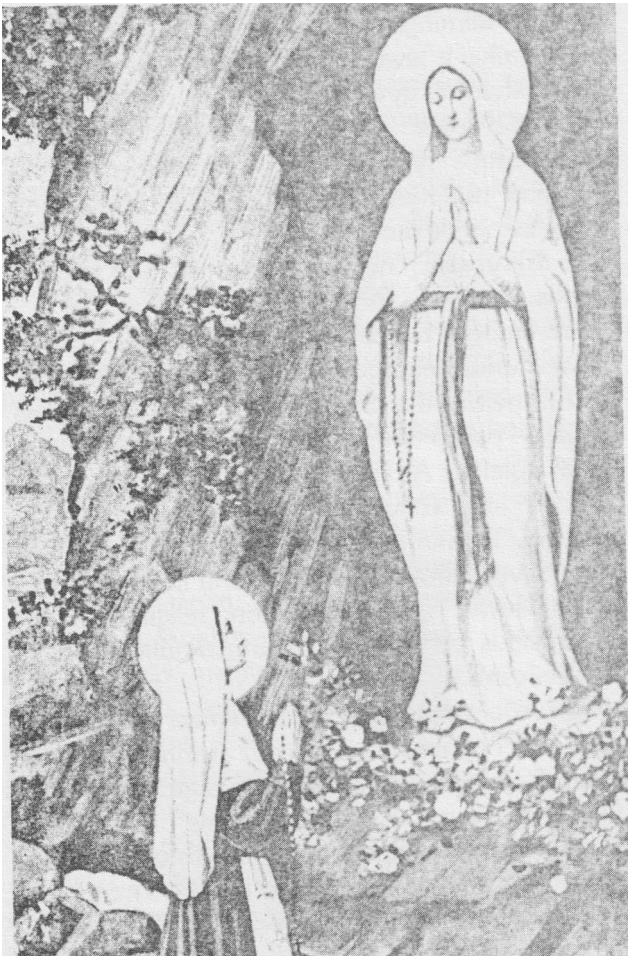

Šv. Marija Bernadeta Soubirous

jaunystės dienų žaviais prisiminimais. Vien iš mano klasės penki pasirinko dvasinį gyvenimą.

Kai švenčiame savo tautos Krikšto sukaktį reikia mums visiems dvasiniai atgimti, kad drąsiu žingsniu eitume Kristaus nurodytu keliu, sekdami savo dangaus Motinos balsą.

Jei tam pasiryžtume, jaunimo sielos sužydėtų Kristumi ir aukotųsi dvasinio gyvenimo misijai, kuri šiuo metu jau yra būtina.

Šventoji Marija Bernadeta Soubirous mergelė, kurios siela garbina Viešpatį.

Gimusi Prancūzijoje, Lourde, 1844 metais, būdama keturiolikos metų amžiaus matė net aštuoniolika Marijos apsireiškimų Lourde. Apsireiškusioji mokė Bernadetą stebuklingo gydymo. Nurodė, kur yra stebuklingas šaltinis ir Bernadeta jį prakasė savo rankom. Ištriškęs vanduo buvo ir yra daugeliui nepagydomų ligonių sveikata.

Subrendusi, šv. Tėvo leidimu, įstojo į Seserų Neveriečių vienuolyną. Po sunkios ligos jauna mirė. Buvo beatifikuota Šv. Tėvo Pijaus XI 1925 metais ir kanonizuota 1933 metais.

Marijos šulinys Nazarete

Nazarete, kur Kristus ir Jo Motina Marija praleido daug metų, yra šulinys, vietinių gyventojų Marijos šuliniu vadinamas. Nuo senų senovės pasakoma, kad čia ateidavusi Mergelė Marija semtis iš to šulinio vandens ir, pagal senovės paprotį indą

nešdavusi ant peties, o kartais ir ant galvos. Šis šulinys ir dabar turįs geriausią vandenį. Mergaitės ir moterys net iš apylinkių ateinančios to vandens semtis ir indus nešančios pagal seną paprotį.
Garsus Vengrijos pamokslininkas, vyskupas Tihamer Toth, Nazareto šulinį prilygina Marijos garbinimui. Kaip vietos ir apylinkių gyventojos, vasaros karštomis dienomis gaivina savo jėgas Marijos šulinio vandeniu, taip mes svarstydami Marijos gyvenimą, prašydami jos užtarimo, dvasiniai stiprėjame.

Poetai, susižavėję Marijos asmeniu, kuria gražiausias poezijas. Garsūs dailininkai yra įamžinę savo vardus nuostabiuose paveiksluose, skulptoriai amžiais pasilieka gyvi Marijos statulose. Jaunuosius patraukia Marijos išaukštinimas, susižavėję jos nekaltumu, seka jos dorybėmis, atsisakydami pasaulio viliaus, stoja į vienuolynus, pašvęsdami savo gyvenimą Viešpačiui, Kristaus evangelijai, kad evangelijos žodis skambėtų žmonių sielose.

Nazareto merginos, jaunos moterys neša ant peties, ar ant galvos gražiai dekoruotus indus. Įgudusios eina gatvėmis, nešdamos atsigaivinimą. Mes, sako vyskupas Tihamer Toth, moliniuose induose nešame amžinąsias sielas, todėl turime jas nešti atsargiai visuose gyvenimo vingiuose, kad skaisčias ir nekaltas nuneštume į amžinuosius namus.

Minėtas Vengrijos vyskupas prie angelo pasveikinimo prideda savo žodžius: “Sveika Marija,

Šv. Motinos Širdis

mūsų gyvenimo paguoda, sveika, mūsų viltie ir džiaugsme, sveika, apaštalų karaliene, sveika, kankinių stiprybe, sveika, krikščioniškosios motinystės amžinoji gėle, sveika, gailestingumo tarpininke, sveika, Dievo ir mūsų Motina. Sveika malonės pilnoji, Viešpats su tavimi, Viešpats, kurs buvo prieš tave, kurs prasidėjo iš Šventosios Dvasios. Tebūnie padėka Tėvui, Sūnui ir Šventajai Dvasiai per amžius.

Marija mūsų motina

Išganytojas Kristus skaudžiausiu savo gyvenimo momentu nepalieka žmonių giminės be globos. Jis, aukodamas savo kančią ir mirtį už žmonių sielų išganymą, atiduoda jas savo Motinos Marijos motiniškai globai.

Mes visi esame kilę iš bendrų tėvų, tuo būdu Kristus įsikūnijimo metu tapo mūsų brolis, o Golgotos kančioje mes tapome Motinos Marijos sūnūs ir dukros. Marija, būdama danguje, nenustoja savo motinystės, priešingai, kaip Dievo Sūnaus ir mūsų Motina tą galią gausiai naudoja.

Prisiminkime Jos apsireiškimais pagarsėjusias vietas: Liurdą, Fatimą, Meksikos Guadalupę, Šiluvą ir kitas. Marija, mūsų dangaus Motina, nusileidžia į savo vaikų tarpą, stiprindama jų tikėjimą, gydydama nepagydomuosius kūno ir dvasios ligonius, guosdama visus motiniška meile. Sunku būtų aprašyti Jos stebuklingų ženklų gausumą, jie patys prakalba maloningos dangaus motinos vardu į mūsų kūną ir sielą.

Nepaprastai džiugu žinoti ir širdimi jausti dangaus Motinos buvimą, kuri seka mūsų žingsnius, myli motinos meile ir nuolat mus užtaria. Mūsų gyvenimo rūpesčius padaro savais, jausdama mūsų žaizdų skausmą, gydo jas ir per gyvenimo sukurtus mus veda už rankų.

Mums daugiau nieko nebelieka, turim atitaisyti savo klaidas, nugalėti nerangumą, kalbėti vieną rožinio dalį, pirmaisiais mėnesio šeštadieniais priimti atsiteisimo komuniją, garbinti Nekalčiausią Marijos Širdį, melstis už nusidėjėlių atsivertimą ir į maldos turinį jungti savo pasitaikiusius kentėjimus.

Koks gražus būtų mūsų dvasinis gyvenimas. Rožinio malda suptų mūsų šeimas, mūsų namus, rožinio malda lydėtų mūsų žingsnius. Kokia graži nuotaika pirmaisiais mėnesio šeštadieniais, atsiteisimo komunija Švenčiausios Mergelės mums palikimas, ruoštų mus amžinajam gyvenimui. Bažnyčios pilnos besimeldžiančių tikinčiųjų atitolintų grėsmę, kuri šiuo metu jau viešpatauja mūsų nelaimingose tėvynėse. Marija, kaip dangaus Motina įspėjo Fatimoj tikinčiuosius. Atnešdama iš dangaus dvasinę programą, gaila dar ir po daugelio metų ne visi žinome, ko reikalavo Motina iš savo vaikų. Ji kalbėjo mums tikintiesiems ir mūsų buvo apvilta.

Paguodos žodžiai

Mano mirštančio Sūnaus valia ir Jo pageidavimu tapau tikra jūsų Motina. Stebuklingu būdu

paėmus mane į dangų, mano Nekalčiausia Širdis dar nėra nustojusi jums plakus ir mano rūpestingumas jumis dar nėra sumažėjęs.

Būkite tikri, aš esu danguje tobulai laiminga, drauge su savo Sūnumi. Švenčiausios Trejybės šviesoje, amžinam angelų ir šventųjų džiaugsmui. Tačiau mano motiniškas pašaukimas pastoviai mane jungia su jumis žemėje.

Aš esu jūsų Motina, todėl kiekvienas jūsų skausmas yra mano. Būdama Motina, turiu kentėti už savo vaikus, ypač nutolusius nuo tikrojo kelio. Turiu kentėti už paklydusius, nes mano troškimas kiekvieną jūsų ir visus grąžinti Jėzaus, mano Sūnaus Švenčiausiai Širdžiai ir mano motiniškai Širdžiai.

Gyvenkite visi mano Širdyje su nuolatine malda, dalinkitės su manimi savo skausmais. Jūsų kentėjimai jau tarnauja pasaulio nuskaistinimui. Jei ištiktų bausmė, būtų lyg ir paskutinė, įsakmiai reikalaujanti kentėti ir atsinaujinti, atnaujinti pasaulį ir jus išganyti. Jei jūs žinotumėt, ką reiškia būti Motina! Jei jūs suprastumėt, nieko nebijotumėt, nes mano motinystė jus saugoja. Dangaus Tėvo teisingumas norėjo, kad Jo Sūnus kentėtų ir mirtų jūsų išganymui. Mylimoji Sūnaus Širdis norėjo, kad jo motina globotų ir vestų jus išganyman. Aš jums kalbu, mano mylimieji, nieko nebijokite, nes turite Motiną, kuri viską sutvarkys, visa patikėkite mano Širdžiai.

Greit matysite mano Nekalčiausios Širdies

triumfą, visados būkite mano: pasitikėkite ir melskitės su manim drauge. Jus prisimenat mano pergalę prie Lepanto ir greitai visi būsite liudininkai mano didžiausio triumfo.

Mano kolonos jau parengtos, laikas išeiti su rožinio malda ir pilnu pasitikėjimu į kovą. Tuomet, mano mylimieji, švęsime naują pergalę, pilnutinį Bažnyčios žydėjimą, apsiaustą jūsų Motinos skaisčiausiu apsiaustu.

(The Marian Movement)

Portugalijos pavasaris

Marijos apsireiškimai vyko per šešis mėnesius tryliktą dieną, jie palydimi nuostabiais ženklais: baltas debesėlis nusileidžia ant žalio ąžuolaičio, pasikeičia dangaus spalva. Vidudienį temsta saulė, galima įžiūrėti net žvaigždes. Kai žmonės sekė nuostabius ženklus, net kelis kartus krito iš dangaus baltų žiedų lapeliai. Keista, brilijantiniai žiedą vainiklapiai, artėdami prie žemės, vis mažėjo. Tokį lietą matė netik maldininkai, bet savo metu ir Leiros vyskupas.

Marijos žodžiai, pasakyti apsireiškimo metu, būdavo tuojau perduodami žmonėms, o žmonės, matydami apsireiškimus lydinčius antgamtinius miškinius, naujai atgimė. Grįžo į namus bendra malda, rožinis, šventadieniais bažnyčios pripildytos tikinčiųjų, lyg srovė plaukė jie prie Eucharistinio Kristaus. Vienas korespondentas rašo apie savo kelionę į Fatimą:

„Galima buvo aiškiai pastebėti, kad Fatimos įvykiai yra nepaprastai paveikę žmonių tikėjimą ir jų pamaldumą. Plentai ir vieškelai buvo pilni žmonių. Visais keliais ir takeliais žygiavo vyrai ir moterys Fatimos kryptimi. Tai buvo iškilmingos eitynės pilna to žodžio prasme, vien į jas pažvelgus iš susijaudinimo rieda ašaros visų skruostais. Niekados savo gyvenime nebuvau matęs tokios didelės ir iškilmingos tikėjimo demonstracijos. Dešimtą valandą ryto, pasiekę savo tikslą radome susirinkusią milžinišką minią žmonių. Vaikus regėtojus, minia pasitiko šauksmais. Jų žodžiuose buvo sutelkti maldavimai, prašymai, skausmai, vargai ir rūpesčiai."

Pragaištinga masonų propaganda ir jų spauda, pasidarė bejėgė. Prabėgo valstybės "Vyrų" pranašautas laikotarpis, kurio metu turėjo nelikti katalikybės ir tikėjimo ne ženklo. Kaip tik šiuo metu Lisabonos jaunimas rengėsi švęsti 25 metų Marijos apsireiškimų ir dvidešimt penkerių metų šv. Tėvo vyskupavimo sukaktį. Katalikių mergaičių pageidavimu stebuklingoji Marijos statula buvo vežama iš Fatimos į Lisaboną, kad ji vadovautų jaunimo kongresui 1942 m. balandžio 9-12 dienomis. Stebuklingoji statula buvo lydima Portugalijos garbės legijono. Visi keliai žydintys darželiai išpuošti gėlėmis. Kaimų gyventojai sutikdavo stebuklingą statulą klūpodami ant kelių. Jų skruostais riedėjo ašaros, skambėjo džiaugsmo šūkiai, maldos ir prašymai. Klūpojo ir laisvamaniai masonai, nuleidę galvas.

Slenka antroji generacija, apie kurią pranašavo nelaimingas ateistas, kad joje katalikybės nė ženklo nepaliks. O nelaimingas pranaše! Pažvelk! Ji sužaliavo naujuoju pavasario želmeniu. Organizuojami Marijos apsireiškimų ir šv. Tėvo Pijaus XII sidabriniai jubiliejai, viso krašto bažnyčiose vedamos misijos: skamba kaip niekad Dieviškos evangelijos žodis, gaivindamas žmonių sielas dvasiniam žydėjimui. Minios artinasi prie Viešpaties stalo, ir jų širdys dega Kristaus meile.

Cova da Iria, visos krašto katedros ir bažnyčios skendo maldoje ir žmonių širdys degė tikėjimo dvasia ir meile rožinio Karalienei. Dvidešimt arkivyskupų, vyskupų su kardinolu priešaky, tūkstančiai kunigų ir nesuskaitoma minia tikinčiųjų skubėjo atnaujinti Fatimoje asmenišką ir visos savo tėvynės pasiaukojimą Nekalčiausiai Marijos Širdžiai, ir visame krašte tūkstančių tūkstančiai pasilikusių namuose, savo parapijų bažnyčiose dvasioje jungė su maldininkais, reikšdami, Fatimos Marijai meilę, dėkingumą, pagarbą ir ištikimybę.

Laimingu atveju ši sidabrinė apsireiškimų sukaktis sutapo su šv. Tėvo Pijaus XII vyskupavimo jubiliejumi. Visa Portugalija uoliai rengėsi tai dvigubai šventei.

Kongreso rengėjai nepasitenkino vien išoriniu puošnumu, bet siekė ir pilnutinio dvasinio atsinaujinimo. Vyskupai, stengdamiesi pradžiuginti Nekalčiausią Marijos Širdį, pateikė Šventės programą: a) Nuo 3 iki gegužės mėnesio 11 dienos,

misijos visose krašto bažnyčiose, b) Sekmadienį gegužės 10 d. iškilmingos pamaldos su bendra Šventa Komunija. Katedrose pontifikalinės šv. Mišios su Te Deum laudamus, c) Gegužės mėn. 12 d. vakare Cova da Irijoj žibintų procesija ir, jei galima, atlikti tai visose parapijų bažnyčiose.

Stebuklinga Mergelės Marijos statula Lisabonoj

Balandžio mėnesio 8 d. pavakary, stebuklingoji Mergelės Marijos statula, iškilmingai įžengė į Portugalijos sostinę Lisaboną. Milžiniška žmonių minia jau kelias valandas jos laukė didžioj miesto aikštėj Campo grande. Kai tik pasirodė Dangaus Mergelės statula, puolė visi ant kelių, didžiausio džiaugsmo ir susijaudinimo paveikti. Visi džiaugėsi, verkė, meldėsi, dėkojo ir liejo džiaugsmo ašaras... Reginys buvo neapsakomas. Mums, turbūt, nesunku suprasti tą džiaugsmą, kai vergijos pančiai lūžo Dievo Motinos atsilankymu ir, vykdymas Jos reikalavimų, grąžino išvargintai tautai taiką ir ramybę. Nešant Švč. Mergelės Marijos statulą per didžiulės minios eiles, sklido plojimai, giesmės, riedėjo džiaugsmo ašaros, degė meile ir atgaila žmonių veidai. O plasnojanti žvakių liepsna ir šviesa nuskaidrino padangę, kurios vaizdo nepamiršta

žmonės ir dabar. Didžioji žmonių minia kalbėjo Tikėjimo išpažinimą. Kiekvienas žodis tarsi gyvoji liepsna plaukė iš tikinčiųjų širdies. O kokia graži rožinio malda, kai vyskupas aiškina paslapčių turinį. Čia žmonės išgyvena Marijos apreiškimų, Kristaus kančią. Jo mirtį ir prisikėlimų.

Portugalijos džiaugsmo pavasaris sužydo margaspalviais žiedais, o tuo tarpu žmonijos priešai ateistai laukė visiško krikščionybės išnykimo. Ko sulaukė Portugalija, pažadėta pasauliui. Įsivaizduokime šiandien savo tėvynę laisvą, didingoj eisenoj į Šiluvą, kas galėtų sulaikyti džiaugsmo ašaras.

Jei Marijos paskelbti Fatimoj reikalavimai, būtų žmonių išklausyti, kiekvienas rastų valandėlę laiko rožinio maldai. Ją galėtų sukalbėti vykdamas į darbą, ar grįždamas namo. Išganytojo paslapčių apmąstymas mus jungtų į vieną šeimą. Pirmaisiais mėnesių šeštadieniais bažnyčios būtų užpildydytos. Artinasi šeimos prie Šventos komunijos, kyla malda už tėvynę ir ji laisvėja. Čia susirenka vienos minties, vienos širdies kaimynai: žengia taika į šeimas, taika ir meilė į kaimynus. Pasiaukojimas Nekalčiausiai Marijos Širdžiai mus jungtų kaip brolius ir seses.

Mūsų komunijos, mūsų maldos, būtų Viešpačiui dov ana už pasaulio taiką ir saugumą.

Paskutinis Marijos apsireiškimas. Nuostabūs saulės įvykiai

Dabar savo dvasios akimis pažvelkime į nepaprastų įvykių paskutinę apsireiškimo dieną. Maldininkų pasakojimai, kairiųjų laikraščių ironiški šypsniai, visame krašte sukėlė didžiausią susidomėjimą. Ypač masonai tuo metu pagrobę valdžią, grąsino įvairiomis bausmėmis vaikus ir vaikų tėvus. Jei tą dieną nebus stebuklo, jie už viską atsakys. Tėvai tikrai būgštavo, net galvojo vaikus išsiųsti slaptai į kaimą, bet patys vaikai buvo ramūs, nes jie buvo tikri, kad Dangaus Mergelė išpildys savo pažadą. Todėl ramiai laukė spalio tryliktos dienos.

Jau nuo pat ankstyvo spalio 12 dienos ryto pradėjo plaukti į Fatimą nesuskaitomos žmonių minios iš tolimiausių Portugalijos vietovių. Po pietų buvo perpildyti visi keliai, kurie vedė į Cova da Iria įvairiausiomis susisekimo priemonėmis. Pėsčiųjų grupės, daugiausia basi, ėjo kalbėdami rožinį. Nežiūrėdami drėgno rudens oro. jie buvo pasiryžę praleisti naktį lauke, kad kitą dieną galėtų užimti geresnę vietą.

Spalio 13 dieną buvo šalta, ūkanota ir lietinga. Sąlygos eisenoms labai nepalankios, bet minia nuolatos didėjo. Žmonių buvo iš tolimų ir artimųjų apylinkių, net iš tolimiausių vietovių. Žymiausieji miestų laikraščiai atsiuntė savo korespondentus. Nuolatinis lietus pavertė Cova da Iria didžiausiu klanu, o laukiančius ir atvykstančius permerkė iki

paskutinės siūlės. Prieš dvyliktą ten jau buvo nesuskaitoma minia žmonių, kurie nekantriai laukė būsimų įvykių. Atėjo piemenėliai prieš vidudienį. šventadieniškais drabužiais apsirengę. Minia juos su pagarba praleido, ir jie, išsigandusių motinų lydimi, nuėjo prie ąžuolo, kurio tik kamienas buvo likęs. Žmonės veržte veržėsi prie vaikų. Liucija paprašė žmones suglausti lietsargius. Visi paklausė ir pradėjo kalbėti rožinį. Buvo pats vidudienis, kai Liucija vienu mostu padarė visiems staigmeną. Ji pertraukė maldą ir sušuko:

Jau sužaibavo!

Pažvelgusi į viršų, tarė: Štai Ji! Štai Ji! Motina išsigandusi įspėjo ją. Tačiau Liucija jos įspėjimo jau negirdėjo, ji buvo ekstazėje. Būk atsargi dukrele, kad nepsiriktum. Mergaitės veidas pasidarė daug gražesnis, negu buvo anksčiau, jis švietė rausva spalva.

Kai Marija parodė pirštu į saulę, Liucija sušuko:

Žiūrėkite į saulę!. Koks neparastas reginys dar niekad nematytas. Lietus staiga nustojo lyti, prasiskyrė debesys ir pasirodė saulė. Tačiau jos šviesa buvo sidabrinė, lyg mėnulio. Vienu momentu ji pradėjo nepaprastu greičiu, kaip ugnies ratas, suktis apie save, mesdama geltonus, žalius, raudonus, mėlynus ir violetinius spindulių pluoštus. Debesys, uolos, žemė ir didžioji žmonių minia paskendo fantastinėj šviesoj. Vieną akimirksnį ji sustojo. Netrukus ugnies rutulys vėl pradėjo iš naujo blaškytis. Dar sykį sustojo ir po trumpos

pertraukos pasirodė toks pat nepaprastas reginys, tačiau daug aiškesnis negu pirma. Minia stovėjo be kvapo, nustebinta.

Staiga visiems pasirodė, kad saulė tartum atsipalaidavo iš padangių ir pradėjo kristi ant jų. Pasigirdo didžulės minios išgąstingas šauksmas! Vieni kitus prarėkdami šaukė:

Stebuklas, stebuklas!...Aš tikiu į Dievą!..Sveika Marija!..Dieve, pasigailėk mūsų!..

Žmonės puolė ant kelių į klaną ir garsiai kalbėjo gailesčio maldas. Šis reginys truko apie dešimt minučių. Jį matė daugybė žmonių tikinčių ir netikinčių. paprastų kaimiečių ir išlavintų miestiečių, mokslininkų ir žurnalistų. Po trumputės pertraukos saulė pradėjo šokinėti, ir jos spinduliai kūrė tokius fantastinius vaizdus, kokių niekas prieš tai nebuvo matęs. Šokinėjančios saulės stebuklas sujaudino visų širdis ir sužadino gyvą tikėjimą į galybių Viešpatį, ir troškimą Jį garbinti.

Didžiojo stebuklo pačią įtampą sudarė baisus saulės kritimas. Tas nuostabus akimirksnis su nesuprantamu saulės spurdėjimu daugelį abejojančių galutinai įtikino. Po šviesos spalvų žaismo saulė, tarsi nutrūkusi nuo savo ašies, staiga pradėjo vingilodama kristi, skleisdama nepaprastą karštį. Žmonės ėmė vaizduotis pasaulio pabaigą. Tuo metu minioje pasigindo atskiri balsai, apimti baimės, skelbė tikėjimo išpažinimą, gailestį už nuodėmes: “Aš tikiu į Dievą, Tėvą Visagalį!...
Mano Viešpatie, pasigailėk!.. Tartum žado netekę.

puolė visi ant kelių, nepaisydami klampaus purvo. Pagaliau saulė, sustojusi viršum galvų, pradėjo kilti augštyn, skrisdama vingiais ir skaisčiai spindėdama sugrįžo į pirmykštę vietą.

Įsidėmėtina, kad žmonės, kurie buvo permirkę iki paskutinio siūlo, staiga, pasijuto visi sausais ir šiltais drabužiais. Tai Dangaus Motinėlės dovana.

Didelį susidomėjimą sukėlė du dienraščio "Saeculo" straipsniai antgamtiniais klausimais: "Pasirodymai Fatimoje ir nuostabūs dalykai." "Saulės šokis šviesią dieną Fatimoj."

Prieš teisingus ir mokslinius straipsnius negalėjo kovoti profaninė spauda, nors bandė, bet tik save išvilko žmonių pajuokai. Daugumas laikraščių fantastiškai aprašė paskutiniuosius dienos įvykius. Žinia apie stebuklą, kuris 1917 m. spalio 13 dieną baigė ir apvainikavo Fatimos įvykius, per 24 valandas pasiekė tolimiausius kraštus Portugalijoje. Nešė tiesą į pasaulį ne tik matę šį įvykį, bet ir plačiai rašiusi Portugalijos ir pasaulio spauda.

Vaisiai buvo neapsakomi ir nepaprasti. Nuo tos dienos Fatima tapo nesuskaitomos daugybės maldininkų lankymo vieta, kurioje buvo patiriamos Dievo malonės. Darbo dienomis lankydavo maži būreliai, sekmadieniais bei šventadieniais, ypač, gegužės ir spalio 13 d. plaukė tūkstantinės minios.

Tuoj po saulės stebuklo, toji brangi vieta, kur Marija apsireiškė buvo atžymėta paprasta arka. 1919 metais žmonės ten pastatė koplytėlę. Niekas žmonių neragino ten lankytis, patys ėjo pagerbti

rožinio Karalienę ir prašyti Jos globos. Keliaudami giedojo giesmes, kalbėjo rožinį, rodydami dangaus Motinai dėkingumą.

Bedieviai nėrėsi iš kailio, matydami nuolat žmonių minias, girdėdami giesmes ir maldas, varžė susisiekimo priemones. Žmonės nenusileido, ėjo pėsti net pro sargybas, nes ir kareiviai daugumoj tikintys, juokėsi iš savo viršininkų. Po vienos nakties koplytėlė rasta išardyta. Už laukinių išsišokimus Fatimos klebonas suorganizavo iškilmingas atsiteisimo eitynes į Cova da Iria ir ten atlaikė šv. Mišias. Laisvamanių surežisuotos išdaigos juos pačius slopino, ir jų balso niekas neklausė. Fatimoje stebuklai dar daugiau išgarsino Dangaus Motiną, juo labiau, kad ir iš jų atsivertę, buvo apdovanoti malonėm.

Pavyzdžiai patraukia

Lotyniška patarle gražiai išsireiškiamą: Verba movent, exempla trahunt — Žodžiai sujudina, pavyzdžiai patraukia. Savo metu į Portugalijos valdžią pateko masonai. Jie valdžioje buvo ir Fatimos Marijos apsireiškimų metu 1917 metais. Marijos apsireiškimai Fatimoje išjudino tikinčiuosius, kuriuos jau buvo sukaustę bedieviai. Atgimimo pavasaris žengė laukais, į Fatimą žygiavo minios iš širdies gelmių sklido giesmės ir rožinio nepertraukiama malda, tačiau nemiegojo ir raudonasis slibinas, jis jau šeimininkavo Ispanijoj ir

Meksikoj, tvindydamas gatves nekaltu krauju ir šėtoniškais kėslais gundydamas Portugaliją.

Tuo metu vietos episkopatas ir civilinė valdžia organizavo atgailos eisena į Fatimą, pasiaukoti Nekalčiausiai Marijos Širdžiai, kad atitolintų raudonojo slibino grėsmę.

Iškilmių rengimo komitetas nesitenkino tik išoriniu pamaldumu, giesmėmis ir maldomis, bet siekė ir dvasino atgimimo. Gyvos dvasios įnešė jaunimas. Darbavosi jaunųjų ir suaugusių organizacijos. Pats patriarchas su vyskupais planavo programą ir ją paskelbė, visose bažnyčiose, jei galima ir koplyčiose vienos savaitės misijas. Skambėjo Evangelijos žodis visose šventovėse, bendra šventoji Komunija, neturinti sau pavyzdžio buvo priimama gailiom ašarom.

Misijoms pasibaigus, trys šimtai tūkstančių minia drauge su ganytojais vyskupais, kunigais patraukė į Fatimą pasiaukoti Nekalčiausiai Marijos širdžiai, Vienas korespondentas apie šią didingą procesiją taip rašo:

Sunku įsivaizduoti tas žmonių gausybes. Jei atsistoję vieškelio pakrašty stebėtume, negalėtume pamatyti nei jos pradžios nei pabaigos. Tai nesibaigiančios eitynės, slenka pirmyn lyg judanti banga. Skamba giesmės ir rožinio nesibaigianti malda.”

Gegužės mėnesio 13-ji dieną Portugalijoj didžioji šventė, nes nužengusi Dangaus Motina išvadavo savo tautą iš žiaurių masonų siautėjimo.

1942 metais ši diena buvo dviejų jubiliejų šventė. Fatimoje Cova da Iria iškilmingos pontifikalinės šv. Mišios, celebruojamos paties Kardinolo Patrijarcho. dalyvaujant visiems krašto vyskupams. Po pamaldų tautos pasiaukojimas Nekalčiausiai Marijos Širdžiai. Minėtos jubiliejinės šventės tęsėsi daugiau savaitės ir baigėsi triumfališka 300.000 maldininkų eisena į Fatimą, gyvo tikėjimo dvasioje.
Eisenoje organizuotai dalyvavo 9.000 studentų. Studentai vaizdavo pirmųjų amžių krikščionis: pamatę šventovę, klaupdavo ir Fatimos pavyzdžiu kalbėdavo rožinį.
Nors tuo metu raudonųjų propaganda buvo apsilpusi, bet vis dar mėgino skleisti savo klaidas. Eisenoj dalyvavęs korespondentas taip aprašo įspūdžius:

"Tai nesibaigiančios eitynės, slenka pirmyn lyg judanti banga. Čia visi susikaupę, skamba giesmės kalvom ir maldų žodžiai oro bangom. Visų tikslas pasiekti Apsireiškimų koplyčių, pasveikinti Dangaus Motinų, dėkoti už suteiktas malones ir prašyti laisvės savo tėvynei, kuri jau žengia pirmuosius žingsnius, numetusi vergijos pančius. Švyti maldininkų veidai ir jų skruostais rieda džiaugsmo ašaros."

Šviesų jūra

Naktis artėja!..Kas priglaus tokių maldininkų minių?..Ir jųjų malda dar nebaigta. Be to. kiekvienas maldininkas perduoda prašymus tų, kurie

patys negalėjo atvykti.

"Šviečiančios Nakties" vaizdą aprašo Dr. Fišeris, oarašęs studiją "Marija Kalba Pasauliui:"

Aš stovėjau ant aukšto kranto Cova da Irioj, kur pradėtas mūryti būsimos Šv. Rožinio bazilikos pamatas, ir žiūrėjau žemyn į tą pačios gamtos sukurta amfiteatrą, kur buvo susirinkusi didžiulė žmonių minia... Ji siūbavo lyg nakties audroje suskaustas Alpių ežeras. Štai vienoj kitoj vietoj jau sužibo liepsnelė toj tamsioj dauboj. Greit atsirado jų šimtai...O iš šimtų pasidarė tūkstančiai ir šimtai tūkstančių. Tamsi dauba pavirto tikra šviesų jūra.

Čia pajutau reginį, kokio nėra kitur. Mačiau šviesą, kokios nėra kitur. Tai šviečianti gegužės naktis Cova da Irioj, viską pralenkianti.
Toji žvakių šviesa turi sielą, sielą, kuri meldžiasi, sielą, kuri verkia, sielą, kuri šviečia, sielą, kuri myli ir dega. kaip amžinoji ugnis.

Jei paklaustum tos nesuskaitomos minios žmonių. susirinkusios su žvakėmis ant šio akmenuoto kalno, kur kieta žemė. kur naktis šalta. Ko čia jie su ugnimi atėjo? visi atsakytų vienu balsu...Čia mes atėjome švęsti šventą naktį sugedusiam pasaulyje. Mūsų žvakės mirga Dangaus Karalienei ir Jos Dieviškajam Sūnui.

Taip buvo užbaigtas tautos dvasinis atsinaujinimas 1942 m. gegužės mėnesio 13 dieną. Tai buvo žėrinti naktis, šventa naktis, kai kraštas lyg jūra bangavo žvakių šviesoje. Džiūgavo jautrios širdys ir giesmė skambėjo didžiu žavesiu.

Žinia apie šv. Mergelės apsireiškimus ir jos reikalavimus sekundėmis aidėjo apylinkėse, siekdama didžiuosius miestus ir pakraščius. Žmonės po misijų, paveikti dangaus malonės, nerimsta, grupuojasi ir visais keliais slenka religinės eisenos, skamba giesmė, rožinio malda.

Dangus tikrovė, tai paliudijo iš dangaus nusileidusi Švč. Mergelė Marija, nuo amžių mums paskirta.

Per šešius mėnesius prasiveria dangus ir Švenčiausioji Mergelė Marija, visa spindinti kaip saulė, leidžiasi į vaikelių tarpą, lydima nuostabių dangaus ženklų. Bedieviški masonai netilpo savo kailiuose, viską darė, kad sutrukdytų eisenas. Juo labiau masonai šėlo, tuo labiau minios entuziazmas augo.

Austrijos Išsilaisvinimas

Fatimos regėtoja, seselė Liucija, iš trijų regėjusių vienintelė gyva 1958 metais rašė vienam kunigui apie nepaprastą galią suteiktą Marijos rožinio maldai.

Vienas iš tokių stebuklų, tai Austrijos išsilaisvinimas iš pragaištingo rusų viešpatavimo. Apie tai ne mažai kalbėta ir rašyta, bet politikai ir šiandien nesupranta, kaip tai galėjo įvykti. Paskelbus Fatimos Marijos apsireiškimų reikalavimus, septyni šimtai tūkstančių Austrijos katalikų pasižadėjo vykdyti Marijos norus ir įsipareigojo kasdieną kalbėti

rožinį ir vykdyti visus Marijos pageidavimus. Tai tik dešimtas procentas Austrijos gyventojų, bet jie užpildė bažnyčias, skambėjo giesmės ir sklido maldos. Pirmaisiais šeštadienių rytmečiais šimtai artinosi prie Dievo stalo, rožinio malda, atsiteisinimo komunija, pirkdami savo tėvynei laisvę.

Įvyko Marijos pažadėtas stebuklas, 1955 metais, gegužės tryliktą dieną žiaurus priešas ištraukė savo kariuomenę, palikdamas Austriją pačiai apsispręsti. Austrija buvo labai svarbus veiksnys komunistų plane užvaldyti pasaulį, turtinga alyvos šaltiniais ir labai patogi strategine padėtimi. Dėl to net žymieji istorikai negali suprasti tokio stebuklingo įvykio, rusų "savanoriško" pasitraukimo iš Austrijos.

Amerikoj gyvenąs austras, besilankydamas Vokietijoje ir savo tėvynėje, Alfredas Williams su savo dukra Rosalina pareiškė, jog austrai pirko savo laisvę Marijos testamentu.

Stigmatizuotas Tėvas Pijus, su juo man teko kalbėti, pareiškė, jog ir kitos valstybės būtų galėjusios išsigelbėti, jei būtų vykdžiusios Marijos pageidavimus. Rusai, patyrę Marijos Fatimos paslaptis, kad komunizmas bus sužlugdytas, įjungė visą jėgą prieš maldos galią.

Jie bijo Fatimos, bijo Šiluvos, nes komunizme įsikūnijęs šėtonas, daugelį žmonių atitraukia nuo Marijos pageidavimų. Apie tai rašo Liucija tam pačiam kunigui Augustinui Fuentes.

Per maldų išsigelbėjo ir daugiau tautų. Meksikoj ir

Ispanijoj šeimininkavo raudonieji, kurstė Portugaliją, nes jų planuose tebėra pasaulio užkariavimas. Jie dabar ginkluojasi, norėdami užburti vakarus savo "taikingom" pažiūrom. Jie galvoja tik apie fizinę jėgą ir nepripažįsta dangaus galybės. O vieną kartą Viešpats palies kaip palietė brolžudį Kainą.
Tamsus istorinis šešėlis, užtemdęs Portugalijos saulę beveik dviem generacijom, buvo ateistinis masonų valdymas. Dabar Portugalijoj yra paplitęs priežodis: "Jei kas tuo metu būtų užmigęs ir dabar pabudęs, Portugalijos nepažintų." Nepaprastai reikšmingas religinis ir dorovinis atgimimas, kurį pažadino Dangaus Mergelė Marija apsireiškimais Fatimoje. Į tautos gyvenimą grįžo Dievo meilė ir Nekalčiausios Marijos Širdies globa.
Mokyklose vėl tariamas su pagarba Dievo vardas, grąžintas kryžius, kurį ateistai masonai buvo nukabinę. Rūpinamasi religijos mokymu ir mokinių dvasiniu gyvenimu. Vietoj nelaimingo įstatymo Bažnyčią atskirti nuo valstybės dabar sudarytas konkordatas su šventuoju Sostu. Portugalija atgavo senąsias tradicijas — visada katalikiška, giliai suprantanti savo misiją.

Kam priklauso tas nuopelnas?

Tik Rožinio Karalienei, kuri nužengė iš dangaus į savo pamiltą žemę, į palaimintus Fatimos laukus. Nuo to laiko Ji atlieka savo misiją visuose keliuose, beldžiasi į kiekvienas duris ir įeina į kiekvieną šeimos židinį. Visi vartai Jai atsidarė, nes žinoma: kur Marija eina, ten yra ir Jėzus. Šiandien Portugalijoj

nerasime. bažnyčios, kurioj nebūtų Fatimos Marijos altoriaus ar Jos paveikslo. Daugelyje vietovių švenčiama kiekvieno mėnesio 13-ta diena. Prie išstatyto Šv. Sakramento kalbamas Rožinis ir pamaldos baigiamos palaiminimu. Be to. du sykiu metuose, gegužės ir spalio mėn. iškilmingai minimi Marijos apsireiškimai. Iš tikrųjų, ten prasidėjo nepaprastas, daug žadantis religinio gyvenimo pavasaris.

Tiesa. Fatima dar nepasakė Portugalijai ir pasauliui paskutinės paslapties. Tačiau atrodo, bus ne per daug pasakyta, kad tai, kas Portugalijoj jau prasidėjo, yra ženklas ir pradžia, kas pasauliui bus paskelbta. Taip išsireiškė kardinolas patriarchas savo pamoksle 1942 m. gegužės 13-tą dieną.

Kai Europos rytuose antikristas veda baisią kovą prieš tikėjimą, Dievą ir visuomenės santvarką, tai pačiuose Europos vakaruose pasirodė galingoji pragaro žalčio nugalėtoja, kuri nurodė mums vienintelį laimės ir išganymo kelią.

Mūsų Dangaus Motina reikalauja daryti atgailą, vengti begėdiškų nuodėmių, papiktinančių madų, kasdieną kalbėti vieną dalį rožinio, kuris yra Viešpaties malonių raktas. Garbinti Jos Nekalčiausią Širdį, paaukoti Jai visą pasaulį.

Rytuose antikristas kaupia jėgas savo šėtoniškai pergalei ir raudonieji tarnai klusniai vykdo jojo valią, pavergti visą pasaulį. Vakaruose, Fatimoje, stovi prieš raudoną slibiną Nekalčiausioji Marijos Širdis, laukdama visiško atsinaujinimo, už kurį pažadėjo tėvynės laisvę ir pasaulio taiką.

Gaila, mes nesame tokie klusnūs savo Dangaus Motinai ir tėvynei leidžiam žengti Golgotos keliu, rizikuodami ir pasaulio taiką. Jei krikščioniškas pasaulis būtų atgimęs Kristaus dvasioje, vykdydamas Marijos reikalavimus, savo šviesos žėrėjimu būtų patraukęs stovinčius tamsoje, žmones, pajutę Evangelijos šilumą, Kristaus šviesą, jungtųsi į apaštalinę Bažnyčią, tapdami aktyviais jos nariais. Visuotinis krikščionybės žėrėjimas paveiktų Rusiją. Marija Fatimoje pabrėžė būtiną Rusijos atsivertimą, kaip sąlygą pasaulio taikai. Krikščioniškas pasaulis išklausęs Marijos pageidavimų, jei juos uoliai vykdytų, palengva keistų aplinką ir Rusijos atsivertimas būtų neišvengiamas.

Negalima teisintis, kad nežinojome, ką Marija reikalavo Fatimoje. Ji kalbėjo visoms tautoms, visiems žmonėms, visam pasauliui, aišku, kalbėjo ir mums. Marijos reikalavimai buvo aiškinami pamoksluose, visa eilė ta tema parašytų knygų primygtinai ragino jungtis į mėlynąją armiją, į maldos sąjūdžius ir vykdyti Dangaus Motinos reikalavimus. Pasaulio įvykius greitai sužinome, tik dangaus Motinos balsas liko nepasiekęs daugelio širdžių.

Šių dienų tikinčiųjų įtaka beveik nepastebima, nes

daugelio tikėjimas ribojamas sekmadieniais dalyvavimu Šventose Mišiose be didesnio proveržio. O reikia, kad Dangaus Motinos reikalavimai būtų prigiję ir žydėtų Rožinio spalvom, mūsų malda, kentėjimai ir Šventa atsiteisimo Komunija plauktų į Marijos Nekalčiausią Širdį tautų laisvei ir pasaulio taikai.

Šiandieną turime tapti Marijos reikalavimų apaštalais, nes Jos reikalavimai nesensta, visuomet nauji, visuomet aktualūs, juos turime žinoti atmintinai ir jausti pareigą vykdyti. Jie liečia ne tik tautos laisvę, bet ir mūsų sielos išganymą, nes pati Marija pasakė:

Kas vykdys mano reikalavimus, tam aš pažadu amžiną gyvenimą.

Šventoji Teresė Kūdikėlio Jėzaus

Gimė Prancūzijos Normandijoj. Alensono miestelyje. Dievotų tėvų globoje nuo kūdikystės dienų brendo jos pamaldumas ir šventumas. Būdama penkiolikos metų amžiaus, karštai troško įstoti į karmeličių vienuolyną Lisieux mieste. Tačiau tokios jaunos vienuolyno vyresniosios negalėjo priimti.

Jos motinėlė mirė jauna ją mažą globojo motinos nuoširdumu vyresnioji sesutė, kurią Teresėlė savąja mamyte vadino. Ypač ją mylėjo tėvelis Martynas, kuris penkiolikos metų amžiaus ją vežė į Romą, prašyti šv. Tėvą leidimo nepilnametei dukrelei stoti į karmeličių vienuolyną.

Šešiolikos metų amžiaus jau ji buvo seselių karmeličių tarpe, bręsdama Jėzaus meilėje, švento

Šv. Teresė Kūdikėlio Jėzaus

Kryžiaus aukoje, Dievo Motinos garbinime ir paklusnumo dorybėje. Mirė jaunutė, vos sulaukusi dvidešimt keturių metų amžiaus, kaip mažoji gėlelė džiovos nuskinta.

Savo trumpam gyvenime dažnai kartodavo šv. Jono nuo Kryžiaus karmelito žodžius:

"Meilė apmokama meile". Dievo kaip Tėvo meilę ji išreikšdavo vaikišku paprastumu ir giliu Šventojo Kryžiaus paslapties supratimu. Kryžius buvo jos mažojo kelio gyvenimas.

Pilnesniam Jos sielos paveikslui paminėtinas dar vienas jos dvasinio gyvenimo bruožas — gyvas įsisąmoninimas Marijos Motinystės. Dievo Motinos. Angelų Karalienės ir mūsų Motinos. Ji dažnai kartodavo prieš šimtmečius šv. Augustino parašytą frazę:

"Mes visi drauge su Jėzumi esame prasidėję Marios iščiose. todėl Marija yra mūsų bendra Motina. Mažoji gėlelė Teresėlė, kaip ją vadina, yra šventųjų daktarų ir Bažnyčios tradicijos paveldėtoja." Čia jos eilėraštis parašytas, prieš mirtį:

"Kodėl myliu Tave. Marija?"

„O Tu ateini šypsotis man. žemyn iš gyvenimo pradžios. Ateik dar kartą šypsokis man... Motina, naktis arti. Leisk man kalbėti veidas veidan, Marija Brangioji, kaip myliu aš Tave. Tau sakyti amžinai Mažoji dukrelė Tavo aš esu. O Nekaltai Pradėtoji".

Biografija, vyresnės sesutės įsakymu jos pačios parašyta, išversta į daugelį kalbų. Kiekviena eilutė švyti geniališku paprastumu, skaitoma kaip poema josios ritmu.

Mums būtina pažint ir mylėt savo dangaus motiną Mariją

Pro mūsų žvilgsnį skrieja didžiosios Marijos gyvenimo paslaptys. Pati pirmoji paslapčių dalis — Apreiškimas. Dangaus žavesiu sušvinta arkangelo Gabrieliaus žingsniai pas Viešpaties išrinktą mergelę Mariją, kurie ją nepaprastai nustebino, nors jis ateina kaip dangaus grožio nuostaba, tačiau netikėtumas supurto jos prigimtį.

Stovėjo apstulbus, žiūrėdama į kaskart ryškėjantį antgamtinį asmenį, kuris atsistojo prie jos. Suprantama ji negalėjo tarti žodžio, ar ko nors klausti. Čia atėjo pagelbon į patį susijaudinimą arkangelas, prabildamas nepaprastos paguodos ir ramybės žodžiais. Marija išgirdo iš jo tai ko niekad nesitikėjo. Ji apdovanota malonėmis, išrinkta dangaus Tėvo nuo amžių pramatytai misijai, ji Aukščiausiojo Sūnaus motina. Kukli, paprasta vargdienė mergelė. Onos ir Joakimo iš Nazareto duktė.

Nenuostabu, kad iš jos sielos išplaukė giesmė dangaus padiktuota: “Mano siela garbina Viešpatį ir dvasia džiaugiasi Gelbėtoju, nes Jis pažvelgė į savo nuolankią tarnatę: štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų padarė Visagalis ir Šventas Jo Vardas.”

Skaitydami “Magnificat” giesmės žodžius savo siela prisimenam Viešpatį, tačiau mums nelengva įsivaizduoti Galybių Viešpaties meilę vargingam ir Jo malonėje gyvenančiam asmeniui. Kas pažino Oną ir Joakimą, kuklius, Dievą mylinčius, žmones.

Jie savo gyvenime pažinojo tik Viešpatį Jį garbindami ir sunkiai dirbdami pas vynuogyno savininką.

Prieš Mariją prasiveria dangus: tikėjimas, kuris dvelkė jos sielos gelmėse, tampa realybe. Ji kalba su dangaus pasiuntiniu, kuris, dvylikametei mergaitei Marijai dėsto nuo amžių pramatytą Viešpaties planą. Ką galėjo Marija atsakyti į Dangaus pramatytą Viešpaties planą, tik su juo sutikti: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man taip kaip tu pasakei." Ir angelas pasitraukė.

Jėzaus Jeruzalės šventovėje atradimu tartum ir baigiasi Marijos viešasis gyvenimas. Ji minima tik Kanos Galilėjos vestuvėse ir Viešpaties kančios ir prisikėlimo istorijoje.

Šv. Lukas savo Evangelijos pradžioje rašo:

Jėzus iškeliavo su jais ir grįžo į Nazaretą. Jis buvo jiems klusnus. Jo Motina laikė visus įvykius savo širdyje. O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse."

Nuo dvylikos iki trisdešimties Jėzaus gyvenimo metų Romano Brandstaetterio veikale "Jėzus iš Nazareto" vadinamas tylos laikotarpiu.

Jėzus savo jaunystę praleido gelbėdamas Juozapui dailidės darbuose, o jei neatsirasdavo dailidės darbo, šventasis Juozapas imdavo kokį jam pasiūlydavo. Jis buvo įpratęs vynuogynuose, o Egipte buvo pramokęs daržininkystės darbo. Kada Juozapas mirė, tikrų žinių nėra, nes evangelistai jį pamini, kai Jėzus buvo dvylikos metų

Jeruzalės šventovėje pasilikęs, stebino rašto žinovus savo išmintimi. Po to Jėzus grįžo su Marija ir Juozapu į Nazaretą.

Romanas Branstaetter rašo: “Po Juozapo mirties prasidėjo skausminga tuštuma namuose. Jėzus sėdėdavęs penktadienio vakarais prie stalo garbingoj vietoj, nes šeimoj buvo svarbiausias. Kalbėdavo maldą, laimino vyną ir šventė vakarą.” Laikas bėgo. Jėzus dirbo, meldėsi, mąstė ir ruošėsi savai misijai. Tai buvo tylos metas. Jis kalbėjo tik su savo motina Marija, giminėmis ir vynuogynuose su samdiniais. Užeidavo pasikalbėjimams pas seną Fariziejų, kuris buvo išmokslintas raštuose nežiūrint senatvės, ir gana sveiko galvojimo vyras.

Politiniame ir religiniame gyvenime buvo pasikeitimų. Vietoj imperatoriaus Augusto, sostą paveldėjo Tiberijus. Galilėją valdė Erodas Antypas, pataikaudamas Tiberijui, ant Genezareto ežero statė Tiberijados miestą. Galilėjoj buvo daug neramumų, nes pamatus kasdami darbininkai rado kapines, bet Erodas Antypas nenusileido ir toliau statė miestą. Galilėjos prokuratorium buvo Poncijus Pilotas, vyriausias kunigas Kajafas.

Prie jų skleidėsi Šventos Evangelijos žodžiai ir Kryžiuje sudėta didžioji auka už išganymą.

Trumpa mūsų dangaus Motinos istorija

Marijos tėveliai Joakimas ir Ona gyveno Nazarete ir buvo vynuogyno savininko darbininkai, savo sąžiningu darbu pelnydami kasdieninę duoną. Evangelistai, rašydami Viešpaties Jėzaus istoriją, Linksmąją Naujieną, tik praeidami pamini Marijos asmenį. Šventasis Lukas evangelistas. savo Linksmoj Naujienoj daugiau paliečia Mariją, bet ir jis pradeda nuo šventojo Jono Krikštytojo apreiškimo.

Marijos motinos sesuo Elzbieta ištekėjo už Seno Įstatymo kunigo Zakarijo. Abudu teisūs, Viešpačiui atsidavę, labai pamaldžiai ir šventai gyveno Ejn Karen miestelyje, Judėjoje.

Atrodė, kad jiems nieko netrūko. Tačiau žengdami į senesnį amžių, jautė vienišumą. Zakarijas miestelio žmonių buvo mėgiamas. Jis domino kaimynus savo gražiais pasakojimais ir jų buvo laikomas miestelio šviesa.

Ilgai maldavo Viešpatį įpėdinio, artėjo senatvė ir įpėdinio nesulaukė, nes Elzbieta negalėjo turėti vaikų. Zakarijas savo giminystę vedė iš Abijamo giminės, o Elzbieta iš Aaraono. Jie nenorėjo, kad su jų mirtimi baigtųsi žinomų giminių istorija. Kiekviena žydų šeima buvo atsakinga už save giminės istoriją.

Ankstyvą rudenį Zakarijas kunigo pareigoms vyko į Jeruzalę. Jis ne tik Jeruzalės garsiąją šventovę, bet ir patį Jeruzalės miestą su visom apylinkėm gerbė kaip Aukščiausiojo buveinę. Prisiartinęs prie

miesto, visada nulipdavęs nuo savo ištikimos asilaitės ir į šventovę eidavęs pėsčias. Iš savo namų išjojęs vidunaktį, norėdamas girdėti kunigų ir levitų giedojimą atidarant šventovės vartus.

Palikęs asilaitę prižiūrėtojui, pats ėjo pėsčias į kunigų namus. Sutikęs tamsiais garbiniuotais plaukais berniuką, kurs vedė vienerių metų ėriuką, paglostęs besipriešinantį ėriuką ir giliai atsidūsėjęs papurtė berniuko garbanas. Taip mėgo vaikus, vis tikėdamasis sulaukti įpėdinio, bet jis nemokėjęs tos dovanos prašyti. Atsiminęs savo maldas, kurios jo nuomone buvusios šaltos. Dabar jis jaučius senatvės vakarą ir jo mylima žmona pergyvena vienišumą, jis pats tą vienišumą jaučia, tačiau jo atsidūsėjimuose nebuvo jokio priekaišto, giliai tikintis sutiko su Viešpaties valia... Jo žmona Elzbieta dažnai kartodavo: "Taip yra gerai, kaip yra." Tinkamai pasiruošęs ateinančios dienos Viešpaties tarnybai, likusią dieną ir naktį praleidęs maldoje. Ankstyvą rytmetį kai vėrėsi šventovės vartai, iškilmingai skambėjo levitų ir kunigų choras, Zakarijas, apsivilkęs balta tunika, perjuosta puošnia juosta, traukė burtą savo tarnybai, ir šį kartą atiteko jam altoriaus smilkymas. Kunigai ėjo į burtų keliu jiems skirtas vietas, Zakarijas pasiliko vietoje.

Įdėjęs replėmis į smilkintuvą žarijų, jaunas levitas bėrė saują kvapių smilkalų. Ir šiuo metu jis jautė kažkokį nerimų: jam atrodė, kad jo maldos šaltos ir tuščios, todėl jis ir nesulaukęs Viešpaties malonės. Panašią nuotaiką jis išgyvendavęs savo tarnybos metu.

Pakilo kamuoliai kvapių, spalvuotų dūmų, kurie skleidėsi viduje ir visoj šventovėje. Staiga jam pasirodė dūmų kamoliuose ryškėjantis žmogaus pavidalas. Pradžioje jis galvojo, kad tą pavidalą sudaro spalvuoti dūmų kamuoliai, bet kai pavidalas artėjo, darydamasis kaskart ryškesniu, jis matė tarsi vandeny atsimušusį žmogaus paveikslą. Zakarijas, smilkindamas altorių pagalvojo, kad jis tampąs liudininku nepaprastos apeigos.

Priartėjęs ryškus pavidalas prakalbėjo, bet jo balsas tarytum iš aukštybių ar iš smilkytuvo skambėjo. Zakarijas nustebo ir visa savo prigimtimi drebėjo.

Šv. Lukas savo Evangelijoj šį įvykį taip aprašo: Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas, stovintis smilkalų aukuro dešinėje. Pamatęs jį Zakarijas sumišo, ir išgąstis pagavo jį. Bet angelas jam tarė: Nebijok, Zakarijau, tavo prašymas išklausytas, tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu. Tau bus džiaugsmas ir paguoda ir daugelis džiaugsis jo gimimu, nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios ir daugybę Izraelio sūnų atvers į Viešpatį jų Dievą. Su Elijo dvasia ir galybe jis žengs pirma Viešpaties, kreipdamas tėvų širdis į vaikus ir įkvėpdamas ne klusniesiems teisiųjų nusiteikimą, kad parengtų Viešpačiui tobulą tautą."

Tada Zakarijas tarė angelui: "Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senis ir žmona nebejauna." Angelas jam atsakė: "Aš esu Gabrielius, stovintis Dievo akivaizdoje. Esu siųstas kalbėti su tavimi ir pranešti

šią linksmą žinią. Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu.”

Tuo tarpu žmonės laukė Zakarijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje. Išėjęs jis negalėjo prakalbėti, ir žmonės suprato, kad jis turėjęs šventykloje regėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys. Žmonės galėjo tik spėlioti jo ženklų turinį, o senelis negalėdamas kalbėti, puolęs ant žemės, skaudžiai pravirko.

Buvo graži mėnesienos naktis, kai senelis nebylys leidosi į kelionę, patogiai sėdėdamas raudonam balne. Kiek tik kartų keliavo tuo keliu, asilaitė sustodavo pailsėti, o kunigas Zakarijas mesdavo malonų atsisveikinimo žvilgsnį Jeruzalei, Siono kalnui, kur stovėjo, keldama Izraelio vaikų išdidumą, šventovė. Asilaitė lengvai žingsniavo, kai tuo tarpu Zakarijas svarstė, kaip paaiškinsiąs visą dalyką savo žmonai Elzbietai. Savo širdyje nešdamas nepaprastai džiaugsmingą naujieną, stengdamasis atverti savo sielą ir paaiškinti visa, ką išgyveno šventovėj.

Saulė jau leidosi, kai Zakarijas, atvyko į namus. Elzbieta taip pat sujaudinta dangaus paslapties, negalėjo sulaukti vyro. Indai krito jai iš rankų, be tikslo bėgo iš kampo į kampą, nuoširdžiai dėkojo Viešpačiui už suteiktą malonę.

Zakarijas, pastebėjęs prie slenkščio stovinčią. Elzbietą, beviltiškai ištraukė rankas. Taip prabėgo valandėlė. Stovėjo vienas prieš kitą be žodžių. Elzbieta pradėjo jungti savo stovį su vyro negalia, dar

neįstengdama tai pasakyti. Žiūrėdama į labai susijaudinusi vyrą, nusprendė būti atsargi, pirma norėdama patirti jo negalės priežastį. Save ramindama jos įprasta mintimi: “Taip yra gerai, kaip yra.” Stovėjo vienas prieš kitą džiaugdamiesi savyje paslaptimi. Prabėgo dar valandėlė laiko, o jie vis dar tebestovėjo.

Pagaliau Elzbieta apkabinusi vyro galvą, tyliai jam pasakė keletą žodžių. Zakarijas lyg ekstazės pagautas, judino pirštus, bandydamas giedoti Viešpačiui padėkos giesmę:

Ne mums, ne mums Viešpatie, bet savo vardui duok garbę”, Elzbieta iš jo lūpų suprato psalmės turinį: jis garbino Viešpatį padėkos giesme ir jo siela prisipildė džiaugsmo. Prisiminęs Dovydą šokantį prieš šventovę ir jis sukosi iš džiaugsmo. Elzbieta galvojo, jog tai kas atsitiko yra paslaptis, nes Zakaras mėgdavęs kalbėti ir turėjęs gerą iškalbą. Gal tik laikinai Viešpats paliko jį nebyliu ir savo metu jis vėl kalbės ir giesmėmis garbins Aukščiausiąjį.

Dangaus pasiuntinys Nazarete

Nazareto pasaulis, kuriame gyveno mažoji Miriam-Marija buvo labai mažas. Drėbto molio nameliai, uolose išskaptuotos buveinės, bendras šulinys ir pakiliau sinagoga. Marija, kaip pasakojama. neišeidavo toliau nuo namelio, tik kartais nubėgdavo pasižvalgyti į kalvas. Nuo kalvų buvo galima matyti Taboro kalną, ypač skaidrią dieną, bent jo siluetą ir platesnes apylinkes. Dažniausia ji triūsė savo

namelyje, nors iš prigimties buvo linksma ir vikri. Jos tėveliai Joakimas ir Ona dirbo pas Nazareto turtuolį vynuogyne. Pragyvenimui parsinešdavo miežinių grūdų ir kitų daržovių. Miežinius grūdelius Marija maldavo ir virdavo tų metų papročiu tyrę. Visi Nazareto gyventojai turėjo vieną ir tą patį troškimą didžiųjų švenčių metu nuvykti į Jeruzalę, aplankyti šventovę ir atsinaujinti dvasia. Net neskaitydavo šventėmis, jeigu jose negalėdavo patys dalyvauti.

Vakarais nedegindavo alyvinio žiburėlio, taupydami alyvą ir pačių gamintą vynų, parduodavo ir pinigus taupydavo kelionei į šventąjį miestą. Tuo pačiu troškimu gyveno turtingieji ir vargdieniai, turėdami tą pačią intenciją — pagarbinti Galybių Viešpatį šventovėje.

Kitaip susiklostė mažosios Miriam, dvylikametės, linksmos, nuolat besišypsančios mergaitės gyvenimas. Nors vargas tėvų ir jos pačios buvo ta pati dalia. Tėvai sunkiai dirbo, pelnydami kasdieninę duoną.

Tą išskirtiną dieną jos tėveliai kaip ir paprastai dirbo vynuogyne, samdomi jo savininko, kurio namai ir daržai rubežiavosi su netolimu slėniu. Mažoji Miriam-Marija, kaip ir kasdieną triūsėsi kambary, iš tikrųjų, tamsioj dūminėj, uoloj iškaltoj grotoj, kuri buvo daugiau panaši į urvų, negu į kambarį. Sunku ten buvo įsitekti. Suprantama, nebuvo daug ir darbo švarą palaikyti: trys guoliai, stalas, kėdė, indai ir rūbams dėžė.

Giminės, kaimynai ją laikė kaip nuostabią mer-

gaitę. Žinojo, kad ji susižiedavusi su dailide Juozapu ir laukė po metų jų vestuvių. Žmonės kalbėdavo: stipri, darbšti, linksma, bus gera žmona ir motina vaikams.

Mažoji Miriam, atlikusi dienos darbus, išėjo prie namelio, atsisėdusi ant savo palenktų kojų, žavėjo giesmėmis savo kaimynus. Saulė jau nusileido, baigėsi diena ir palengva temo.
Ji atsistojo, įėjo į kambarį paimti molinio indo miltams, pirštais lengvai patrynė akis ir jos šypsena palengva gęso, jos prigimtį supurtė drebulys. Norėjo išeiti iš kambario, bet nepajėgė žengti nė vieno žingsnio.
Staiga pamatė šviesų, bet tai ne saulės, nė mėnulio ir ne alyvinės lemputės: ji nebuvo panaši į jokią kitą šviesą, ją matė savyje, ir artėjo tas, kuris yra...
Šviesoje ryškėjo veidas: veidas jaunuolio, dėvinčio baltąą tuniką, perjuostą šilkine juosta, kurią puošė brangakmenys ir auksas.

Šv. Lukas šį įvykį taip aprašo: Atėjęs pas ją angelas tarė: „Sveika malonėmis apdovanotoji, Viešpats su tavimi.” Išgirdusi tuos žodžius, ji sumišo ir galvojo sau: ką reiškia toks pasveikinimas. o angelas jai tarė:

„Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jis bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo: Sūnus. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą; jis viešpataus Jokūbo namuose per amžius ir jo viešpatavimui nebus galo.”

Marija paklausė angelą: “kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?” Angelas atsakė: “Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir Aukščiausiojo galybė pridengs savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus Šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi.
Antai tavoji giminaitė Elzbieta pradėjo sūnų senatvėje ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri buvo laikoma nevaisinga, nes Dievui nėra negalimų dalykų.” Tada Marija atsakė:

„Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei.” Ir angelas pasitraukė. (Toliau pagal R.B. ir vyskupą Tihamer Toth). Pagal anų laikų paprotį Marija indu nešina ant peties ėjo prie šulinio vandens. Savo veidą ir jausmus ji jau buvo apvaldžiusi, bet po ramybe slapstėsi nepaprastai karšta savijauta. Vysk. Tihamer Totho žodžai Budapešto katedroje.

“Prieš Mariją, kaip dangaus žvaigždę, nusileido arkangelas Gabrielius ir iš jo lūpų pirmą kartą pasigirdo Dangaus Pasveikinimas: „Sveika, Marija, malonės pilnoji Viešpats su Tavimi.” — Angelo pasveikinimas iš jo lūpų švelniu zefiro dvelkimu nuneštas į visus keturis pasaulio kampus: taip, kad nė mažiausias kampelis nebuvo aplenktas, kuris arkangelo pasveikinimo — Sveika Marija, nebūtų girdėjęs. Krikščionybės pradžioje tik išrinktieji žinojo Marijos išaukštinimą: šv. Elzbieta, šv. Juozapas, apaštalai ir nedidelė krikščionių grupė, bet zefiro dvelkimas greitai siekė daugėjančią krikščionių bendruomenę.

Kristaus Bažnyčią žengdama į tautas, nešė krik-

ščionybę iš pirmųjų lūpų į platų pasaulį. Nešė į šaurę, į pietus, į rytus ir į vakarus, nešė dieną ir naktį nešė į jūras, vandenynus, nešė į žemynus, nešė taikos ir karo metu... Taip, kad arkangelo pasveikinimas būtų girdimas kalnų viršūnėse, slėniuose ir vandenynuose. Tie keli žodžiai: Sveika Marija, malonės pilnoji, Viešptas su Tavimi", kokį didingumą, kokį išaukštinimą nešė? Klausė pamokslininkas, pats atsakydamas: "Kas tu, Marija ir kas tavyje? Malonės pilnoji... Kas Tu esi, Marija. Dievo akyse? Viešpats su Tavimi. Kas Tu, Marija, kas mes ir visa žmonija? Tu pagirta tarp moterų ir pagirtas Tavo iščių Vaisius." (Toliau pasinaudota R. Brandstaetteriu)

Po tos netikėtos egzaltacijos Marija sau priekaištavo, kodėl nepaklausė dangaus pasiuntinio, kaip turėtų elgtis tėvų ir sužadėtinio atžvilgiu? Ar turėtų apreikšti linksmąją naujieną, ar ją slėpti? Pabūgo Marija. kad tas jos neapdairumas gali iššaukti netikėtatai skausmingą nesusipratimą. Prisimena pasikalbėjimo metu su angelu jau turėjusi keletą dailių žodžių, bet didžioji naujiena juos nuslopino.

Dėl to savo kuklumo vargšė Marija paliko bejėgė liūdną šypseną rodė tėveliams, skaudžia širdimi žiūrėjo į sužadėtinį Juozapą, negalėdama tėveliams paaiškinti savo liūdesio, o Juozapui savo rūpesčio. Kaip tą žinią atskleisti, tėveliai netikės ir ką turėčiau pasakyti Juozapui. Tėveliai išvargę grįždavo iš darbo ir nesirūpino dukters liūdnu šypsniu. Pradžioje ir Juozapas: nekreipdavo dėmesio, bet diena

iš dienos ir jis nesuprato savo sužadėtinės nuotaikos.

Marija keliauja į kalnynų miestą Ejn Karen

Vieną ankstyvą rytmetį Marija negalėjo užmigti ir žvelgė į nakties tamsumą. Nuo dykumos pūtė stiprus vėjas, nešdamas smėlį, kuris jau dengė horizontą namus ir vynuogynus. Vėjas vis keičia savo balsą: kartais kaukdamas figmedžių šakose, tai lyg verkdamas dejuoja, tai vėl lyg laukinis šuo staugia... Staiga nutyla, lyg mirdamas, bet ir vėl greit pakyla su didesne jėgą, nešdamas smėlio debesis, plačiai siausdamas.

Marija tą neramią naktį negalėjo miegoti vis sugrįždama prie savo varginančių minčių, dažnai prisimindama Elzbietą, kuri taip pat Šventosios Dvasios paliesta. Ji žinojo iš savo tėvelių, jog esanti kunigo Zakarijo žmona, bet niekad jų nebuvo mačiusi.

Jos tėveliai prisimindavę jų senatvės vienišumo liūdesį nes taip laukto įpėdinio nesulaukė. Bet dabar jau šeštas mėnuo, kai su dideliu džiaugsmu laukia. Gal todėl dangaus angelas ir apreiškė jai Elzbietos nėštumą, kad pas ją ieškotų savam klausimui patarimo?

Taip įsimąsčiusi, nutarė eiti į tolimą kalnynų Ejn Karen miestelį kur gyvena jos giminaitė Elzbieta ir ją pasveikinti, pasidžiaugti ta žinia, kurią išgirdo iš angelo lūpų. Pakilusi greit susiruošė kelionei. Pažvelgė į lauką ir labai nustebo. Po siautusios vėtros, pasidarė didelė ramybė ir gamta dvelkė

pavasario žiedais. Pasiryžimas aplankyti savo tetą Elzbietą ir po audringų nakties minčių, jos sieloje nušvito didelė ramybė ir paguoda.

Greit pažadino savo tėvelius ir jiems keliais žodžiais pasakė, jog skubiai bėga aplankyti savo tetą ir greit dingo posūkyje. Tėvai pakilę nerimo, svarstė kasgi jai pasidarė, kas atsitiko, kad taip staiga iš namų išbėgo, vos keletą žodžių tarusi.

Aišku, Marija tokia jaunutė, pasirinkusi jai nežinomą ir taip tolimą trijų dienų kelią, tėvams kėlė didelį rūpestį. Joakimas ir Ona buvo šventi žmonės, gilaus tikėjimo, raminosi Viešpaties valia, įžiūrėdami jos pėdsakus visuose savo žingsniuose. Marija po ilgos ir vargingos kelionės, trečios dienos vakare, saulei besileidžiant, pasiekė Ejn Karen miestelį kuriame gyveno jos motinos sesuo su savo vyru kunigu Zakariju.

Buvo labai nuvargusi apnešta dulkėmis, prie šulinio pastebėjo mergaites semiančias vandenį ir jų paklausė, kur yra Zakarijų namai? Mergaitės, stebėdamos nematytą, suvargusią viešnią, nuvedė ją parodė tarp žydinčių figmedžių Zakarijų namus. Figmedžių žiedais dvelkė visa aplinkuma.

Zakarijų namai kalvos papėdėje, iš tolo baltavo tarp žydinčių medžių. Pats kun. Zakarijas tuo metu buvo nebylys, nes nepatikėjo angelo žodžiais. Jis sėdėjo už stalo. Marija įžengusi į vidų, prie slenksčio pastebėjo surašytus Dievo Įsakymus ir juos pagerbė.

Kun. Zakarijas, pamatęs įžengusią viešnia, kurią jis pirmą kartą mato, stengėsi atpažinti iš veido

bruožų. Nors senas, bet turėjo puikią atmintį, kai atpažinti nepavyko, rankos mostu pakvietė viešnią į vidų. Tuo metu kai Zakarijas studijavo mergaitės veidą alyvinės lemputės šviesoj, jo žmona Elzbieta, aukšta, liekna darbavosi virtuvėje. Gal toji scena dar būtų prasitęsusi, bet Elzbieta pažvelgusi į viešnią, savo pasisukimu išdavė save ir, Marija pastebėjusi jos nėštumą, garsiai pasveikino:

„Būk pasveikinta, Elzbieta. Ramybė tau" Nors jau viduje buvo prieblanda, bet Elzbieta atpažinusi savo sesers dukrą iš Nazareto, pasijuto pilna Šventosios Dvasios ir balsiai sušuko:

„Tu labiausiai palaiminta esi iš visų moterų ir palaimintas tavo iščių vaisius. Iš kur man ta garbė, kad mano Viešpaties motina aplanko mane! Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys kas Viešpaties įsakyta."

Stebėjosi moterys, žvelgdamos viena į kitą, o labiausiai savo pasakytais žodžiais. Elzbieta stebėjosi tuo, ką pati pasakė, o Mariją stebino Elzbietos žodžiai. Kun. Zakarijas viską gerai suprato, bet negalėjo įsijungti į kalbą. Gestais, veido išraiška garbino Aukščiausiąjį.

Tuo metu Marija pajuto troškimą giedoti. Išėjusi iš kambario atsisėdusi ant slenksčio ir pakėlusi galvą, mintimis ieškojo giesmės teksto ir, kažkokio džiaugsmo pagauta ir įkvėpimo paskatinta pradėjo giedoti: "Mano siela garbina Viešpatį..."

Mano siela garbina Viešpatį
Ir mano dvasia džiaugiasi Dievu,

Savo Gelbėtoju,
Nes Jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę:
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos,
Nes didžių dalykų padarė man Visagalis
Ir šventas yra Jo vardas!
Jis maloningas iš kartos įkartą
Visiems, kurie Jo klauso.
Jis parodė savo rankos galybę
Ir išsklaidė išdidžios širdies žmonės.
Jis numeta galiūnus nuo sosto
Ir išaugština mažiuosius
Alkstančius gerybėmis apdovanoja,
Turtuolius tuščiomis paleidžia.

Marija baigusi giesmę, grįžo į kambarį. Pro langus girdėjosi alyvmedžių šlamėjimas, vakarų vėjo dvelkimas nešė atgimstančios žemės ankstyvųjų žiedų kvapą.

Elzbieta sužavėta Marijos giesme, prisiartinusi maloniai prasitarė:

„Nuoširdžiai pageidauju, kad mano sesers dukrelė pasiliktų pas mus, ir sulauktų mano kūdikio gimimo, — kunigas Zakarijas galvos linktelėjimu pritarė. Marija į tai atsakė:

Išpildysiu savo šeimininkų pageidavimą." Eidama poilsio, prisiartinusi prie Zakarijo, Marija paklausė:

Kaip sveikata?" Vargšas kunigas mėgino visais būdais atsakyti, bet Marija jo gestų ir mimikos nesuprato. Atsigulusi galvojo, jog ji niekad negirdėjo, kad jos giminaitės vyras kunigas būtų buvęs neby-

lys. Priešingai, tėveliai grįžę iš Jeruzalės žavėjosi jo iškalba, nuoširdumu, jis buvo miestelio šviesa, visų gerbiamas ir mėgiamas.

Marijai buvo neaišku, kaip jis gali atlikti kunigo pareigas būdamas nebyliu. Ji tiesiog negalėjo suprasti Zakarijo šeimos. Kunigui būtina kalba atliekant pareigas bei teikiant palaiminimus. Elzbieta žino priežastį, bet nedrįso jos klausti, o pati dar nėra apie tai prasitarusi.

Netrukus savo kambarėlyje, išgirdo žingsnius. Elzbieta tyliai priėjusi Marijai pasakė:

„Mano sesers dukrele, tikriausiai stebiesi Zakarijo nebylyste?..Taip, jis nebylys, bet niekas nežino priežasties... Niekas." Giliai atsiduo ir nuėjo į savo kambarį. Marija ramiai užmigo.

Saulėtas rytmetis. Švelniai dvelkė kvapus figmedžių žiedų oras. Nuo vakaro žaros paraudonavę alyvmedžiai, atrodė kaip kurstomos žarijos. Nuo Jeruzalės pusės per miglų ryškėjo kalvų virtinės, kurios leisdamos į vakarus praranda savo išraiškų, o į Ejn Karen prasiveria ganyklų slėnis, kaip priešingybė Judėjos ganykloms. Tylus saulėtas slėnis. Zakarijas darbavosi prie alyvmedžių, augančių slėnio dugne, Elzbieta ruošė mėgiamą vyrui maistų.

Tuo metu Marija ėmė tešlų, minkė ją ant stalo dalino mažais gabalėliais, barstė miltais į dėjo krosnį. Virtuvėje viešpatavo tyla.

Elzbieta paklausė Marijos:

„Ar Juozapas žino dangaus malonę, kuri tave palietė?" Marija atsakė:

„Ne jis nežino”.

„Tai kas jam pasakys tą džiugią žinią?”

„Nežinau, ar mano teta galvoja, kad su juo reikėtų pasikalbėti”, nedrąsiai paklausė Marija? Elzbieta jau rengėsi atsakyti, kai tuo tarpu įėjo Zakarijas. Perlaužęs duoną, laimino ją be balso tardamas:

Palaimintas esi, Viešpatie Dieve, kurs parūpini mums duoną. Skani buvo Marijos kepta duona ir Zakarijas, žiūrėdamas ją džiaugsmingai šypsojosi.

Šv. Jono Krikštytojo gimimas

Buvo graži vasaros pradžia, kai Elzbieta pagimdė sūnų. Tuo metu Zakarijas darbavosi darže. Kaimynai, sužinoję naujieną, džiaugsmo šauksmais jį prišaukė namo.

Visi jį sveikino, apglėbdami, bučiuodami jo petį kalbėdami palaiminimų žodžius. Džiaugėsi ir Zakarijas sužinojęs, kad kūdikis vyriškos giminės, kaip šventovėje jam buvo angelo apreikšta. Iš to džiaugsmo Zakarijas bėgiojo, visus priimdamas, glausdamas ir bučiuodamas.

Moterys gelbėjo Elzbietai, o dalis jų sėdėdamos ant molinių grindų, švelniais balsais giedojo tikėjimo ir ramybės giesmes. Zakarijas išėjo į kiemą ir ten apsupo jį giminės ir kaimynai, džiaugdamiesi su laimingu tėvu.

Marija su kaimynų mergaitėmis tvarkė namus ir ruošė vaišes, pirmagimiui bus suteiktas vardas. Rinkosi svečiai, atėjo ir iškilmių vadovas. Zakarijas pasodino jį tinkamoj vietoj. Marija apvilko kūdikį šilko marškinėliais ir padavė jaunesniam Zakarijo broliui. Ilgai ruoštasi tam iškilmių momentui. Kai

jau viskas buvo sutvarkyta, iškilmių vadovas paklausė:

„Kokį vardą, kunige Zakarijau, duosi berniukui?" Zakarijas girdėjo, bet negalėjo atsakyti: gestikuliavo rankom, judino lūpas, bet jo niekas nesuprato. Tada prakalbėjo brolis:

„Zakarijas vyriausias gimimu, pagal esamą tradiciją naujagimis tegu turi tėvo vardą." Tačiau Zakarijas vėl pradėjo gestikuliuoti ir mimika reikšti nesutikimą.

Kaimynai tarp savęs kuždėjo, negalėdami suprasti šeimos ginčų. Tada pakvietė Mariją, kad sužinotų iš motinos kūdikio vardą. Laikas bėgo, o Marija negrįžta. Zakarijas gestais paprašė rašymo lentelės. Į paduotą lentelę Zakarijas įrašė:

Jo vardas Jonas. Tuo metu pajuto didelę meilę Visagaliui. Grįžusi Marija pakartojo Jono vardą, o Zakarijas sušuko pilnu balsu:

„Palaimintas Dievas per amžius!"

Svečiai išgirdę Zakarijo šauksmą, labai nustebo plačiai išplėtę akis žiūrėjo į Zakariją, kuris, sukaupęs jėgas, balsiai tarė palaiminimo žodžius. Palengvėjusia širdimi giedojo, garbindamas Viešpatį. Elzbieta, atsirėmusi ant Marijos peties, stebėjo stebuklingą įvykį netikėdama savo akimis ir ausimis. Paskutinioji giesmė skirta naujagimiui Jonui, kuris paruoš kelią Jeruzalės gelbėjimui, kad dangaus valia būtų atleistos jai nuodėmės.

Kunigui baigus savo giesmes, visi svečiai, giminės ir kaimynai džiaugėsi, jo atsigavusiu balsu. Visi drauge vaišinosi. Marija, per keliaujančius pirklius,

gavo tėvų kvietimą grįžti į Nazaretą.

Svečiams išsiskirščius, Elzbieta ilgai kalbėjo su Zakariju, prašydama, kad jis Mariją palydėtų į Nazaretą ir pasikalbėtų su Juozapu, nes ji pati viena neįstengtų angamtinės malonės nušviesti savo sužadėtiniui.

„Teisingai galvoja mano žmona", atsakė Zakarijas „Palydėsiu Mariją į Nazaretą ir pasikalbėsiu su jos sužadėtiniu Juozapu."

Marijos kelionė į Nazaretą

Marija nuoširdžiai atsisveikino Elzbietą ir savo mažytį pusbrolį. Zakarijas palaiminęs žmoną ir savo sūnelį skubiai iškeliavo, nes kelias buvo ilgas. Dienos buvo karštos, keleiviai ilsėjosi dienom o keliavo naktim. Pagaliau ketvirtos dienos anksyvą rytą, keleiviai pasiekė Galilėjos žemę, pailsėję leidosi tolyn. Jau buvo tamsu, kai jie atvyko į Nazaretą. Zakarijas pamatęs plaukiantį mėnulį malda dėkojo Viešpačiui už laimingą kelionę.

Marija, nulipusi nuo asilaičio, atsiklaupė ir pabūčiavo žemę, prašydama jos gimdoje esančiam Kūdikiui laimingo gimimo. Tuo tarpu Zakarijas užgiedojo iškilmingą giesmę:

Kaip ilgai gyvensiu, giedosiu Viešpačiui, kol galėsiu, garbinsiu savo Viešpatį. Tebūnie malonios mano giesmės Viešpačiui."

Tebūnie ir mums malonios gegužės mėnesio giesmės ir brangi Dangaus Motinos Marijos meilė.

Zakarijas, atsisveikinęs Mariją, tiesiai žengė į Juozapo namelį. Juozapas, išgirdęs žingsnius, išėjo pasitikti svečio, rankose laikydamas drožtuvą. Pas-

tebėjęs Zakariją, Juozapas žemai nusilenkė sakydamas:

„Palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu!” — Zakarijas atsakė to paties teksto žodžiais:

„Suteik, Viešpatie mums džiaugsmo!” — Juozapas paprašė svečią sėstis ant suolo prie namelio, nes viduje prikrauta medžių ir gausu skiedrų. Juozapas išnešė vyno ir puodukus. Sukalbėjus maldą, Zakarijas sėsdamas nusprendė, kad jau atėjo metas prabilti jautria tema, jo balsas drebėjo ir lūžo, sunkiai rinkdamas žodžius tarė:

„Marija, tavo sužadėtinė, Juozapai yra palaimos stovyje pagal Viešpaties valią...” Nusviro Juozapo ranka, pirštais sunkėsi vynas ir puodukas iškrito iš rankų.

Zakarijas, į tai neatkreipęs dėmesio, nupasakojo savo žmonos motinystės stovį, kuri, pajutusi ženklus, ateinančiai Marijai pasakė:

„Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane? Tu pagirta tarp visų moterų” ...Giliai sujaudintas Juozapas, išleisdamas kunigą Zakariją pasakė, jog savo sprendimą pasakysiąs rytoj. Grįžęs į kambarėlį, užspaudė alyvinės lemputės liepsnelę, krito į savo guolį ir paskendo mintyse.

Viešpats paėmė jo Mariją savo planams ir jau nėra jos... Kokia dabar jo padėtis? Dingo toji svajonė, kuri jau čia pat buvo ranka pasiekiama.

Jam palikęs tik tamsus, be jokio šviesesnio spindulio takas. Jis tvirtai tikėjo Marijos nekaltumu, tokią jis ją pamilęs ir tik tokia myli dabar. Ar jis galėtų likti

jos gyvenimo draugu, rūpintis ja, dirbti aukotis ir gyventi Dievo malonėje?..
Tačiau ji motinystės stovyje Aukščiausiojo valia, ar nebūtų nuodėmė galvoti ir savintis kūdikį, kuris tik Viešpačiui priklauso. Jis tose sąlygose apsiprastų: mokėtų užjausti, mylėti nekalta meile, rūpintis, kad ateinantis kūdikis ir ji būtų laimingi jo globoje.

Ši mintis jį paguostų, tačiau naujos abejonės ką žmonės sakytų neramino. Kūdikis, kurs turi ateiti iš Marijos yra Aukščiausiojo valia suplanuotas ypatingiems Viešpaties planams... Ar yra vietos jam, Juozapui šalia Marijos tarp Aukščiausiojo ir Jo Sūnaus, kai jis Aukščiausiojo valia ateinąs. Ar jis teisėtas vyras galėsiąs ateinantį Kūdikį vadinti savo sūnumi? Ne!.. Nėra Juozapui vietos prie Marijos. Viešpats ją pasiėmė, ištiesęs ranką paėmė ją savo globon, mane palikdamas vieną.

Skaudus smūgis sukaustė Juozapo širdį ir jis apsipylė ašaromis. Nėra Marijos, nėra suplanuoto gyvenimo, kuris vakar buvo ranka pasiekiamas o šiandien nutolo amžinai. Ašaros užtemdė jo akis ir jis nemato jokio šviesesnio spindulio. Parpuolęs ant žemės maldavo:

„Tebūna pagarbintas Viešpaties Vardas ir nuo amžių pramatyti Jo planai.”

Apie tai Evangelijoje taip rašo:

Marija buvo susižadėjusi su Juozapu. Dar nepradėjus jiems kartu gyventi, Šventajai Dvasiai veikiant, Ji tapo nėščia. Jos vyras Juozapas, būdamas teisus ir nenorėdamas daryti jai nešlovės,

sumanė ją tylomis apleisti. Kai jis nusprendė tai padaryti, per sapną jam pasirodė Viešpaties angelas ir tarė:

„Juozapai Dovydo sūnau nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes Jos vaisius yra iš Šventosios Dvasios. Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi vardą Jėzus, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių. Visa tai įvyks, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti pranašo lūpomis: Štai mergelė nešios iščiose ir pagimdys sūnų, Jis vadinsis Emanuelis, tai reiškia — Dievas su mumis."

Jau švito, kai Juozapas pabudo. Skubiai susitvarkęs, sukalbėjęs ryto maldas išėjo į miestelio užeigą, kurioj buvo apsistojęs kun. Zakarijas. Pamatęs jį Juozapas tarė:

„Jūs tiesą sakėte, viskas įvyks pagal Viešpaties valią." Kunigas Zakarijas apkabino Juozapą, pabučiavęs į petį, sėdo ant asilaitės ir jojo namo. Asilaitė nenorom žengė keletą žingsnių, Zakarijas atsigrįžęs ir ištiesęs ranką, pasakė, kad kelionėje mąstysiąs apie Juozapą. Juozapas bėgo iš paskos, norėdamas padėkoti už taip didelę malonę, o senelis Zakarijas, atlikęs sunkią pareigą, patenkintas pasuko į šalutinį kelią ir pro Taboro kalną prasiveržę saulės spinduliai jį paslėpė.

Jau nematysim daugiau Zakarijo, dejavo Juozapas, negrįš jis daugiau į mūsų miestelį.

Dėkodamas Viešpačiui, kad taip laimingai išsipainiojo mazgas, skubėjo į namus, nes ten jo laukė Elzbieta ir mažasis Jonelis. Kaip lengva dabar, jis net pajuto daug metų nuo savęs numetęs, o tų

metų reikia mažyčio Jonelio globai, nes tik suaugusįjį paims Viešpats savo tarnybai.

Mergelės Marijos ir Juozapo Jungtuvės

Vos tik Angelas nuramino Juozapą sapne, netrukus buvo sudaryta jungtuvių palyda iš keturių giminaičių ir Nazareto miestelio artimųjų. Palydos priešakyje žygiavo su žibintais du Juozapo pusbroliai. Visą eisenos iškilmingumą teikė mėnulio pilnatis. Mėnulis kabojo net paraudęs, kaip prisirpęs vaisius.

Žibintai, kuriais nešini ėjo pusbroliai, negalėtų apšviesti einantiems nakties kelią, nes jie buvo silpni, bet mėnulio šviesos pilnai pakako.
Paskui žibintus, lėtu žingsniu su vainiku ant galvos, savo kasdieniniais rūbais apsivilkęs, žygiavo sužadėtinis Juozapas, šalia jo kaimynas žvejys. Paskutiniuoju, tarsi eisenos užraktas, ėjo sinagogos giesmininkas, nešinas lyrą, atlikdamas muziko ir solisto pareigas.

Muzikas, užgavęs lyros stygas, užgiedojo giesmę, kurios žodžiai supo eiseną ir palaiminimu plaukė ant sužadėtinio vainikuotos galvos, kuris, nors ir paprastai apsivilkęs, tačiau atrodė lyg karalaitis apsuptas gražiausių krašto merginų:

„Pakilk, mano brangioji, ateik gražioji mano, nes žiema jau nuslinko ir šaltieji lietūs nuėjo savo keliais. Žemėje skleidžiasi gėlės, — nuo figmedžių vaisiai jau krinta ir žydintys vynuogynai dvelkia laukuos.

Pakilk, brangioji mano, ateik gražioji mano,

balandės sparnais išlėk ir leisk man žavėtis tavim, klausytis tavojo balso”. (Giesmės žodžiai).

Žmonės muzikos ir dainų išvilioti, išbėgę iš namų stebėjo sužadėtinį ir jo nuostabų pasikeitimą. Buvo tas pats dailidė, kurį kasdien sutikdavo miestelio gatvėse, bet iš tikrųjų spinduliavo karališku grožiu.

Iškilminga jungtuvių eisena, muzikos ir dainų lydima, pasuko artimiausiu keliu pas sužadėtinę Mariją. Nepamiršo žmonės tų dangaus palaimintų jungtuvių. Liudininkai tos valandos ir po daugelio metų pasakojo savo įspūdžius ir išgyvenimus. Toji iškilmių valanda ir legendomis buvo pasakojama žmonių tarpe, esą dangaus angelai skraidė apie Juozapo galvą, o ant Marijos galvos buvo matoma mėnulio aureolė. Mums nuostabu, kad neturtingą dailidę Juozapą ir darbininkų dukrą Mariją, beveik nežinomą, Viešpats pasirinko aukštoms pareigoms, apie kurias net pranašai kalbėjo.

Kai sužadėtinis Juozapas artėjo prie Marijos, ji buvo tėvų ir giminių apsupta prie pat namo slenksčio. Rankose visi turėjo uždegtas lemputes, o Marijos galvą dengė plonutis vualis, kaip atsidavimo ženklas naujoms pareigoms.

Kai jaunieji išreiškė savo norą jungtis į šeimą, visų susirinkusių balsai atsakė: Amen, patvirtindami jaunųjų valią. Muzikas užgiedojo:

,,O kaip graži esi, mano brangioji, ateik, išlėk balandės sparnais, žiema jau nuslinko, žemėje gėlės pražydo ir vynuogynai dvelkia žiedais” ...Į giesmę įsijungė visi ir ji skambėjo kaip galingas choras plačiai laukuose...

Eiseną į Juozapo namus pradėjo du jaunojo pusbroliai, nešini alyviniais žibintais, juos sekė dainius su lyra, kuris protarpiais grojo visiems žinomas vestuvių giesmes ir dainas. Po dainiaus lėtu žingsniu ėjo Juozapas lydimas kaimynų žvejų. Juozapą sekė Marija, kuriai asistavo iškilmingai pasipuošę tėvai, giminės ir Nazareto merginos, degančiom alyvinėm lemputėm nešinos.
Mėnulio pilnaties apšviesta eisena labai iškilmingai atrodė. Toliau vyko tradicinis jaunosios įkurdinimas Juozapo namuose ir vaišės. Jei Juozapas būtų turtingas, vestuvės būtų prasitęsusios bent trejetą dienų, bet jis ir šiam vakarui turėjo skolintis iš giminių kukliam visų priėmimui.
Po vaišių tą patį vakarą išsiskirstė visi į savo namus, linkėdami jauniesiems Aukščiausiojo globos.

Diena po vestuvių

Marija visą dieną triūsėsi namelyje viską tvarkydama, sudėstydama Juozapo darbo įrankius, miestelyje nusipirko reikalingų dalykų, ruošė Juozapui ir sau vakarienę, laukdama Juozapo grįžtant iš sinagogos. Sugrįžęs Juozapas, pagal nuostatą nusiplovęs rankas, sėdo prie stalo, kur buvo jau paruošta vakarienė.
Marija atnešė moliniam inde vyno ir du puodukus. Buvo įsisenėjęs paprotys, kad žmona aptarnaudama vyrą nesėdi drauge prie stalo. Juozapas, pamatęs stovinčią šalia savęs Mariją, tarė jai. „Jau ne kartą prašiau tavęs ne tik man patarnauti, bet ir sėsti prie stalo ir drauge su manim pasistiprinti.”

Po tų žodžių Marija nedrąsiai atsisėdo, leisdama suprasti Juozapui, jog ji yra paklusni jam ir senai tradicijai. Pasibaigus penktadienio vakaro pasistiprinimui, Juozapas jautriai garbino giesme Aukščiausiąjį, prisimindamas savąją tautą, kuri šiuo metu lieja ašaras, o gal rytoj džiaugsis.

Marija klausėsi jautriai skambančios giesmės ir galvojo, ar ne dabar atėjęs laikas sužinoti, kas slegia Juozapą ir nuimti nuo jo širdies tą sunkenybę. Tačiau drauge ir abejojo: gal palikti iki pats atsivers. Čia pat prisiminė senųjų posakį:

Kantrumas dažnai prieštarauja širdžiai, todėl ir paklausė:

„Kas yra Juozapui" ir laukė atsakymo. Sunku pasakyti, ar Juozapas buvo laimingas, išgirdęs tą klausimą, kuris reikalavo atsakymo.

Po trumpo delsimo ar abejonės Juozapas atsakė:

„Sinagogoje kalba, kad Romos ciesorius išleidęs dekretą, kuriuo nori pravesti visuotinį žmonių surašymą. Jeruzalė tam prieštarauja. Negalima surašinėti išrinktosios tautos žmonių esame karaliaus Dovydo giminės. Aš rūpinuos tavim, mano vainike, aiškino Juozapas. Kelias gali būti ne tik pilnas nepatogumų, kaip paprastai tokiais atvejais esti, bet ir pavojingas. Mūsų tauta, kuri myli laisvę, gali tam dekretui prieštarauti."

Tačiau Marija atsakė: „Savo valią Viešpats gali išreikšti ir ciesoriaus dekretu." Juozapas sutiko.

Marijos ir Juozapo kelionė į Betliejų

Kai vėlyvą popietę keleiviai atvyko į Betliejų. Juozapas paskendo prisiminimuose... Tie patys vynuogynai, sodai, daržai, kur su vaikais žaisdavo, ganyklos, kuriose pats ganė aveles. Betliejus nežymus Judėjos miestelis, bet jis karaliaus Dovydo gimtinė ir Juozapas iš tos pačios giminės. Tenai, kur vaikystė, jaunystė įmynė pėdas, tenai pasiliko ir dalis gyvenimo ir dalis širdies.

Marija stebėjo savo vyro prisiminimus ir karts nuo karto nusišypsodavo. Prie Rachelės kapo Ji maldavo savo kūdikiui palaimos. O kaip Viešpaties tarnaitė pavedė Jam savo laukiamo sūnaus ateitį.

Betliejus turi kupranugario išvaizdą stovi ant dviejų kalvų. Kai jie sustojo prie užeigos, buvo jau tamsu.

Neapsimoka eiti į vidų, galvojo Juozapas ten tikriausia nėra nei vienos vietos neužimtos. Tuo tarpu žmonės po atviru dangumi, kur tik surasdavo vietelę, gulė poilsiui. Kieme pristatyta asilų, mulų, kupranugarių įvairiais balsais reiškiančių savo buvi mą ir tarp jų prigulusių žmonių.

Ištikimas vyras Juozapas svarstė neleisiąs savo žmonai Marijai, esančiai nėštume gulti ant šaltos ir drėgnos žemės, ypač šį lietaus mėnesį. Be to, gali ateiti jos diena, negalima gimdyti žmonių, ypač jaunimo akivaizdoj.

Pūtė šaltokas šiaurės vėjelis. Sutemoj ryškėjo kaž koks žmogaus pavidalas, ilgu piemenų apsiaustu apsisiautęs, su mažu žibintuvėliu artėjo prie Marijos

ir Juozapo. Juozapas pastebėjęs einantį tiesiai prie jų pasveikino:

„Ramybė šiems namams!"

„Ir jums" — keldamas žibintuvėlį aukštyn, kuris vos tik liepsnojo, atsakė nepažįstamasis.

„Iš kur esi" — paklausė artėdamas.

„Iš Galilėjos Nazareto" — atsakė Juozapas.

„Atvykai įsirašyti į gyventojų knygas?"

„Taip."

„O kas toji moteris?"

„Tai mano žmona" —atsakė Juozapas maldaujančiu balsu išreikšdamas drauge ir savo rūpestį.

„Mano žmona yra nėščia..."

Žvelgiant į bereikšmį jo veidą, galima buvo galvoti, jog tie susirūpinimo žodžiai jam jokio įspūdžio nepadarė. Tačiau lemputės užgesinimas išdavė jo susijaudinimą, kai pamatė tai. ką dabar mato ir girdėjo, ką dabar girdi, nenorėjo, kad pamatytų jo akyse ašarų.

„Geras žmogus" — tyliai pratarė Juozapas. „Čia tarp žmonių negalima gimdyti."

„Negalima" —tyliai pritarė svetimasis.

„Eikite, eikite paskui mane."

Jie išėjo su juo į vieškelį. Nepažįstamasis juos vedė per figų miškelį, per lauką, pagaliau atėjo prie uoloje iškaltos grotos. Uždegęs skeltuvėliu savo lemputę pastatė ją grotos vidury, kur buvo įmūrytos ėdžios.

Čia yra šiaudų. Padarykite sau pasiklojimą. Čia yra ir miežių asilui. O čia, pažiūrėjęs į molinį puodą, yra pieno.

Ramybė jums ir išėjo. Paskui jį išbėgo Juozapas norėdamas padėkoti, bet nepažįstamasis išnyko tamsumoj. Juozapas sušuko. Kuo esi. gerbiamasis, Kaip Tavo vardas?

Esu vienas iš piemenų — Juozapas išgirdo tolstantį balsą tamsoje. Grįžos į grotą dėkingas piemeniui; Pamatęs, kad Marija taiso guolį ir linko prie žemės, susijaudinęs Juozapas lygino šiaudus, nutraukęs nuo savęs apsiaustą, apklojo juo savo žmoną, pabėgęs keletą žingsnių, uždengė savo veidą delnais ir laukė pilnas nerimo ir baimės. Išgirdęs vaikučio balsą, krito ant žemės, šaukdamas:

Būk pagarbintas, Viešpatie Dieve!..Šventas, Šventas, Šventas galybių Dievas! Juozapo malda jungėsi su angelų giesme, kuria angelai pasveikino Dievo sūnų ateinantį į žmonių tarpą, kad savąja auka žmonėms suteiktų amžiną gyvenimą. “Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms.”

Šv. Šeima keliauja į Jeruzalę

Juozapas, po ritualinių naujagimiui vardo suteikimo apeigų, su savo šeimynėle gyvendamas pas buvusį kaimyną, neskubėjo grįžti į Nazaretą. Gal galvojo persikelti pastoviam apsigyvenimui į Betliejų, arba laukė kelionės į Jeruzalės šventovę, šeimos palaiminimui. Po eilės lietingų dienų atėjo gražios ir saulėtos dienos. Šventąjį Jeruzalės miestą gaubė žydroji dangaus spalva.

Marija pakilusia nuotaika stebėjo gražų Jeruzalės miestą, o ypač ją traukė Viešpaties šventovė. Į vilnonę skarą Ji buvo įsupusi savo naujagimį Jėzų. Juozapas už pavadžio vedė asilaitę, kuri ant savo nugaros nešė jauną Motiną Mariją ir prie jos krūtinės prisiglaudusį Aukščiausiojo sūnų.
Juozapas sustabdė asilaitę, norėdamas parodyti puošniuosius aukso vartus. Marija tyliai kalbėdama psalmes, žydėjo džiaugsmu. Įžengę į pagonių kiemą, išgirdo prekiautojų, pardavėjų, pinigų mainytojų ne eilinį triukšmą, balsiai siūlomų prekių šventovės aukų grožį. Ypač jaunąsias šeimas jie vargindavo sava pasiūla, nes atvykusi šeima su pirmgimiu sūnumi turėdavo kūdikį išpirkti. Pirmgimiai sūnūs yra šventovės, tai yra Aukščiausiojo nuosavybė. Marija įteikė tik neturtingųjų auką porą balandėlių. Eidama prie šventovės altoriaus Marija buvo įsigilinus į Dovydo psalmės žodžius:

Palaimintas vyras, kurs pasitiki Viešpačiu. Taip susimąsčiusi, išgirdo kunigo klausimą:

,,Ar šis, moteriške, yra tavo pirmgimis sūnus?"

„Taip" — atsakė Marija, mintimis prisiminus stebuklingą prasidėjimą.

„Mano žmona, Izraelio duktė, pagimdė savo pirmgimį sūnų, kurį dabar tau jį atiduoda" — pasakė Juozapas.

„Ar nori, Juozapai, sau pasilaikyti sūnų, ar įteiksi auką?" — paklausė kunigas.

„Sūnų noriu sau pasilaikyti imk, kunige, nustatytą auką." — Kunigas pradėjo palaiminimo giesmę:

Tebūnie palaimintas pirmgimis sūnus ir tegu Viešpačiui tarnauja ištikimai, tegu gyvena Jo Šventajam Vardui. Amen. Juozapas ir Marija pakartojo tą patį Amen!..

Po palaiminimo, rašo Romas Brandstaetteris, senelis Simeonas pranašas leidosi marmuro laiptais, norėdamas pasukti į aukso vartus, stabtelėjo jausdamas, kad kas tai palietė jo petį, bet nusprendė, kad tai tik netikėtas jausmas ir leidosi toliau, bet ir vėl tas pats palietimas, bet jau žymiai aiškesnis. Apsižvalgęs pamatė, kad paskui ėjo vyras ir moteriškė kūdikiu nešina, iš kurio švito paslaptinga šviesa ir jis lyg sapne priėjo prie motinos, paėmė kūdikį ir įkvėpimo skatinamas garbino Dievą žodžiais. Šv. Lukas savo Evangelijoj tą įvykį taip aprašo:

„Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą, kurį Tu parengei visų tautų akivaizdoje: šviesą pagonims apšviesti ir tavosios Izraelio tautos garbę.”

Kūdikio tėvas ir motina stebėjosi tuo, kas buvo apie jį kalbama. O Simeonas palaimino juos ir tarė motinai Marijai:

Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, — ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, — kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys.”

Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio duktė iš Asero giminės. Ji buvo visiškai susenusi. Po mergystės ji išgyveno septynerius metus su vyru, o

paskui našlaudama sulaukė aštuoniasdešimt ketverių metų. Ji nesitraukdavo iš šventovės, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais bei maldomis. Ir ji, tuo pat metu priėjusi, šlovino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo.

(R. Brandstaetteris) Šį vaizdą psichologiniai pratęsia Marijos nerimu. Simeonas pasakęs, kas jam buvo Viešpaties padiktuota nuėjo, kad ramiai numirtų. Simeonui nutolus, Marija klausė:

Ką Jis pasakė?.. Jis bus prieštaravimo ženklas... Mano pačios sielą pervers kalavijas?.. Ėjo kaip sapne prie aukso vartų ir kaip migloj matė senutę, kuri garbino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį kuris išgelbės Jeruzalę. Kalbėjo atitrauktom mintim, kartodama žodžius, kurių Marija nesuprato.

Pakviesti kunigai karaliaus Erodo rūmuose

Pakviesti kunigai į karališkus rūmus atvyko vakare. Rūmuose dvelkė nardo ir smilkalų kvapas. Erodas juos priėmė neįprastai nuoširdžiai. Savo žodžais reiškė pagarbą kunigams ir šventovei. Juo daugiau rodė jiems nuoširdumę juo labiau aukštino jų išmintį. Dar didesnį nuoširdumą rodydamas, stengėsi psichologiniai juos nuginkluoti. Romėnų papročiu suplojo delnais, atsidarė durys ir belaisviai įnešė ant didelių padėklų vakarienę, kuri susidėjo iš įvairių mėsos ir žuvų patiekalų.

Vergai pilstė vyną ir vandenį o Erodas nuoširdžiais žodžiais ragino kunigus pasisotinti, užtikrindamas ritualinį žydų paprotį ir švarą pagal Mozės

įsakymus, tačiau kunigai gal netikėdami tvirtinimui, o gal nujausdami kokią klastą, beveik nieko nevalgė.

Kai vergai atnešė vaisių, Erodas netikėtai švelniai paklausė, tačiau kunigai Erodo švelnume išgirdo šėlstančios panteros, balsą:

„Ką kunigai galvoja apie Mesiją?" Peržvelgę vieni kitus, karališką klausimą jungė su atvykimu nelaimingų išminčių į Jeruzalę. Vienas kunigų, nujausdamas į ką jo klausimas linksta, atsakė:

„Ką mes galime žinoti apie Mesiją? Žinome tik tiek, kiek parašyta šventose knygose."

„Nejaugi jūs tikite šventom knygom?.."

„Taip, tikime" — prasitarė vienas iš kunigų.

„Taigi, kas parašyta knygose apie Mesiją?" — Erodo balsas nekantriai sudrebėjo.

„Sunku tvirtinti ar kalba apie Mesiją, yra kalba apie Mesiją" — abejodamas kalbėjo vienas iš kunigų.

„Kam sunku tvirtinti?" —spaudė Erodas.

„Mokytiems raštuose"

„Jūs niekad nepasakysite tiesos" — sunkiai valdydamas nervus, kalbėjo Erodas.

„Visą tiesą žino tik Viešpats, o mes žinome tik tuos trupinius," — kalbėjo kunigai. Erodas dėjos šypsąs, tačiau tas jo juokas buvo tik žaidimas su ugnimi.

Mielai jis būtų prapliupęs skardžiu juoku iš jų naivumo, ir to dvasinio šventųjų asilų skurdo. Su malonumu būtų spjovęs jiems į akis, bet nenorėjo aiškiai parodyti savo džiaugsmo ir paniekos jiems,

kurią šiuo metu jis jaučia. Dėjosi užsiėmęs obuolio lupimu ir abejotinai praleidžia kunigų šventųjų knygų pasakojimus. Ir lyg nenorėdamas paklausė pilnu balsu:

,,Vadinasi Betliejuje tas Apvaizdos vyras gimsiąs?"

„Taip. Betliejuje" — choru atsakė kunigai, o Betliejus skambėjo jų lūpose lyg plieninio lietaus lašai kristų į nuodėmingą žemę.

„Galite išeit" — šaltai tarė Erodas.

Nusilenkė ir išėjo. Erodas svarstė susidarusią padėtį.

Erodas ir Išminčiai

Ankstyvą rytmetį į namus, kur buvo apsistoję išminčiai, atvyko karaliaus Erodo patikėtinis kviesdamas juos apžiūrėti miestą, aplankyti karaliaus sodus ir parkus. Išminčiai tą kvietimą mielai priėmė ir džiaugėsi pamatysią nuosavom akim stebuklus, apie kuriuos jie tiek daug buvo girdėję. Nedelsdami jie išsirengė apžiūrėti miestą. Eidami į miesto aukštumą, jie stebėjo Senedrijono rūmus ir visą eilę impozantiškų pastatų.

Netrukus jie stebėjo prabangias alėjas, terasas, portikus, trykštančius fontanus, vandens baseinus ir įvairius graikų bei romėnų paminklus. Karališkoji sargyba juos visur mielai įleido. Nenorėdami per ilgai užtrukti, nes vidinis balsas juos kvietė greičiau išsiaiškinti apie dangiškąjį pasiuntinį, vienoje iš alėjų sutikę karaliaus dvariški, prašė jo nuvesti pas karalių. Marmuro laipstais lipdami jie pasiekė

vadinamą baltą terasą, tikėdamiesi iš karaliaus daugiau sužinoti apie dangiškąją naujieną. Jie stebėjo ir gėrėjosi nepaprasta rūmu prabanga ir meninėmis vertybėmis. Įėjus į puikiai dekoruotą salę rūmų dvariškis paprašė truputį palaukti ir nuėjo pranešti karaliui apie svečių atvykimą.

Karalius Erodas išminčius priėmė vadinamoj medžiotojų salėje, kurioj spalvotom mozaikom, buvo atvaizduotos medžioklės scenos. Dvariškio paprašė palikt juos vienus. Erodas jau ilgesnį laiką jautė skausmus visam organizme. Be to jautė panieką Izraelio tautai ir kerštą jai, nedėkingai giminei, kuri neapkenčia jo už suteiktą gėrį. už ištiestą jai karališką ranką.

Išminčiams atėjus, karalius taip jautėsi silpnas, kad vos galėjo atsistoti, bet juos su šypsena priėmė, prašydamas prie jo arti atsisėsti. Jis norėjo įgauti pilną pasitikėjimą ir galvojo, kad išminčiai daug žino apie Mesiją ir tai jis panaudos savo iš anksto pramatytiems planams. Tačiau jie pasirodė karaliui daugiau naivūs, negu jis apie juos galvojo. Erodas pats pradėjo kalbą apie žvaigždes ir jų paskirtį. Išminčiai tuojau pradėjo kalbėti apie Jupiterį ir Saturną, ką tik jie žinojo. Jupiteris yra džiaugsmo ir laimės planeta, o Saturnas žiedais apjuostas yra Izraelio skydas ir jo apgynimas. Žuvys yra ženklas dangaus pasiuntinio, kuris turėjęs dabar gimti. Erodas neva sujaudintas dvasiniai, palinko į išminčių pusę jungdamasis su jų tikėjimu ir meile dangaus pasiuntiniui, pareiškė: “Jis taip pat esas gilus dangaus pasiuntinio gerbėjas ir

nukreipsiąs jų žygį į pasiuntinio pėdas, kurios nuves juos prie pat pasiustojo lopšelio. ”

Išminčiai giliai nusilenkė, o Erodas kalbėjo:

„Eikite į Betliejų. į nedidelį miestelį, kuris yra pietų pusėje nuo Jeruzalės ir ten ieškokite naujai gimusio, nes ten turėjęs gimti pagal pranašystes. Suradę jį. sugrįžkite tuojau į Jeruzalę, duodami man žinią apie džiugią naujieną, bet niekam apie tai nepasakokit, kol aš pats pirmas jo nepagarbinsiu. Dėl tos pirmenybės aš jus čia pakviečiau slaptai, pasitikėdamas, kad niekas iš Senedrijono. rašto žinovu ir žmonių nepralenktų manęs, atiduodami jam pagarbą pirmiau manęs, Izraelio išvaduotojui. Ar supratote?”

„Taip” — atsakė visi kartu.

Tada karalius atsistojo, nors atsistojimas jam ir daug jėgų pareikalavo. Apkabindamas juos pabučiavo visiems į petį o išminčiai žemai jam nusilenkę, išėjo.

Karalius bejėgiškai krito ant kėdės. Kai įtempimas praėjo, negalėjo savo jėgom pasijudinti. Džiaugsmas vykusiai suloštos partijos nugalėjo nuovargį. Jau norėjo šaukti tarną padėti jam pasiekti lovą, tačiau paliko kėdėje norėdamas pasidžiaugti pergale be jokių liudininkų. Išminčiai prarijo kabliuką, tai gerai! Ar nereikėtų pasiusti patikimą žmogų, kad juos sektų ir praneštų apie jų žygį, tai būtų teisinga, bet ar galima pasitikėti net labai patikimu tarnu? Žinojo, kad jį supa parsidavusių pranešjų grupė, kurie ima nuo jo ir nuo vyriausio kunigo pinigus.

Net dvariškis Menasse, kuris taip vikriai atvedė išminčius pas mane, į mano rūmus, tikriausiai dabar pardavinėja tą žinią fariziejams už trisdešimt sidabrinių. Už tiek broliai pardavė Juozapą. Išminčiai jam pasirodė naivūs ir net ne protingi: patys atneš žuvis tinkle. Iš tikrųjų... Tačiau Sanedrinas neturi žinoti apie naujai užgimusį kūdikį. Tas beždžionveidis vyriausias kunigas būtų suradęs galimybių ir tuojau praneštų romėnams, paskleistų žinią tarp žmonių, kad senasis karalius pakvaišęs, pasiuntė išminčius į Betliejų, bijodamas net žinduolių vaikų. Ar tikrai senas karalius bijo žinduolio, naujai užgimusio kūdikio, bijo sapnų, kelių pamišusių pranašų. Kodėl jis pasiuntė išminčius į Betliejų, ką jie ten suras?..Nieko...

Išminčiai sugrįš ir pasakys: Nieko nesuradome, karaliau, nieko. Melavo žvaigždės, melavo ir pranašai. Viskas yra melas... Tiesa yra tik dykuma. Erodas pasiuntė išminčius į Betliejų, kad ten surastų dykumą ir atvežtų jam džiugią naujieną apie dykumą. Tada bus jo pergalė prieš nevertą Izraelį, kerštas nedėkingai tautai, kuri neapkenčia jo už didelį gėrį, už nuoširdžią karališką ranką. Mąstydamas apie kerštą Erodas pradžiugo.

Teisingai pramatė Erodas: žinia apie išminčių apsilankymą pas jį žaibo greitumu buvo išnešiota Jeruzalėje ir jau sklido į apylinkes, tačiau neįmanomą nustatyti, kuris iš dvariškių išnešė tą žinią iš karališkų rūmų ir paskleidė ją mieste. Kiekvienu atveju buvo aišku, kad išminčiams grįžtant iš kara-

liaus rūmų juos apsupo keleiviai, kurie anksčiau jų vengė, o dabar nuoširdžiai sutiko.

Iš ryto žmonės vengė su išminčiais kalbėtis o dabar žinodami karaliaus palankumą, prašė juos atsisėsti drauge prie puoduko vyno. Nenorėjo žingeidžiai juos klausti ką jie kalbėjo su Erodu, tik klausinėjo ką jie matė karaliaus rūmuose, ką valgė ir ką gėrė, tačiau išminčiai pajuto, kad tie klausimai slepia tikrą priežastį todėl nusprendė tylėti. Tylėjo ir savo tyla, dar labiau kurstė Jeruzalės gyventojų tarpe žingeidumą.

Matydami, kad nieko iš išminčių nesužinos, žmonės pradėjo savo tarpe gyvas diskusijas apie tai kas galėjo būti kalbėta karaliaus rūmuose. Jie diskuodami nepastebėjo, kai išminčiai sėdo ant savo kupranugarių ir nutolo į pietus. Vėliau jų vadovas pasuko į vakarus, mėtydamas savo kelionės pėdas.

Vienas iš jų užklausė vadovo, kur dabar mes vykstam? Jam atsakyta, aplinkiniu keliu į Betliejų, kad suklaidinti sekėjus, nes ir karalius patarė vykti slapta. Nuo aukštumos stebėdami karaliaus rūmus galvojo, kad jie patys pirmieji pasveikinsią naujai gimusį dangaus pasiuntinį. Po jų atvyks karalius ir po karaliaus vyriausias kunigas, kunigai, rašto žinovai.

Išminčiai buvo dėkingi karaliui už jo malonų nuoširdumą. Galėjo pats karalius pirmiausia vykti į Betliejų ir pirmas išreikšti pagarbą dangaus pasiuntiniui, naujai užgimusiam, bet to jis nepadarė, gerbdamas svetimšalius išminčius. Patenkinti išminčiai

pažvelgė į žvaigždėtą dangų, ant savo galvų pastebėjo Jupiterį ir Saturną stebuklingai susijungusius paukščių take. Jupiteris yra jų laimingos kelionės ženklas. Planetų susijungimas reiškia didelio šventumo laikotarpį atėjimo laiką, įsikūnijimo laiką. Jų tikėjimas pilnas pasitikėjimo ir vilties juos vedė tikruoju keliu. Jų tikėjimas buvo valia, o valia viltimi ir viltis tikėjimu.

Jau buvo vėlu, kai išminčiai pasiekė Betliejaus namą. Namas buvo mažas vienas keturių sienų kambarys, viršuje pastogėje silpna alyvinė švieselė. Kambaryje buvo Juozapas, vaikutis ir Jo motina Marija, tai vakaro tylos paveikslas. Išminčiams paaiškėjo, kad tie trys keturiose sienose po vienu stogu yra naujojo laiko pradžia.

Šv. Matas Evengelistas tą įvykį taip aprašo:

Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš rytų šalies ir klausinėjo: “Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti”. Tai išgirdęs karalius Erodas apstulbo, o su juo ir visa Jeruzalė.

Erodo pyktis

Erodas kantriai laukė keletą dienų, vis tikėdamasis, kad išminčiai pasibels į jo rūmus ir atneš džiugią žinią, bet kai prabėgo savaitė, labai nuliūdo. Jautėsi apgautas tų žmonių, kuriems buvo pilnai pasitikėjęs. Užsidaręs savo kambariuose, nieko neįsileisdamas, pats vienas svarstė susidarusią padėtį.

Dabar jam paaiškėjo, jog Betliejuje kažkas darosi, kad pranašų aprašymai apie Mesijų nėra pasakos, nėra svajotojų išsigalvojimai, bet tiesa. Kas galėjo įspėti išminčius apie jo sumanymus. Kas galėjo žinoti apie jo suplanuotus tikslus. Laukė džiugios naujienos, dykumos šešėlių, žvaigždžių melo, pranašų plepėjimo, o pasirodė melas nebuvo melu, pranašų mintys šventose knygose teisingos.

Ypatingai Erodų vargino mintis, kad jis taip lengvai davėsi apgaunamas, tai aiškus senatvės ženklas, kuriuo jau nustojo vikrumo ir energijos, nesugela atskirti melo nuo tiesos. Dalykas tikras, jie negrįžo į Jeruzalę ir paliko jį neryškiose mintyse. Pasakojimai liko tiesa, tiesa be abejonių...

Tiesa, turinti kūną ir kaulus nužudoma... Kaip nužudyti Mesijų? Kaip kovoti su naujai gimusiais?.. Joks karalius, kaip pasaulis egzistuoja, nėra skelbęs karo naujai gimusiems. Gilinosi į istorinius faktus, prisimena faraonų, kuris žydų berniukų skandino Nilo upėje prieš daugelį šimtmečius ir dabar žydai dar neužmiršta. Tokioj istorijoj Erodas nenorėtų būti dalyviu.

Erodas dar nė vieno nėra pasmerkęs be teismo, be kaltės įrodymo, jei įrodymai ir būtų prasimanymai, jis ieškotų kas jo žygį pateisintų. Tiesa, pasmerkė mirčiai savo mylimų žmonų, gimines, žmonos motinų ir savo prieš jį sukilusius sūnus.

Norint nužudyti dangaus pasiuntinį, nematomą, nežinomą ir nepatikėtiną, pirmiausia reikia jį surasti, pamatyti, bet tas bandymas nepavyko.

Išminčiai išėjo suteikę jam viltį, bet jie negrįžo. Tai reiškia žvaigždės nemelavo ir pranašai, rašydami istoriją ne pasakas rašė, bet tikrą tiesą.

Ką jis dabar turėtų daryti. Reikia veikti, bet ne žiūrėti užmerktam akim. Ką reiškia kelioliką žuvų, o gal tarp jų pasitaikys tikroji?..Net pasipurtė nužudyti kelioliką, nežinant kuris tikrasis. Tiesa Jo vieta Betliejus, bet ar jis vienas Betliejuje gimė, ar galima pataikyt į tą, kurio ieškai. Pajutęs kūne skausmus, krito ant kėdės.

Kyla uždanga po uždangos ir Erodas mato laikus buvusius prieš daugelį metų. Romoje rodėsi ženklai ant dangaus ir žemės, burtininkai spėliojo, gimsiąs naujas imperatorius Augustas. Senatas nusprendė, kad tais metais gimę vyriškos lyties vaikai turi būti tuojau nužudyti. Sprendimas nebuvo įvykdytas, nes žymiųjų vyrų žmonos buvo laukiančios. Tačiau toji istorija Erodo širdyje suliepsnojo džiaugsmu. O pats Augustas, būdamas devyniolikos metų, įtraukė į sąrašą tris šimtus senatorių ir du tūkstančius riterių, kurie tuojau buvo įkalinti ir nukirsdinti. Du tūkstančiai riterių ir trys šimtai senatorių, tai nepaprastas skaičius aukštųjų gyvybių!.. O čia keliolika naujagimių? Nebus riksmo dėl jų. O jei Izraelis pakeltų triukšmą, zirstų, tegul sau zirzia. Tegul jį prakeikia, ar mažai jį keikė. Jis, Erodas, dėl savo asmeninių siekių paaukojo savo sūnus, kuriam tikslui taupytų kelioliką skurdžiam miestelyje gimusių izraelitukų. Kuo verta jų mirtis palyginus su Judėjos karalystės grėsme.

Erodas užmerkė akis, lyg snūduriuodamas išvydo jūros pakraštį ir save stovintį ant bedugnės krašto. Bangose matė mirusių galvas, pasilenkęs atpažino Betliejaus kūdikius...

Visi žinojo, kad artinasi karaliaus Erodo mirties diena, tačiau kalbėdami savųjų tarpe nedrįso tai minėti, sakydami, karalius stiprus, greit ligą nugalės ir pasveiks. Erodo sūnus Antipatras, laikomas kalėjime, vienam sargybiniui pasisakė, jog jis greit išsigelbės po tėvo mirties, kuris jau marinamas. Ištikimas sargybinis pranešė mirštančiam tėvui sūnaus viltį ir šis tuojau buvo nužudytas.

Burtininkai, astrologai sukviesti kalbėjo visiems apie greitą karaliaus pasveikimą. Nutarę geriau esą meluoti, negu žūti. Prie mirštančio Erodo susirinko jo paskutinieji sūnūs, kurie išvengė tėvo kalavijo: Herodas Antypas, Archelaus, Pilypas, jis vienintelis turėjo žmogaus jausmą ir jį parodė artimiesiems giminėms ir visai tautai, kuri valanda iš valandos laukė džiaugsmingos naujienos, neapkenčiamo tirono mirties.

Karalius pažvelgė į stovinčius ir švelniu balsu paklausė.

„Kur yra mano sesuo Saliomė?"

„Jos čia nėra", atsakė Archelaus.

„Ar turėčiau ją pašaukti?" priėjęs arčiau prie tėvo paklausė Pilypas.

Erodas nieko neatsakė. Sūnūs nedrįso daugiau klausti, o Pilypas sau išmetinėjo, kuriam tikslui klausęs. Mylimą seserį?. Ar iš tikrųjų ji buvo mylima? Ar tas nelaimingas padaras iš viso mokėjo

mylėti? Tikrai mylėjo savo žmoną Marianą, kurią pats pasmerkė mirtį. Ar visus, kuriuos mylėjo pasmerkė mirti? Nebuvo jis nei geresnis, nei blogesnis už imperatorių Antonijų, Augustą ir visą eilę kitų barbarų.

Erodas neklydo. Žinojo, kad sūnūs ir visa Izraelio tauta laukė jo mirties, kaip išganymo. Tačiau visą savo gyvenimą troško būti mylimas. Erodas kažką slapta kuždėjo, bet sūnūs negalėjo nugirsti. Pagaliau peržvelgęs stovinčius sūnus sušuko:

„Išeikite... Pašaukit Saliomę." Pašaukta Saliomė greitai basom kojom atbėgo į Erodo miegamąjį. Erodas liepė jai atsiklaupti prie šono ir pasakė:

„Klausyk, mano mylimoji sesuo, visuomet man ištikima, klausyk, Saliome. Mane vargina mintis, kad apleisiu šį pasaulį neapverktas. Pagaliau ir tu, kurią taip myliu, neišliesi nei vienos ašaros po mano mirties. Paklausyk, mano sesuo Saliome,

...Aš noriu, kad žmonės verktų po mano mirties, skausmingai verktų, verktų visa Jeruzalė ir visi Izraelio žmonės graudžiai verktų. Taigi pramatydamas artėjančią mirtį, įsakiau savo asmeniško saugumo viršininkui suvaryt visus kilniųjų žydų tėvus ir juos uždaryti, saugojant sargybai, hipodrome, pramatydamas juos sunaikinti savo mirties valandą, kad toji valanda būtų apverkta jų giminės: žmonų, senelių, vaikų, kad pasijustų mano mirties valandą našlaičiais ir verktų graudžiomis ašaromis. Todėl užkeikiu tave, mano sesuo Saliome, sesuo mylimoji, užkeikiu tave vardan šventos Idumėjos

dykumos, nes abu ją mylime, kad tuoj pat, kai aš užmerksiu akis, būtų užmušti visi hipodromo belaisviai. Noriu, kad našlystės šešėlis pridengtų visas Izraelio šeimas ir verktų graudžiai, apverkdami savo neapykantą man.
Prisiek, geroji sesuo Saliome!"

„Prisiekiu, mano pone, kad išpildysiu tavo valią", tarė Saliomė. Karalius užmigo mirties miegu. Pakilusi po ilgesnio klūpojimo, atidarė duris ir įėjo sūnūs. Pasišaukusi Erodo asmeninės sargybos viršininką, įsakė tuojau atidaryti hipodromo duris ir visus išleisti į laisvę.
Susirinkę belaisviai, giedojo Viešpačiui padėkos giesmę ir verkė iš džiaugsmo.

Marija kalbėjo mums

Jos žodžiai dar nenustojo skambėję, ieško po visą pasaulį savo numylėtų širdžių, nors dešimtmečiai bėga, ir šiandien dar nesuranda jų.

Pereitą gegužės mėnesį buvo nugirstas dviejų kaimynų pasikalbėjimas:

„Apie ką šį vakarą skaitė gegužinių pamaldų metu?", nebuvęs pamaldose klausė kaimyno.

„Apie Portugaliją", atsakė užklaustasis.

Apie Portugaliją?.. Ir ką mes turime bendro su Portugalija?

Labai nustebau, kad mes taip mažai žinome apie Marijos reikalavimus paskelbtus Fatimoje, Portugalijoje. O Ji kalbėjo visiems žmonėms, visoms tautoms kalbėjo visam pasauliui 1917 metais, gegužės mėne-

sio tryliktą dieną. Kalbėjo kiekvieną mėnesį, tą pačią dieną. Paskutinis Jos stebuklingas apsireiškimas buvo tais pačiais metais, spalio mėn. tryliktą dieną ir paskutinis Jos žodis, sąlyginis reikalavimas atsinaujinti dvasia.

Jei mano reikalavimai bus išpildyti, Rusija bus atversta ir bus taika. Jei ne. pikta propaganda skleis savo klaidas visame pasaulyje, keldama karus ir Bažnyčios nuolatinius persekiojimus. Daugybė bus nukankinta, kai kurios tautos bus sunaikintos.

Jei pasaulis būtų paklusęs ir vykdęs Marijos reikalavimus, seniai būtų besidžiaugiąs taika ir saugumu. Marijos reikalavimai buvo paskelbti visų mūsų dvasiniam atsinaujinimui, atgimimui Kristaus malonėje.

Deja, mūsų broliai, mūsų seserys išgyvena tėvynėje piktos propagandos siautėjimus, tam tikras skaičius jų jau pasidavė melui, tai žingsnis į tautos išnykimą.

Taip maloniai ir jautriai Marija prašė:

Žmonės turi pasitaisyti ir prašyti savo nuodėmių atleidimo. Jie neprivalo daugiau įžeidinėti Viešpatį, nes Jis ir taip perdaug įžeistas.

Gegužės mėnesį, katalikiško pasaulio akys krypsta į dangaus Motiną Mariją, tikinčios sielos jungiasi su Ja malda ir meile. Kiek daug prabėgo metų, kai Marija Fatimoj kalbėjo nuo ąžuolaičio visam pasauliui, statydama savo reikalavimus žmonėms ir tautoms.

Visais istorijos šimtmečiais Marija savo apsireiškimais turėjo specialią misiją, atitinkančią laiko dvasią. Tačiau nė viename apsireiškime Marija nepalietė tiek plačiai ir giliai tautų ir žmonių gyvenimo, kaip 1917 metais Fatimoje. Čia Ji kalba atskiriems individams,

čia Ji kalba tautoms, nurodydama jų likimą ir kas laukia vienų ir kitų, jei nebus vykdomi Jos reikalavimai.

Marija savo misijai pradėti pasirinko gegužės mėnesio tryliktą dieną ir baigti spalio mėnesio taip pat tryliktą dieną. Marijos pasakyti žodžiai 1917 metais trims piemenėliams turėtų būti kiekvieno žmogaus širdyje, pradedant tautų vadais ir baigiant darbo žmonėmis, nes Marijos 1917 metų misija liečia kiekvieną geros valios žmogų.

Tuo tarpu atrodo, kad pasaulis dar vis beldžiasi ne į tas duris, kurios gali atidaryti žmonijai tikrąją taiką ir saugumą.

Marija 1917 metais kalbėjo visam pasauliui ir kartu kiekvienam iš mūsų, todėl perskaitę šią knygutę tapkime tais piemenėliais, kuriuos Marija prašė, kad jie Jos prašymus padarytų žinomus visiems žmonėms, nes nuo Marijos prašymų vykdymo priklausys ne tik atskirų žmonių, bet ir visų tautų ateitis.

Marijos reikalavimai

1. Atgailauti, tobulinti savo gyvenimą, melstis ir aukotis už nusidėjėlius, garbinti ir daugiau nebeįžeidinėti Jėzaus Švenčiausios Širdies, kuri yra begalinė meilė ir gailestingumas.

2. Kiekvieno mėnesio pirmąjį šeštadienį priimti Šventą atsiteisimo Komuniją ir bent penkioliką minučių apmąstyti nors vieną rožinio paslaptį.

3. Garbinti Nekalčiausią Marijos Širdį, atsilyginti jai už įžeidimus ir pasiaukoti, kaip pasiaukojimo ženklą nešioti atitinkamą medalikėlį.

4. Kalbėti kasdienę bent dalelę Rožinio.

5. Vykdyti Dievo įsakymus ir sąžiningai atlikti savo rareigas.

Bėgimas į Egiptą

Išvykstant išminčiams Juozapas garbindamas Viešpatį linkėjo jiems laimingos kelionės. Viešpats juos čia atvedė su dovanom, Viešpats ir parves.

Keletą dienų Betliejuje buvo ramu, bet vieną naktį Juozapas sapnavo baisų sapną. Betliejaus gatvėmis čiurleno kraujas ir vis kilo aukščiau. Motinos bėga klykdamos, aplinkui išžudyti vaikai.

Juozapas pasijuto žadinamas:

Kelkis, paimk vaikelį ir jo motiną ir eik į Micraim, pasilik ten, kol aš pranešiu, atsitiks, kad Erodas ieškos vaikelio, norėdamas jį nužudyti. Atsikėlęs Juozapas jau neabejojo, kad šis pranešimas iš dangaus. Priėjęs prie Marijos lovos, kurioj ji priglaudusi vaikelį miegojo, stipriai papurtęs lovą pasikeitusiu balsu tyliai kalbėjo į ausį:

Marija... Marija... pabusk... pabusk... Kelkis... Mes turim bėgti... Turim bėgti... Marija praverusi akis, lyg nesuprasdama, klausia:

Bėgti?. Kodėl mes turim bėgti?... Nuo ko?. Kas pagaliau atsitiko?...

Neklausk. Tuojau įsupk kūdikėlį į skarą, supakuok jam ir mums drabužius, o aš eisiu pakinkyti asilų. Paimsiu vandens, maisto mums ir asilams ir apleisim Betliejų.

Kur mes esime?.. Juozapas be žodžių parodė ranka į vakarus. Ir taip atsitiko. Jau aušo, kai Marija su

kūdikiu rankose, ir Juozapas slapta apleido Betliejų, pasukdami į pietus, pasiekė jūros pakraštį, kur ėjo karavanų kelias į Micraim, Egipto miestą.

Juozapas jodamas iš paskos nuolat meldėsi prašydamas naujam gyvenimui pagalbos. Juozapas prisiminė protėvį Juozapą, kuris brolių parduotas vyko tuo pačiu keliu. Kelias pramintas jo tolimųjų giminių ir kraštas, į kurį vyko nekėlė jam abejonių nei baimės, nes jo protėviai ten gyveno, todėl atrodė savas.

Prisiminė jis pirklį, kuris jam buvo davęs dramblio kaulo apyrankę, kurią jis padovanojo Marijai sužieduotuvių proga. Pirklys buvo pasakęs Juozapui: jo vartai būsią visada atdari. Jis gyvena Micraim mieste, todėl Juozapas drąsiai jojo į pirklio namus, kuris neabejotinai jį ir jo šeimą priims.

Ten visa šeima ir nuvyko. Pasirodo pirklio, kilusio iš Judėjos, būta teisingo žmogaus. Jis suteikė pastogę ir pragyvenimą. Juozapas, nenorėdamas valgyti veltui duonos, pasisiūlė dirbti jo vaistažolių plantacijoj. Greit išmoko daržininkystės ir dirbo gana sunkiai. Ramiai plaukė dienos Matarijos plantacijoj. Marija saulei leidžiantis sėdėdavo po siromoros dideliu medžiu, o mažasis Jėzus, Juozapo prilaikomas, žengė savo pirmuosius žingsnius.

Juozapas po vakarienės taip pat atsisėdavo po tuo pačiu medžiu. Kūdikėlis Jėzus jau pažinojo savo pasaulį kuris susidėjo iš nedidelio namelio stovinčio tarp palmių, datulių ir daržų. Jau baigiasi antrieji metai, kai jis su savo šeima apleido gimtinę. Dažnai Juozapas galvodavo apie šeimos likimą.

Jau antri metai jis gyvena laukdamas galimybės

grįžti bet iki šiol dar nebuvo ženklo. Jis kantriai laukė ir nesipriešino Viešpaties valiai. Kartais apimdavo jį liūdesys ilgėjosi savųjų laukų, nuostabių tėviškės vaizdų. Kai po pusantrų metų atvykę iš Judėjos pirkliai papasakojo apie berniukų išžudymą, Juozapas nuėjo į šventovę ir su ašaromis dėkojo Viešpačiui, kad jį ir jo šeimą nukreipė į Micraim. Jau keli mėnesiai, kai jis savo sapnuose nemato angelo, kuris jau nekartą jį vedė stebuklingu keliu.

Marija patyrusi Juozapo ilgesį, kartą jam taip kalbėjo:

Kodėl, mano vyras be reikalo ko tai trokšta, juk yra garai, kaip yra. Juozapas pripažino, kad jo žmona gerai pataria ir nuo tos valandos jau neieškojo antgamtinių ženklų, nors ir laukė angelo apreiškimo.

Sugrįžimas

Kartą, kai Juozapas buvo užmigęs, matė lyg tikrovėje ir girdėjo, kaip ošė balzamo krūmai, palmės ir vynuogynai gi tas ošimas virto žodžiais o medžiai — pavidalu. Jis aiškiai girdėjo:

Kelkis, paimk vaikelį ir jo motiną ir grįžk į Izraelį į savo tėvų žemę, nes jau mirė tas, kuris tykojo vaikelio gyvybės. Jau švito, kai Juozapas žvalgėsi į medžius, medžių šakas tik lengvas vėjelis judino.

Girdėjo žodžius, kurių taip laukė. Tai nebuvo tik ošimas balzamų krūmų, ošimas medžio šakų, bet žodžiai, kurie suskambo jo prigimty ir kalbėjo ne žalieji lapai, bet Viešpaties siųstasis, vykdydamas Aukščiausiojo valią, tuo pačiu man parodydamas Viešpaties prielankumą. Marija ir prie jos šono vai-

kelis Jėzus dar miegojo. Juozapas džiugia širdimi išbėgo į kiemą padėkoti Viešpačiui už Jo nepaprastą malonę.

Kai po maldos Juozapas grįžo į kambarį, rado Mariją jau atsikėlusią, jis tarė:

„Marija, Erodas mirė!"

„Iš kur išgirdai apie Erodo mirtį?"

Juozapas pajudino galvą, o tam judesyje buvo gilus džiaugsmo ženklas, ir prašymas kad Marija daugiau neklaustų. Marija suprato kad Juozapas turėjęs regėjimą sapne ir jam atsakė:

"Tebūnie palaiminta Viešpaties valia!" Tą pačią dieną Matarijos gyventojai sužinojo apie Erodo mirtį iš atvykusių pirklių, ir kad sostą paveldėjo Archelaus.

Juozapas nuėjo pas savo geradarį, padėkojo jam už suteiktą pagalbą ir pareiškė, norįs palikti Matariją, kad grįžtų į tėvų žemę. Jo geradaris neklausė kodėl taip greitai apsisprendė, kaip jis neklausė atvykimo priežasties, bet nuoširdžiai jį apkabinęs prašė, kad palauktų rudens mėnesio, nes šiuo metu vykstant per dykumą, karštis bus nepakeliamas silpnai moteriškei bei vaikučiui ir net stipram vyrui.

Juozapas paklausė pirklio ir liko ligi rudens. Rudenį orui kiek atvėsus, Juozapas pasirengė vykti į tėvų žemę. Prisiartinus išvykimo dienai visi gyventojai su šeimininku drauge, apsupo Juozapą, Mariją ir vaikelį. Šeimininkas atsisveikindamas, kažką įdėjo į Juozapo ranką o ir darbininkai atsisveikindami apkrovė dovanomis. Pagaliau atsisveikinęs Juozapas pasuko savo keliu, dėkodamas visiems už dovanas. Pirma jojo Juozapas o Marija apkabinusi viena ranka

Jėzų, jojo iš paskos.

Asilai žengdami kėlė dulkes. Šeimininkas sušuko: Geras Juozapas,

Geras Juozapas, pakartojo visi darbininkai.

Geras Juozapas, mąstė Marija, raudonavo auksinė žara ir už Micraim leidosi saulė.

Po keliolikos dienų atvyko į Rinokoružės oazę, kuri buvo apstatyta keliom lūšnelėm ir ją supo palmių miškelis. Juozapas nusprendė čia pailsėti ir pasikalbėti su žmonėmis, kurie gal daugiau žino apie Judėją po Erodo mirties.

Pirmasis gyventojas, kuris pasveikino juos, buvo jaunas simpatingas vyras dramblių varovas. Jis patyręs, kad Juozapas jau prieš porą metų apleidęs savo kraštą, siūlėsi pasidalyti gautom naujienom.

Mirus tironui Erodui visame krašte buvo jaučiama sukilimo nuotaika. Vienas iš sukilėlių vadų Simeonas sudegino Jeriche karališkus rūmus. Po Erodo paveldėjo sostą toks pats tironas, kaip ir jo tėvas — sūnus Archelajus. Juozapas įdėmiai klausėsi apie dviejų tūkstančių Judėjos piliečių nukryžiavimą už Jeruzalės sienų. Vėliau šventovės kieme buvo nukankinta trys tūkstančiai vadinamųjų kilniųjų fariziejų. Sukilimas plėtėsi po visą Judėją. Tuo metu Archelajus ir Erodas Antipas vyko į Romą prašyti imperatoriaus Augusto, kad patvirtintų Tėvo Erodo testamentą ir išlaisvintų Izraelį iš žiauraus laukinio Idumėjos valdytojo. Tačiau šalia tų gausybės tragiškų įvykių buvo ir linksmesnių žinių. Žmonės, kurie buvo persekiojami, ir apleidę

kraštą dabar masiniai grįžo namo. Be to, visame krašte vyravo sukilimo nuotaika. Juozapas mielai klausėsi pasakojimų, bet ne viskuo tikėjo, nes dramblių varovai neturėjo pasitikėjimo. Jie dažnai būtus dalykus iškreipdavo, kad suįdomintų savo klausytojus. Jis pats sau priekaištavo, kad neparodė didesnio susidomėjimo, ypač, kai iš Judėjos atvykę pirkliai tą patį pasakojo. Labai nuoširdžiai jam padėkojo ir išsiskyrė kaip geri prieteliai.
Juozapas, išleidęs pasakotoją, nuėjo pas Mariją. Prie jos kelių žaidė vaikelis Jėzus. Marija, pažvelgusi į Juozapą, paklausė, "Kodėl mano vyras taip suraukė kaktą ir jo žvilgsnis toks liūdnas." Juozapas atsakė: "Nelinksmų naujienų girdėjau iš pasakotojo."

„Tai ką dabar darysime?" — žiūrėdama Marija į Juozapo veidą, paklausė.

Pirmiausia vyksime į Betliejų ir tenai dar kartą pasikalbėsim apie visą tai, ką girdėjome ir kas dabar dedasi Judėjoje.

Tegul mano žmona nesijaudina, tegul atsigula poilsio ir paguldo mažąjį Jėzų, nes mus dar laukia ilga ir varginga kelionė. Tai pasakęs, kairę ranką padėjo po galva ir išsitiesęs greit užmigo. Jau buvo vėlyva popietė, kai Juozapas pabudo. Marija sėmė vandenį iš šulinio, o Jėzus smėlyje žaidė. Juozapas atvėręs dar užmiegotas akis, žiūrėjo lyg per miglą, stebėdamas vaikelio pastangas iš akmenukų kurti kokią tai formą. Kas jam prisisapnavo, kažkokios beformės figūros. Juozapas pakilęs iš guolio, nut-

vėrė vaikelį už pečių ir ilgai žiūrėjo į jo juodas akis ir tamsias garbanas, niurnėdamas:

Jėzau... Jėzau... Ar tu ten buvai?

Vaikelis vedžiojo pirštu po jo suprakaitavusį veidą ir žaisdamas kartojo:

Abba... abba... Tėve, tėve...

Juozapas pastatęs vaikelį ant žemės, tarsi atsipeikėjęs, tarė:

Vyksime į Nazaretą.

Tai pasakęs, pabalnojo asilus, o Marija nieko neklausė, tik spėliojo, jog Juozapas vėl matęs iš dangaus regėjimą ir į jį prakalbėjęs Viešpaties pasiuntinys, nors labai norėjo sužinoti, ką reiškė:

Jėzau... Jėzau... Ar tu ten buvai?.. Ji suprato, kad Juozapo sapne buvo ateities planai ir jos akyse iškilo staigus Jeruzalės vaizdas ir pranašų apšauktos nelaimingiausios moters veidas iš visų moterų. Marijos širdis pradėjo smarkiai plakti...

Kai po nelengvos ir ilgos kelionės atsistojo savoj žemėje, Juozapas atsiklaupęs, pabučiavo tris kartus Viešpaties žemę, šventąją žemę. Paskui jis giedojo Viešpaties garbei, pritariamas Marijos, kuri su Jėzumi klūpojo karštam smėlyje. Trisdešimtą dieną kelionės, pagaliau išvydo Nazareto lūšnas. Juozapas džiugiai tarė:

„Esame namuose. Tegu Viešpats mums būna maloningas ir paaiškina savo valią.” Visi tarė: „amen.”

Iš evangelistų tik vienas Matas trumpai pasakoja apie Šv. šeimos pabėgimą į Egiptą. Jis aprašo taip:

Išminčiams iškeliavus, štai vėl pasirodo Juozapui sapne Viešpaties angelas ir sako:

„Kelkis, imk kūdikį su motina ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas jį nužudyti." Atsikėlęs nakčia Juozapas pasiėmė kūdikį su motina ir pasitraukė į Egiptą. Ten jis prabuvo iki Erodo mirties. Tuo būdu išsipildė Viešpaties žodžiai, pasakyti pranašo lūpomis:

„Iš Egipto pašaukiau savo Sūnų." Erodas pamatęs. kad jį išminčiai apgavo, baisiai įniršo ir. pasiuntęs kareivius, išžudė Betliejuje ir jo apylinkėje visus berniukus, dviejų metų ir jaunesnius, pagal laiką, kurį buvo patyręs iš išminčių. Tuomet išsipildė pranašo Jeremijo žodžiai:

Pasigirdo šauksmas Ramoje,
garsios dejonės ir aimanos:
tai Rachelė rauda savo vaikų;
ir niekas jau jos nepaguos, nes jau jų nebėra.

Erodui mirus, štai Viešpaties angelas pasirodė per sapną Juozapui Egipte ir sako:

„Kelkis imk kūdikį su motina ir keliauk į Izraelio kraštą, nes jau mirė tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės." Tuomet Juozapas atsikėlė, paėmė kūdikį ir jotinę ir pargrįžo į Izraelio šalį. Išgirdęs, jog Archelajus valdo Judėją po savo tėvo Erodo, pabūgo ten vykti. Įspėtas sapne, nukeliavo į Galilėjos sritį ir apsigyveno Nazareto mieste. Taip išsipildė pranašo žodžiai:

„Jį vadins Nazariečiu."

Šv. Šeima

Šventoji šeima, kuri gyveno Nazarete, visiems laikams paliko krikščioniško gyvenimo pavyzdį. Jėzus, Marija ir Juozapas parodo aukščiausią ir Švenčiausią Šventosios Šeimos gyvenimo būdą. Ji kiekvienos krikščioniškos šeimos šviesa, malonė ir meilė.

Dangaus paukščiai ir lauko lelijos

Praėjo trys metai nuo sugrįžimo iš Egipto į Nazaretą. Laikas slinko kartais ramiai, kartais rūpesčių varginamas. Neapsistojo jie Joakimo ir Onos namuose, nes šie jau buvo mirę, šeimai gyvenant Egipte. Gyvenimas Nazarete buvo pilkas ir vargingas. Jėzus augo, Marija buvo užsiėmusi namų darbais, o Juozapas sunkiai dirbo ir nedaug uždirbdavęs pragyvenimui. Ieškodamas darbo visada už ausies turėdavęs užkištą skiedrą, tai ženklas jo dailidės amato.

Kiekvieną ankstyvą rytmetį apeidavo miestelį o paskiau keliaudavo po apylinkes. Keliaudamas, jei nerasdavo dailidės darbo, tai taisė ūkio įrankius ar dirbo vynuogynuose. Kad tuščiomis negrįžtų į namus, imdavo, kiekvieną darbą.

Nazaretas buvo neturtingųjų miestelis. Turtingieji, kurie turėjo plačius vynuogynus, bei vaisių sodus, gyvendavo apylinkėse.

Tokiose sąlygose Juozapas, nors ir buvo vertinamas dėl savo sąžiningumo ir geros širdies, darbo pats neįvertindavo ir per mažai gaudavo. Nors ir galvojo apie ateitį pramatydamas ją var-

gingą, bet neprarasdavo vilties, nes buvo labai religingas, pavesdavo savo ateitį Viešpaties globai. Ir iš tikrųjų sunkiose valandose, kai pavyzdžiui penktadienių vakarais, pradedant šventę, nepramatydavęs nei gurkšnio vyno, savaime tokie trūkumai išsispręsdavę, netikėto staigaus darbo pasiūla, ar gerų žmonių pagelba.

Dailidė Juozapas niekad nesvajodavęs apie kokią vertingą nuosavybę, nes nebūtų žinojęs, ką su ja veikti. Jis visada rasdavęs didesnių vargšų už save. Dievas davė Juozapui vargingą gyvenimą, bet gražų Nazareto dangų ir nuostabią Galilėjos žemę, puikių vynuogynų vaizdus ir turtingus miežių ir kviečių laukus, nors jam ta aplinka nepriklausė, bet vaizdai jo širdį džiugino.

Juozapas dėkinga širdimi prisimindavęs tuos netikėtus atsitikimus, gal juos ir nebūtų galima vadinti tikrais stebuklais, bet juose buvo galima užtikti dieviškus pėdsakus. Jis giliai tikėjo Viešpaties globa. Niekad netroško turtų, nuosavybių, nes pilnai buvo įsitikinęs, jog Viešpats norėjo jį turėti neturtingą. Skausmą, kurį turėjo pačioje Marijos netikėtos motinystės pradžioje, vadino nesusipratimu ir prašė Viešpatį atleisti.

Juozapas dažnai pagalvodavęs, Dievas savo malone apdovanojo vienus turtais, o jam suteikė vargdienio malonę, tebūnie pagarbintas Jojo vardas. Jis buvo įsitikinęs, kad gyvenime reikalingiausia yra kantrybė, nešti visus sunkumus. Toji savybė ypač sustiprėjo, Jėzui atėjus į pasaulį kai jis

pasijutęs atsakingas už vaikelio ateitį dangui ir žemei. Neminėdamas kitų jam Viešpaties suteiktų malonių, ypatingai džiaugėsi ta. Viešpats jam patikėjo savo Sūnaus globą, iki pilnutinio subrendimo. Juozapas jautėsi laimingas tėvyste, nors nebuvo tikru tėvu. Vaikelį Jėzų vadindavo savo sūnumi ir didžiavosi jo panašumu į save, nors ir nebuvo panašus.

Vaikelis augo, plonutis, turėjo pailgą veidą, juodus net į mėlynumų plaukus, nežymiai garbanuotus, gilias susimąstymo akis, nors dažnai buvęs linksmas. Jo gestai, judesiai buvo skirtingi nuo kitų vaikų gestų bei judesių tačiau artimųjų ir net giminių nepastebimi.

Po vienu stogu gyveno išrinktoji šeima savo laimingas ir vargo dienas. Juozapas kiekvienų laisvų valandėlę paskirdavo vaikeliui Jėzui. Berniukas, kaip ir visi Izraelio vaikai iki penkerių metų buvo globojami motinų ir mokomi svarbiausių religinių dalykų. Kitaip, susitvarkė Jėzaus gyvenimas su nuolat keliaujančiu tėvu. Juozapas augančiam berniukui buvo žinovas plataus pasaulio: Galilėjos apylinkės kaimų ir net paslaptingo Seforio miesto pagonių apgyvento, Ezdreliono slėnio ir artimųjų kalnų.

Vaikelis į tėvų žiūrėjo su nuostaba ir žingeidumu ypač, kai grįždavęs iš savo kelionės ir atnešdavęs pasaulio žinių. Dėka tų aplinkybių tarp tėvo ir sūnaus, užsimezgė nuoširdus ir glaudus ryšys.

Buvo pavasario metas, gražusis balandžio

mėnuo. Saulei tekant Juozapas rengėsi eiti į artimą kaimą: pas vieną turtuolį buvo pradėjęs statytį medinę palapinę vynuogyno sargams miegoti. Norėdamas suteikti mažajam Jėzui malonumą, pasiėmė ir jį drauge. Didžiam vaikelio džiaugsmui leido nešti plaktuką ir vinis. Ėjo abu nešini įrankiais, paskendę savo mintyse: berniukas džiaugiasi pareiga, pirmą kartą rankoje turėdamas plaktuką, o Juozapas skaičiavo savo būsimą uždarbį. Pagal jo apytikrį skaičiavimą uždarbio turėtų užtekti bernuko sandalams ir Marijos skarai.

Išoriai šeimininkas dėjosi labai pamaldus: pamaldumo ženklus nešiojo ištisom dienom ant rankos ir kaktos, kai tuo tarpu kiti užsidėdavo tik maldos metu.

Kai palapinė buvo užbaigta, šeimininkas pats apskaičiavo ir išmokėjo du denarus. Buvo tai nesąžiningas atlginimas, nes jam privalėjo duoti aštuonis denarus. Pateisindamas save nesąžiningas turtuolis, prikaišiojo, kad jo darbo nebuvo galima pastebėti, nes dirbo labai lėtai ir pagal jo apskaičiavimą darbas nebuvo daugiau vertas dviejų sidabrinių denarų. Tos palapinės jam ir nereikėjo, nes jauni sargai galėjo miegoti ant žemės. Jis tik norėjęs Juozapui duoti uždirbti.

Į tokią šeimininko apgaulę Juozapas atsakė:

Argi Mozė nesakė:

Neskriausi samdinio, nevarginsi jo, ar tai būtų brolis, ar svetimas. Nelaukdamas atsakymo, paėmęs pinigus padėkojo ir nusilenkęs išėjo.

Buvo jau vėlyva popietė. Ėjo lauko takais per pievas, kuriose žydėjo gladijolės ir daugybė lauko lelijų. Paskui pasuko į kiparisais apsodintą kelią. Šešėliai nedengė karštų saulės spindulių. Aplinkui kalvos apaugusios migdolmedžiais, kitoje pusėje jacintų krūmais. Juozapas nušluostė ranka suprakaitavusį veidą, paėmęs Jėzų už rankos, vedė alyvmedžių miškeliais. Pasiekė kalvos viršūnę, nuo kurios jau matėsi Nazareto namai, atsisėdo pailsėti. Juozapas, ištraukęs duonos paplotėlį, atlaužė gabalėlį sau o likusią dalį davė Jėzui, sakydamas:

Tegu pasistriprina, mano sūnus Jėzus. Valgė abu tylėdami. Atsidūsėjęs dailidė tarė:

Apgavo mane savininkas: turėsiu atsisakyti pirkti Jėzui sandalus ir Marijai skarą. Jėzus, pertraukęs valgymą, žiūrėjo į tėvo veidą savo giliomis akimis.

Jei mane apgavo, tegu atleidžia jam Viešpats, tegul atleidžia ir man, jeigu mano darbas nebuvo geras... Bet už ką aš pirksiu Tau, Jėzau, sandalus ir Marijai skepetą?..

Saulė jau leidosi. Papūtė vakarų vėjas, laukinės lelijos vėjo pučiamos pradėjo linguoti, o paukščiai, kurie medžių šakose snūduriavo, pasislėpę nuo karščių, pabudo ir gyvai skraidydami, vėsino savo sparnus.

„Neliūdėk, tėve", tarė Jėzus. ,,Ar matai dangaus paukščius skraidančius, lauko lelijas augančias slėniuose."

„Kas iš to, Jėzau, mano sūnau? Ar galiu iš lauko lelijų ir skraidančių paukšių pasiūt tau sandalus?.." Jėzus į tai nieko neatsakė.

Šv. Gabrielius

Šventasis Gabrielis

Jis gimė Italijoj, Asyžiaus mieste, Sopulingos Motinos Marijos nukreiptas į pasionistų institutą tapo Sopulingosios Motinos tikruoju apaštalu. Eidamas dvidešimt ketvirtuosius metus mirė džiovos palaužtas, jau savo dvasiniam gyvenime pasiekęs aukštą šventumo laipsnį. Savę atsižadėjęs, gyveno apmąstydamas Kristaus ir Sopulingosios Motinos kančią.

Jis buvo kanonizuotas popiežiaus Benedikto XV-to, 1920 metais. Paskirtas jaunųjų globėju, ypač pradedančiųjų dvasinį gyvenimą vienuolynuose. Palaidotas Italijoj — Isola di Gran Sasso. Prie Jo kapo yra įvykę daug stebuklų.

Šventoji Marija Magdalietė-Atgailautoja

Šv. Marija Magdalietė. kurią pats Kristus atvertė, buvo paskutiniųjų Jėzaus, Jo Motinos ir mylimo mokinio Jono išgyventų skausmo valandų Golgotoje liudininkė. Magdalietė kaip ją šventas Jonas vadino, buvo kilusi iš Galilėjos, Magdalos miestelio, tačiau kaikurie drauge su Klemensu iš Aleksandrijos ją jungia kaip atgailaujančią moterį į Lozoriaus šeimą, šalia Mortos.

Betanija, kur gyveno Lozorius su dviem seserim Morta ir Marija buvo Judėjoje, netoli Jeruzalės miesto. Vargu ar Marija Betanietė būtų palikusi vieną seserį prie tiek apyvokos darbų ūkyje. Abejotina, kad tie, kurie tapatina Betanietę su Magdaliete būtų daugiau pažinę Betaniją.

Šv. Marija Magdalena

Šv. Lukas Evangelistas rašo: “Jėzus užsuko į vieną kaimą. Ten viena moteris, vardu Morta, pakvietė jį į svečius. Ji turėjo seserį, vardu Marija. Ši atsisėdusi prie Viešpaties kojų. klausėsi jo žodžių. Morta buvo susirūpinusi visokiu patarnavimu. Ji stabtelėjo ir nusiskundė: “Viešpatie. Tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti sakyk, kad ji man padėtų." Tačiau Jėzus atsakė: “Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų. O reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta."

Kontraversija kilo dėl poros šv. Jono Evangelisto sakinių. Jis savo Evengelijoj rašo: “Buvo vienas ligonis iš Betanijos kaimo, kur gyveno Marija ir jos sesuo Morta. Štai dėl sekančių sakinių ir kilo ši kontraversija: “Marija buvo toji pati moteris, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė plaukais jo kojas. Jos brolis Lozorius sirgo.”

Čia Marija Betanietė sutapatinama su Marija iš Magdalos Galilėjos, kai Viešpats priėmė Fariziejaus kvietimą pietauti jo namuose. Tačiau įvykis atsitiko skirtingu metu ir skirtingose aplinkybėse. Betanijos Marijai Viešpats pasako: “Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus išjos atimta. Galilėjos Marijai, svečiams besipiktinant. Jėzus užjausdamas jos atgailą, pasakė: “Jai daug atleista, nes ji daug mylėjo."

Šv. Jonas rašo: “Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių. Morta sutikusi Jėzų prie Lozoriaus kapo, nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai

pranešdama: “Mokytojas atėjo ir šaukia Tave.”

Šv. Jonas būdavo Betanijoj pas Lozorių, pažinojo ir jo seseris, taigi jo liudijimas tikras.

Tylos laikotarpis

Metams bėgant, Mesijo asmenybė palieka pranašų knygose tylos apgaubta. Rašto žinovai teturėjo tik mažą supratimą ir apie Jo atėjimą mažiausiai kalbėjo. Mesijas buvo vargingų žmonių lūkestyje.

Dangus nušvito naujos žvaigždės spinduliais, miegančius piemenėlius pažadino ir jiems pasirodė Viešpaties angelas ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Staiga prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą giedodama: Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms.” Patys pirmieji naujai gimusį Mesiją aplanko piemenėliai angelų giesmės vedami. Naujosios žvaigždės pažadinti, skuba išminčiai atiduoti pagarbą dangaus Kūdikėliui. Rašto žinovai sužino apie naujai užgimusį tik iš atkeliavusių išminčių, ir stebisi, kad be jų žinios užgimė.

Aukštieji kunigai susirinko pas Erodą pasitarti, atvykę išminčiai Erodą rado panikoj. Išminčių įspėjimas negrįžti pas Erodą o jiems nuėjus savo keliais, Erodas lieja savo kerštą ant nekaltų kūdikėlių.

Kiek daug nuostabių dalykų buvo žmonių atmintyse: Naujoji Žvaigždė, angelų giesmė, dan-

gaus kareivijos, motinų klyksmas Betliejuje ir jo apylinkėse. Žemė dar nebuvo suspėjusi sugerti nekalto kraujo o motinų akys dar nebuvo nudžiūvusios nuo ašarų, kai nuostabus Viešpaties gimimas jau slinko užuomaršon. Galimas dalykas, kad kunigų nesidomėjimas stabdė entuziazmą gyvųjų liudininkų, o ir Erodo žiaurus kerštas nutildė kalbas. Tačiau Šventoji Šeima gyveno Nazarete, kur buvo artimųjų ir giminių. Žinoma Šventoji Šeima apie stebuklingus įvykius nekalbėjo, tik savyje išgyveno.

Jėzaus gimimo stebuklingi ženklai daugelį geros valios žmonių prikėlė, duodami naujo gyvenimo viltį, bet žiaurus Erodo žygis ilgai pasiliko žmonių atmintyje, nustumdamas nuostabius dangaus reiškinius.

Kai Jėzus buvo 12 metų jaunuolis su visa šeima nuvyko švęsti Velykų į Jeruzalę. Jiems grįžtant namo tėvams neatkreipus dėmesio, jaunuolis Jėzus liko Jeruzalėje. Po kurio laiko, pasigedę sūnaus tėvai pradėjo jo ieškoti giminių ir artimųjų tarpe. Niekur neradę galiausiai grįžo Jeruzalėn. Jį rado šventykloje rašto žinovų tarpe. Jis savo išmintimi stebino visus, kurie girdėjo jo atsakymuo į pateiktus klausimus. Pamatę jį gimdytojai labai nustebo, ir motina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip padarei? Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškojome tavęs.”

O jis atsakė: “kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose.”

Bet jie nesuprato jo žodžių. Jėzus iškeliavo su jais ir grįžo į Nazaretą. Jis buvo jiems klusnus. Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje. O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse.

Nelengva suprasti, kad rašto žinovai, stebėdami jaunuolio tokią išmintį ypač tėvams pasakytus žodžius: "Man reikia būti savo Tėvo reikaluose, nebūtų prisiminę stebuklingos nakties, angelų chorų, piemenėlių džiaugsmo, jų pasakojimo, kas jiems buvo pranešta apie šitą kūdikį. Atrodo, jog rašto žinovai ir aukštieji kunigai vengė Mesijo ir pasakojimų apie Jį.

Kokie nuoširdūs senelio Simeono žodžiai šventovėje, kai jis Viešpaties įkvėpimu laimino kūdikį: "dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą. kuri tu parengei visų tautų akivaizdoje." Tuo metu pranašė Ona kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo. (Šv. Luko Ev.)

Antrą kartą Jėzus viešai pasirodė jau prie Jordano upės, kur Jonas krikštijo, kai jis turėjo apie trisdešimt metų. Matydamas ateinantį Jėzų, Jonas praabilo: "Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę. Čia tasai apie kurį aš kalbėjau: Po manęs ateis vyras, anksčiau už mane buvęs, nes jis pirmesnis už mane.

Aš jo nepažinojau, bet tam, kad jis būtų apreikštas Izraeliui, aš atėjau ir krikštijau vandeniu.

Ir jis paliudijo: "Aš mačiau Dvasią, lyg balandį

nusileidžiančią iš dangaus, ir ji pleveno virš jo. Aš jo nepažinojau, bet tas. kuris mane pasiuntė krikštyti vandeniu buvo pasakęs: Ant ko pamatysi nusileidžiančią ir plevenančią Dvasią, tas ir bus. kuris krikštys Šventąja Dvasia, aš tai mačiau ir liudiju, kad šitas yra DIEVO SŪNUS (Šv. Jono Ev.)

Kai visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus, ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: "TU MANO MYLIMASIS SŪNUS TAVIMI AŠ GĖRIUOSI." (Šv. Luko Ev.)

Kai žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas Joną Krikštytoją kunigų ir levitų paklausti: Kas tu esi? Jis prisipažino nesigindamas! ,,Aš nesu Mesijas." Įvairiai klausinėjamas atsiųstųjų. Jonas Krikštytojas atsakė ne." Pagaliau jie vėl klausė: "Tai kas gi tu esi, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? ką sakai apie save?" Jis tarė:

,,Aš — tyruose šaukiančiojo balsas, taisykite viešpačiui kelią: kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas." Atsiųstieji buvo iš fariziejų. Jie dar jį klausinėjo: "Tai kam krikštiji, jei nesi nei Mesijas, nei pranašas? "Jonas atsakė: „Aš krikštiju vandeniu. O jūsų tarpe stovi tas, kurio jūs nepažįstate, kuris po manęs ateis. — jam aš nevertas atrišti kurpių dirželio."

Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: "Štai Dievo avinėlis!" Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. O jis atsigręžė ir, pamatęs juos sekant,

paklausė: “Ko ieškote?” Jie atsakė “Mokytojau, kur gyveni?" Jis tarė: “Ateikite ir pamatysite." Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono Petro brolis Andriejus. Jis pirmiausia susiieškojo savo brolį Simoną ir jam pranešė: “Radome Mesiją. Dievo Pateptąjį.” Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir pasakė: “Tu esi Simonas. Jono sūnus, o vadinsies Kefas,” (tai reiškia: Petras — Uola.)

Dar kitą dieną, išvykdamas i Galilėją. Jėzus sutiko Pilypą ir jam tarė: “Sek paskui mane!” Pilypas buvo kilęs iš Betsaidos — Andriejaus ir Petro gimtojo miesto. Pilypas sutiko Natanaelį ir sako jam: “Radome tą. apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai. Tai Jėzus iš Nazareto. Juozapo sūnus”. Natanaelis atšovė: “Ar iš Nazareto gali būti kas gero.” Pilypas atsakė: “Eik ir pasižiūrėk!” Pamatęs ateinantį Natanaelį. Jėzus pasakė apie jį: “Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos”. O Natanaelis jam sako: “Iš kur mane pažįsti?” Jėzus atsakė: Prieš pakviečiant tave Pilypui, kai sėdėjai po figos medžiu, aš mačiau tave. Natanaelis sušuko: “Rabi tu Dievo Sūnus, tu Izraelio karalius!” Jėzus atsakė: “Tu tiki, kadangi pasakiau tave matęs po figmedžiu? Tu pamatysi didesnių dalyku”. Ir pridūrė: “Iš tiesų. Iš tiesų sakau jums: jūs matysite atsivėrusį dangų ir Dievo angelus kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus.”

Šv. Jonas Evangelistas mėgsta chronologiją, pažymėdamas nuostabių įvykių dienas. Pavyzdys — Galilėjos Kanos vestuvės. Jonas Ev. rašo: "Po trijų dienų Galilėjos Kanoje buvo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus Motina. Į vestuves buvo pakviestas Jėzus ir jo mokiniai. Išsibaigus vynui. Jėzaus motina jam sako: “Jie nebeturi vyno". Jėzus atsakė “O kas man ir tau. moteriške? Dar neatėjo mano valanda.” Mums atrodo, jog Jėzaus žodžiai lyg prieštaravimu skamba. Tačiau Motina Marija jo mintį suprato teigiamai, tardama tarnams: "Darykite. ką tik jums jis lieps." Ten buvo šeši akmeniniai indai žydų apsiplovimams. Jėzus jiems liepė: “Pripilkite indus vandens”. Jie pripylė sklidinus. Tuomet jis pasakė: “Dabar semkite ir neškite prievaizdui. Tie nunešė. Paragavęs paversto vynu vandens, ir nežinodamas iš kur tai. prievaizdas pasišaukė jaunikį ir jam tarė: “Kiekvienas žmogus pirmiau stato geresnio vyno, o kai svečiai įgeria, tuomet prastesnio. O tu laikei gerąjį vyną iki šiolei. Tokią stebuklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje. Taip jis parodė savo šlovę ir mokiniai įtikėjo Jį.

Dievo siųstojo žmogaus liudijimą, patvirtino pats dangus. Dievo Sūnaus Galilėjos Kanoje stebuklas pravėrė daugeliui akis. Žinojo Jį vyriausi kunigai ir fariziejai. Deja, jie neįtikėjo, bijojo anksčiau buvusio, kurs buvo pirmesnis. Bijojo Dievo Sūnaus, kur atėjo į pasaulį kaip auka. Mirė už pasaulio tamsybes, už jo nuodėmes.

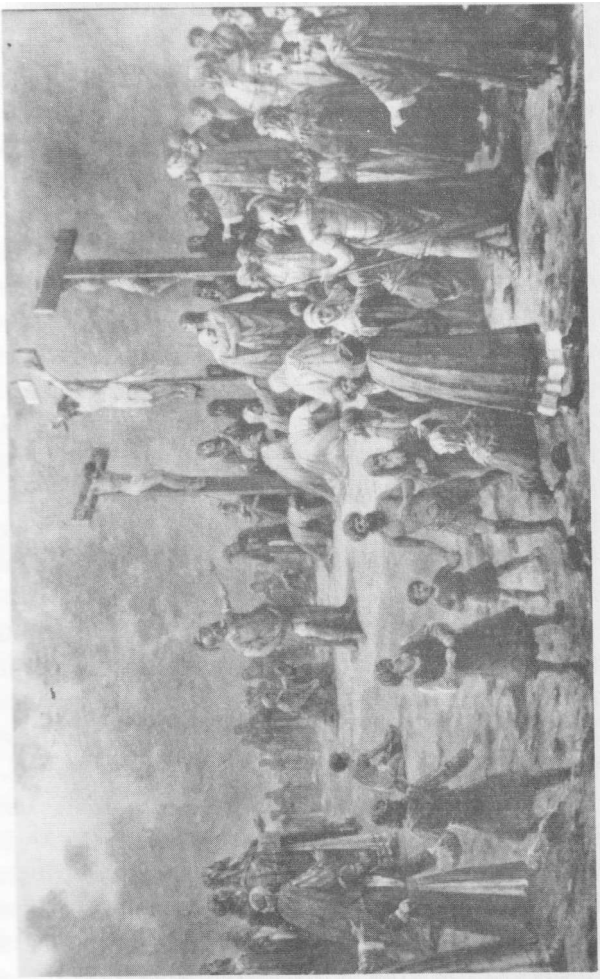

Golgota

Paskutinieji Kristaus Žodžiai

Kristus gyvendamas skelbė dieviškos tiesos žodžius visiems be skirtumo, pasinaudodamas bet kokia vieta, kuri Jam davė progos prabilti į tiesos išalkusias minias. Pirmieji Naujojo Testamento palaiminimai nuaidėjo Galilėjos slėniais nuo kalno viršūnės. Kitą kartą Jis kalbėjo iš bangu supamo Petro laivelio, kai besiveržianti minia Jį nustūmė prie pat ežero kranto. Jį matome aiškinantį dangaus karalystės paslaptis šventyklos prieangiuose, prie gaivinančio Jokūbo šaltino, iš sakyklos Nazareto sinagogoje. Pagaliau išmušė valanda tarti paskutinį žodį. Dabar Jis nebepasitenkins bet kuria sakykla kreiptis į žmones tą atmintiną penktadienio rytą. kai Jis stovėjo surištom rankom ant saulės spinduliuose žvilgančio Poncijaus Piloto portiko, aplinkui bangavo veidu jūra. ištroškusi amžinojo gyvenimo žodžiu.

Argi Jis nesikreips į pasaulį iš šitos didingos tribūnos. Dar ne. Jis palauks dar valandėlę, kol kryžiaus sakykla bus uždėta ant Jo pečiu ties Piloto rūmų laiptais, kol skausminguoju keliu Jis pats jają užneš ant Golgotos viršūnės.

Mirtinoje tyloje pasigirsta plaktuko dūžiai, klaikiai nuaidėdami šventojo miesto sienomis, ir kryžiaus medis, akimirkai pakibęs ore, su dusliu trenksmu įsminga į iškastą duobę. Nuo tos valandos. kaip sako šv. Augustinas, kryžius tapo ne tik teisėjo sostas, bet ir mokytojo katedra. Iš šitos majestotiškos katedros Jis žvelgia į savo auditoriją. Ten tolumoj, anapus Juozapato slėnio, žėri paauk-

suotas šventyklos stogas vidudienio saulėje, o ant šventyklos mūrų žiopso smalsuolių minia. Kryžių šešėly žaidžia kauleliais romėnų kareiviai, piktžodžiauja rašto žinovai ir fariziejai, patenkinti juokiasi šventyklos kunigai, verkia M. Magdalietė, stovi Jonas ir Motina Marija.

Visi nekantriai laukia Jo žodžio. Budeliai buvo tikri, kad Jis ims rėkti, kaip rėkdavo visi kiti, kuriuos jie buvo pakabinę ant kryžiaus kartuvių. Jau Seseka sakė, kad prikaltieji keikdavo savo motiną ir dieną, kurią gimė, keikdavo budelius ir spjaudydavo ant praeivių galvų. Ciceronas rašo, kad nukryžiuotiesiems ne kartą turėdavo nupiauti liežuvį, kad sustabdytų jų baisius piktžodžiavimus, Fariziejai tikėjosi, kad ir tas pranašas, užmiršęs savo meilės evangeliją, pratruks keiksmų litanija.

Tačiau kaip tik tuo metu, kai medis atsigręžia prieš savo Kūrėją ir tampa kieta Kryžiaus lova, kai geležis tampa kieta veriančia vinimi rožės erškiečiais, o žmonės budeliais, iš mirštančiojo lūpų prasiveržia malda:

„PATER. DIMITE ILIS NON ENIM SCIUNT, QUID FACIANT.“ (Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.)

Žmonės tiems, kurie juos skriaudžia, stengiasi atsilyginti piktu, jų negali mylėti. Tikroji meilė niekada negęsta, ji lieka net ir tada, kai ji paniekinama ir atstumiama. Tai pirmasis žodis nuo kryžiaus, skelbiąs žmonijai linksmą naujieną, kad dieviškai meilei ir gailestingumui nėra ribų. Neapykantos

srovė gali būti užtvenkta tik atleidimo žodžiu.
Toji viską dovanojanti meilė, užkariauja vieno iš pagrindinių Kalvarijos dalyvių širdį. Abu nukryžiuotieji plūdėsi piktais žodžiais ir keiksmais. Sekdami minios ir kunigų pavyzdį: „Jei tu Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus, gelbėk pats save ir mus.“ Staiga vienas iš jų Dizmas, pasuka galvą ir žvelgia į didybe ir meile spinduliuojantį Išganytojo veidą. Kaip juodas anglies gabalas, mestas į ugnį užsidega šviesia liepsna, taip užsidegė plėšiko širdis, paliesta Išganytojo meilės. Ir kai kairysis plėšikas ir toliau piktžodžiavo, jo kančios draugas dešinėje draudė jį sakydamas: „Ar tu Dievo nebijai? Tu kenti tą pačią bausmę. Mes gavome tai, ką užsitarnavome. Šis gi nėra padaręs nieko blogo. “
Plėšikas žvelgė į Nukryžiuotojo veidą ir mąstė. Artėjant mirties valandai, kūdikystės prisiminimų banga užliejo jo širdį Jis prisiminė pamirštus laikus, kai dar buvo nekaltas, ir žinojo, jog Dievas yra danguje. Senovės padavimas pasakojo, kad jis užaugęs dykumoje, o tėvas vertėsi plėšikavimu.
Šią valandą jis greičiausiai prisiminė savo motiną, kuri jam mėgdavo kartoti istoriją, kaip viena šeima, bėgdama į Egiptą, sustojo pas juos dykumoje nakvynei ir poilsiui. Moteriškės rankose buvo nepaprasto grožio kūdikis, ir ji paprašė vandens jam išmaudyti.
„Tu tada sirgai, vaike, sunkia raupų liga.“ Jo motina vis kartodavo — „Aš bijojau, kad tu jau nebesulauksi kitos dienos ir tave išmaudžiau tame pačiame vandenyje, kuriame buvo nuplautas anas

kūdikis ir tu staiga pasveikai. “

,,Kažin, ar tai galėtų būti“ — mąstė plėšikas. ..Juk ir šis pranašas, žmonės pasakojo galįs daryti stebuklus.“ Jis pakreipė savo skaudančią galvą į vidurinį kryžių, į pakabintą užrašą: Jėzus jo vardas, Nazaretas jo miestas, o paskui: keistas jo prasikaltimas — Žydų karalius. Karūna-erškėčių vainikas, purpuro rūbai — Jo paties kraujas. Kryžius Jo sostas. Taip bemąstant, staiga širdies durys atsidarė Dievo malonei. Jo širdis anksčiau buvo sausa, supleškėjusi žemė. Dabar krito Dievo Žmogaus meilės rasa ir iš pačių gelmių išsiveržė žodžiai: DOMINE, MEMENTO MEI, DUM VENERIS IN REGNUM TUUM.“ (Viešpatie, atsimink mane, kai eisi į savo karalystę.)

Minia nutilo, ir kunigai negalėjo tikėti savo ausimis. Nors buvo nuplėšę visus karališkumo ženklus: plėšikas vistiek pripažįsta Jį Karaliumi. Tarp siuntančios minios riksmo ir nuodėmės tvano nesigirdėjo kito balso, kuris būtų atpažinęs savo Dievą, tik pasmerktasis. Tai buvo tikėjimo šauksmas į Tą, kurį visi buvo apleidę. Jei nėra maldos, kurios Dievas neišklausytų, tai plėšiko malda ir tikėjimas negalėjo būti be užmokesčio. Tuo metu, kai visa Romos galia neįstengė atverti Kristaus burnos, kai draugai buvo pabėgę ir priešai triumfavo, tylą perskrodė karaliaus žodžiai: „AMEN, AMEN DICO TIBI: HODIE MECUM ERIS IN PARADISO.“ („Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje.)

Tokį pažadą, kokio iki šiol dar niekas nebuvo gavęs, laimėjo plėšiko malda. Jis meldė tik vieną kartą, prašė tik vieną kartą ir gavo viską. Tikrai vykusiai yra pasakęs vienas Bažnyčios Tėvas:
„Plėšikas mirė tikru plėšiku — jis išplėšė dangų.“
Tik tretysis žodis skiriamas brangiems artimiesiems: motinai Marijai ir sūnui, kurį paveldėjo kryžiaus papėdėje.
Kai artinasi mirties valanda, žmogaus širdis paprastai yra linkusi tarti paskutinius atsisveikinimo žodžius visiems tiems, kurie yra artimiausi ir brangiausi. Panašiai jautė ir Kristaus širdis, matydama, kad mirtis artinasi sparčiais žingsniais. Todėl jo pirmasis žodis buvo skirtas tiems, kurie labiausiai buvo reikalingi jo gailestingumo ir pagalbos — jo priešams.
Antrasis žodis buvo skirtas latrui nusidėjėliui. Pagaliau tik tretysis žodis nukreiptas į gimines, draugus ir artimiausius. Jis nuskamba iš širdies gelmių, skirtas Motinai ir „sūnui:“
„MULIER, ECCE FILIUS TUUS: FILII, ECCE MATER TUA. “ (Moteriške, štai tavo sūnus, sūnau, štai tavo motina.)

Mirties valandą, kai žmogui tenka skirtis nuo artimų ir mylimų širdžių, yra vienas iš skaudžiausių išgyvenimų šioje žemėje, žmogus stengiasi, jei gali palikti kokį nors meilės atminimą, kuris lyg primintų jį mylimiems asmenims tol, kol vėl galės susitikti ir drauge būti.
Dievas mus sujungė į vieną didelę šeimą, mes visi

esame kilę iš tų pačių tėvų. Jis mums skyrė tą patį bendrą tikslą - save patį ir dangų. Vakare prieš savo kančią, Jis paliko savo mirties atminimų, įsteigdamas Eucharistiją ir tą valandą, kai jautė besiartinančių mirtį jis mus visus sujungė ypatingais ryšiais į vieną šeimą, palikdamas visiems bendrų savo paties Motinų.

Kai Kristus tarė ketvirtąjį žodį, Evangelija sako, kad tamsa uždengė žemę. Vidurdienis virto naktimi, ir tamsiame danguje švytėjo išblyškęs mėnulis. Paprastai gamta visiškai nerodo savo jausmų ir nesijaudina dėl mūsų nelaimių. Žmonės gali mirti badu, bet saulė ir toliau šviečia ant išdžiūvusių laukų. Širdis gali plyšti, netekusi mylimo žmogaus, bet paukštelis ir toliau sau ramiai čiulba džiugią dainą. Bet kai Dievo sūnus miršta ant kryžiaus, saulė atsisako duoti šviesą. Ji lyg susigėdusi slepia savo veidą ir nenori matyti tokio baisaus nusikaltimo — dievžudystės.

Visur viešpatavo mirtina tyla. Ne mažiausio garso. Jokio garso, išskyrus vieną: lašas po lašo Išganytojo kraujas tekėjo ant žemės. Ir tų švelnių lašų kritimo garsas pasiekė patį Dievo sostą. Tas brangusis kraujas krito į žmonių sielas kaip dieviška malonė ir atleidimas.

Staiga tamsių Golgotos kalno tylų perskrodžia galingas šauksmas. Tas šauksmas buvo toks baisus ir taip neužmirštinas, kad net tie, kurie nesuprato hebrajų kalbos, visuomet atsiminė paslaptingą tų žodžių skambėjimą:

„ELI, ELI LAMA SABAKTANI.“ (Mano Dieve,

mano Dieve, kam mane apleidai?) Dievo Sūnus apleistas savo Tėvo. Sūnus šaukiasi Tėvo, nes jo žmogiškoji prigimtis kažkokiu būdu jaučiasi Dievo apleista.

Kaip saulės šviesa ir šiluma gali pasislėpti, kai saulė išnyksta už debesų, panašiai ir Tėvo veidas pasislėpė tą baisų momentą, kai Sūnus ant savęs užsikrovė pasaulio nuodėmių naštą. Jis miršta visų apleistas ir užmirštas. Savo tautos atmestas, romėnų valdovo pasmerktas, draugų apleistas ir net savo Tėvo. Dėl ko jį apleido Tėvas, Kurs kartą sakė, kad jame turi sau pamėgimo? Kristus ant savęs užkrovė visų amžių nuodėmes ir kaltes. Tėvas dabar žiūrėdamas į Kristų, nebemato savo mylimo Sūnaus, bet tik mūsų nedorybes. Nuodėmė yra Dievo išsižadėjimas. Kristus pats norėjo patirti visus tuos jausmus, išgyventi tą tuštumą ir nusivylimą, kuris siaučia nusidėjėlio sieloje. Žmogus atmetė Dievą, Kristus norėjo pats patirti tą atmetimą. Jis buvo apleistas dangaus ir žemės, kad tarp dangaus ir žemės, juos galėtų vėl sutaikinti.

Penktasis Viešpaties žodis nuo kryžiaus išreiškia kūno ir sielos troškulį. Keliaujantieji per dykumas ir vandenynus mums pasakoja ir liudija apie troškulio baisumą. Tai kentėjimas, kuris žmogų gali išvaryti iš proto. Nukryžiuotieji, kaip ir kiekvienas sunkiai sužeistas žmogus, netekę daug kraujo, kęsdami vidujinį karštį, lyg būtų ugnies deginami. Tokioje padėtyje buvo ir Kristus. Jis jau buvo ir prieš tai ištroškęs: visą dieną kankintas, plaktas,

varinėjamas iš vienos vietos į kitą. Tačiau savo žodžiu „SITIO“ (Trokštu) Kristus norėjo išreikšti ir dvasinį troškulį, Jis troško žmonių sielų, troško, kad jie pasinaudotų Jo atpirkimo darbu.

Mirtis užanspauduoja žmogaus gyvenimą. Ir žemiškame Kristaus gyvenime mirtis buvo svarbiausias momentas. Jis tam ir atėjo į pasaulį kad mirtų ir savo mirtimi mums duotų gyvenimą. Dabar jau jo žemiškojo gyvenimo ir kančios tikslas buvo pasiektas, todėl triumfuojančiu balsu ištaria: „CONSUMATUM EST.“ (Atlikta.)

Atliktas išganymo darbas, jau išsipildė visa tai, ką rašė apie jį pranašai. Senojo Įstatymo aukos jau nereikalingos. Jos ir buvo tik simboliai Naujojo įstatymo aukos — Kristaus mirtis ant kryžiaus. Ir šiandieną kryžiaus auka gali būti atnaujinta, jei žmonės prie nekruvinos aukos jungs savo kasdieninius kryželius, tapdami žmonijos atpirkėjai drauge su Kristumi.

Pagaliau Kristus baigia savo žemiškąjį gyvenimą malda į Tėvą: „PATER, IN MANUS TUAS COMENDO SPIRITUM MEUM.“ (Tėve į Tavo rankas atiduodu savo sielą.)

Savo sielą Jis atiduoda Tėvui, o sužeistas ir iškankintas kūnas grįžta į motinos rankas. Prieš tūkstančius metų Leva ant savo kelių laikė negyvąjį Abelio kūną, kurį buvo nužudžiusi pavydi brolio ranka. Tai buvo lyg simbolis ar šešėlis. Dabar simboliai ir šešėliai išnyko — naujasis Abelis savo brolių išduotas ir nužudytas guli ant naujosios

Levos kelių. Marija, žvelgdama į savo dieviškąjį Sūnų, regi pro ašarotas akis tą senąjį Betliejų, kai jį laikė vos gimusį kūdikį savo rankose.

Tai ne Betliejus, Marija! Jis nebėra tas baltas, švelnus kūdikis, nužengęs iš dangaus. Šiandieną jis sužalotas, iškankintas, išėjęs iš žmonių rankų. Prakartė pasikeitė į kryžių. Mirą, kurią išminčiai jam dovanojo, dabar gali būti panaudota jo laidotuvėms. Tu jo netekai, kad laimėtum naujų sūnų daugybę. Tavo uždavinys dar nebaigtas. Kaip jam tu davei žmogiškąjį kūną, perduok jo dvasią visiems savo vaikams.

Šventoji Marija Goretti-mergelė kankinė. Mūsų laikų šventoji

Marija Goretti viena jauniausių katalikų Bažnyčios šventoji kankinė, kuri savo kankinės krauju užanspaudavo Jėzui meilę ir paklusnumą Dievo įsakymams. Birželio 25 dieną, 1950 — tiems Šventiesiems metams, Marija Goretti suteikė aukščiausią garbę katalikų Bažnyčiai, būdama šv. Tėvo Pijaus dvyliktojo įjungta į šventųjų kankinių skaičių. Jis pats pirmas ištarė šiuos didžios malonės žodžius: „Šventoji Marija Goretti, melskis už mus!“

Šventasis Tėvas Pijus dvyliktasis Šv. Mariją Goretti palygino su šv. Agniete, kuri pagonių buvo nukankinta būdama 13 metų už savo sielos nekaltumą, tai padarė ir Marija Goretti šventoji kankinė. Šv. Marija Goretti buvo paskelbta palaimintąja, Romoje, šv. Petro Bazilikoje 1947, balandžio 27

Šv. Marija Goretti

dieną. Tarp didžiulės minios žmonių buvo palaimintosios Marijos motina, brolis ir dvi seserys, didžiulė maldininkų minia ir didelė grupė katalikų akcijos mergaičių.
Šv. Tėvas pirmiausia pasveikino motina su niekuo nepalyginama laime, matyti dukterį iškeltą į altoriaus garbę. Marija, tęsė Šv. Tėvas, yra krikščioniško namo pribrendęs vaisius, kur drauge melžiamasi, kur vaikų dėmesys keliamas į Viešpatį, auklėjama tarpusavio meilė, paklusnumas, pasitenkintimas mažu dalyku ir pareiga ištiesti pagalbos ranką jos reikalingiems.
Šv. Tėvas palygindamas Mariją su pirmųjų šimtmečių kankine Agniete, pastebi nepaprastą Viešpaties malonę, kuri pažadino dviejų jaunų nekaltų mergaičių sielose, jų širdyse, herojinę drąsą ir stiprybę. Mūsų Palaimintoji Marija turėjo stiprią sielą. Ji žinojo ir suprato, kodėl pasirenka mirtį. Ji buvo netik nekalta, bet bijojo ir nuodėmės šešėlio. Ji buvo ne tik natūraliai kukli, bet ir Išganytojo meilė, kurią jautė savo nekaltoj sieloj, ją vedė šventumo keliu.

Artimieji ir net giminės šv. Agnietę ragino pakeist savo mintis, bet Jos sieloje Kristaus balsas skambėjo amžino gyvenimo garsu. Jis skambėjo ir Marijos Goretti sieloje, vesdamas ją į amžiną garbę, kurią vaizduoja jos šventumo paveikslas, švento Petro Bazilikoje. Sekime ir šiandien, Marijos drąsa ir stiprybe.

Juozapas Arimatietis

Juozapas iš Arimatėjos buvo turtingas pirklys, kuris stebėjo Kristaus gyvenimą, Jo mokslą ir galvojo. kad Jėzus yra tikrai dangaus siųstas. Kai buvo surežisuotas Senedrijono teismas, Juozapas labai stripriai Jėzų ginė. Užuojautos vedamas, jis atėjo į Golgotą ir stebėjo Jėzaus kančią ir mirtį.
Apaštalas Jonas, nors žymiai jaunesnis, nekartą su Juozapu kalbėjosi. Iškilus klausimui dėl Jėzaus laidotuvių, Juozapas drąsiai nuėjo pas Pilotą, prašydamas jam atiduoti Jėzaus kūną, kad galėtų tinkamai jį palaidoti. Juozapas, grįždamas iš Piloto rūmų, atsivedė du samdinius su įrankais nuimti kūną nuo kryžiaus. Taip pat atvyko ir Nikodemas. Kuris atnešė aromatingų kvepalų.

Susirūpinęs vienintelis iš apaštalų Jonas, tarė Juozapui: „Mes neturime kapo!“ Juozapas atsakė Jonui: „Jūs Jį palaidosite mano kape tegul tas kapas bus dieviško Žmogaus amžino poilsio vieta. “ Jonas pasilenkęs pabučiavo Juozapo rūbą. Gilus Nikodemo žvilgsnis į Nukryžiuotojo kojas iš akių išspaudė gailesčio ašaras.

„Paskubėkime!“ paragino Juozapas iš Arimatėjos. Pribėgę tarnai prie Jėzaus kryžiaus, pastatė kopėčias ištraukę vinis ir pririšę Jėzaus kūną, lengvai į nuleido žemėn. Motina Marija, sėdėdama po Kryžiumi, delnais spaudė savo galvą. Paguldžius Jėzų arti Motinos, Ji pakėlė Jėzaus galvą ant savo kelių glaudė prie širdies iš kurios plaukė skausminga rauda, apėmusi visus kryžiaus papėdėje

esančius. Verkė Jonas, Juozapas Arimatietis ir bailusis Nikodemas. Verkė visi atvykę, visų ašaros liejosi per Marijos širdį, visų skausmas susiliejęs į viena harmoniją, veržėsi į Marijos Motinos sielą.

Atsistojęs Juozapas Arimatietis vėl paragino: „Paskubėkime!“ Marija Motina visą laikė glaudė Jėzaus galvą prie savo širdies ir bučiavo. Tik pakartotinai prašoma, leido save atitraukti nuo Jėzaus Kūno. Motina, dar kartą pabučiavusi Jėzaus veidą, dviejų vyrų vedama pasitraukė į šalį.

Taip buvo įvykdytas senas tautos paprotys. Motinos paskutinis pabučiavimas. Tokį pabučiavimą ir Marija paliko tautos tradicijoje.

Po Jėzaus kryžiumi stovėjo Marija

Prasiveržė mano skausmas, kaip upės banga pro pylimą. Mano verksmas supo mirusio Sūnaus kūną, rankomis dengiu Jo giliąsias žaizdas — mano Nekalčiausioji Širdis buvo Jo pirmasis karstas, kuriame vystėsi Jo Žmogiškoji prigimtis.

Nakties skraistė uždengė kančios kalną, žemė sugėrė gailiąsias ašaras ir prasidėjo Motinos skausmingoji Vigilija.

Atnaujinu savo tikėjimą, kuris niekad manęs nebuvo palikęs, čia žadinu savo viltį kuri ruošiasi gimti su ryto aušra, ir kyla didžioji sielos malda, kuri prasiveržė pro dangaus skliautą ir Dangaus Tėvo buvo priimta, sutrumpinti skausmingą metą ir atkelti mano Sūnaus Prisikėlimo valandą.

Čia po kryžiumi nėra Jo draugų, nėra nė tų. kuriuos Jėzus gelbėjo... Motiniškas žvilgsnis

apžvelgė visur, ieškodamas bent vieno, kurs paguostų, nuramintų Jo meilės troškulį. Teisingai pranašo pasakyta:
„Ieškojau kas mane paguostų ir neradau.“ Po kryžiumi nėra tos minios, kuri tik prieš keletą dienų. Osana giedojo, nėra nė stebuklinga duona pavalgydintų... Tik grupė apakintų religijos vadovų išugdyta neapykanta, kad įžeistų Jo begalinį nuoširdumą ir padidintų apleidimo jausmą.

Motinos širdis skausmų persmeigta, jautrioji Jos Siela kalaviju perverta, „Kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys.“ (Lk.2,35)

Tegu veržiasi mūsų skausmas už pasaulio nuodėmes, liejasi ašaros už asmeniškąsias. Nakties skraiste apdegti, stokime šalia Sopulingosios Motinos po kryžiumi, skausmo vigilijoj atnaujindami savo tikėjimą, žadindami viltį maldaukime Viešpaties Prisikėlimo mūsų sielose ir viso pasaulio Širdyje. Maldaukime Viešpatį savo tėvynei, ilgai stovinčiai po kryžiumi, sutrumpinti kančios metą ir pagreitinti jos prisikėlimą.

Jėzaus apsireiškimas savo motinai

Po Jėzaus mirties Motina Marija jau dvi naktis praleido gedulo maldose ir giesmėse, drauge su šventomis moterimis, atlikdamos graudžias Kinoth maldas. Ji buvo labai išvargusi ir atsirėmusi prie sienos, užmigo.

Marija Magdalietė, Marija, Jokūbo motina, ir Saliomė Jono ir Jokūbo brolių apaštalų motina,

leisdamos Jėzaus Motinai pailsėti, tyliai išėjo iš kambario, nors buvo sutarusios visos eiti drauge prie kapo, kvepiančiais aliejais patepti Jėzaus kūną.
Maldų metų visos sėdėjo ant žemės, toj padėty ir užmigo Jėzaus Motina, o ją globojusios ėjo tuščiomis gatvėmis mėnulio šviesoj. Išėjo! Išėjo prie kapo manęs nepažadinusios?.. Norėjau eiti drauge, o jos išėjo vienos. Aišku, norėjo, kad pailsėčiau... Ištikrųjų, kodėl turėčiau eiti prie kapo?... Tą kapą turiu savyje prie pat širdies. Su Jėzaus mirtimi atėjo ir mano gyvenimo pabaiga. Nėra man jau ko nors ieškoti pasaulyje. Taip... taip, žinojau, kad mane labai mylėjo, bet išėjo į pasaulį, visa save Tėvui atidavęs... Jį daugiau mylėjo, negu mane... Taip turėjo būti. O dabar jis negyvas... Ar negalėjo ji mirti anksčiau?. Turbūt buvo kam nors reikalinga, kad Dangaus Tėvas liepė jai pergyventi Sūnaus mirtį. Tegu būna pagal Jo žodį.
Staiga Jos dangiškos, gilios akys nušvito... Taip kaip tada, kai būdama Nazareto mergele, tėvų namuose, pastebėjo jaunuolį, einantį prie jos... Krito veidu prieš jį apkabinusi rankomis jo kojas, paklausė:

,,Tai Tu?... Mano mylimiausias Sūnau?." Išgirdusi atsakymą, tylėjo negalėdama žodžio ištarti be galo susijaudinusi. Jėzus, priglaudęs savo Motiną, kuri buvo Jo Kančios liudininkė ir Išganymo dalininkė, dingo nematoma kryptimi.
Tuo metu, pasilikusi viena, Marija giedojo savo

džiaugsmo giesmę „Magnificat.“

Marijos pergyvenimas vėl auga, kai Jos Sūnus Jėzus pradėjo po triumfališko prisikėlimo kalbėti apie paskirtį. Štai Jėzaus žodžiai: "Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite Jos galybės., tapsite mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoj ir ligi pat žemės pakraščiu."

Marija apaštalų motina ir vadovė

Jėzui įžengus į dangų, visi apaštalai sugrįžo į Jeruzalę iš vadinamo Alyvų kalno į Paskutinės Vakarienės vietą. Ištvermingai drauge su moterimis meldėsi ir Jėzaus Motina Marija bei Jo giminaičiai. Rašytojas Dobraczynskis savo veikale „Nikodemo laiškai“ bando literatūrine forma įžvelgti į mokinių ir apaštalų nuotaiką, belaukiant dangaus pažado. Nikodemas buvo vienas iš slaptųjų Jėzaus mokinių, kuris prisijungė prie apaštalų ir mokinių tik po Jėzaus Prisikėlimo.

Rašytojas psichlogiškai žvelgia į visų bendrą maldą ir laukimo metą. Nikodemas taip aprašo savo ir kitų susirinkusių nuotaiką bendrai maldai.

Jau pradėjau galvoti, kad mes nieko nesulauksime. Kasdien rinkdavomės bendrai maldai ir kasdien, pusračiu suklupę, kur taip neseniai matydavom gyvą Jėzų, maldavome pažadėto Ramintojo.

— Viešpatie, suklupęs meldžiuos, neabejoju! ir žinau, kad Tu Dievo Sūnus, tuo pačiu ir Dievas, nes tiktai Dievas galėjo prisikelti ir į dangų įžengti, parodęs savo dieviškumą, pasitraukei. Būdamas

mūsų tarpe, uždegdavai mus nežemiška laime, švystelėjai amžinąja šviesa, kad vėl pradingtum. Ir vėl nėra Tavęs, kaip nebuvo tose dviejose nesibaigiančiose naktyse...

Kai debesys uždengė Viešpatį, visi drauge su Motina Marija suklupo prie paliktų Viešpaties kojų ženklų ir bučiavo. Moterys skubėjo ją kelti, bet ji purtindama galvą, davė joms suprasti, kad norinti eiti pati viena. Mokiniai ir apaštalai ėjo iš paskos. Marija sustojo, laukdama visų ateinant. Pakėlusi rankas lyg norėdama motiniškai visus apglėbti, tarė:

„Ateikite vaikai", Jos skausmingai ištarti žodžiai palietė nuoširžiai visų sielas. Jos akių žvilgsniai apėmė visus, taip pat ir mane, džiaugėsi Nikodemas.

„Eisime drauge melstis ir maldoje lauksime. Paklusniai ėjome paskui ją. O ji atrodė kaip mūsų būrelio globėja. Ėjome daržo slėniu, kur prasidėjo auka. Pažvelgęs į kalvą, pagalvojau o ten skausmingai pasibaigė. Ji dabar kalbėjo kasdien.

„Klaupkimės ir melskimės", klaupėme pusračiu, ir mūsų malda beldėsi į dangų.

Pirmą dieną buvome tikri, kad mūsų malda atneš vaisių, bet devintą jau nežinojome ką galvoti. Meldėmės be atsikvėpimo, bet malda sunkėjo Dievas atėjo į žemę, atvėrė savo širdį bet žemė paliko tik žeme. Dievas aukštybėse yra kasdien. Jis kentėjo ir mirė, bet kasdien turi prisikelti, kad mes tikėtume. Prisikelti mumyse.

Dažnai pažvelgdavau į Mariją. Tai buvo vienintelė mano paguoda, vienintelė viltis. Žvelgiu į ją besimeldžiančią. Ji pagauna mano žvilgsnį ir nusišypso. Savo šypsena žadina manyje maldingumą. Grįždavau bendrajai maldai, savyje kartodamas; „Viešpatie, atsiųsk ką žadėjai atsiųsti. Atsiųsk greičiau. Jau praėjo devintoji diena, ir mes nieko nesulaukėme.

Pavalgę vakarienę, vėl grįžom maldai. Marija mus kvietė ir prašė šį vakarą karščiau ir nuoširdžiau melstis, nors miegas kibo į akis. bet nugalėdavom jį. kovodami iš visų jėgų. Matydama mus nuvargusius nuo klūpojimo ir maldos, švelniai paragindavo: „Dar truputį, dar truputį, vaikai ištverkite! Staiga Marija atsistojo, nutraukę maldą, žiūrėjome į ją.

Visi pasidarė pilni šventosios dvasios

Tuo metu kažkas lyg nukrito ant mūsų. Jautėme ateinančią jėga iš aukštybių, kuri lyg paslaptinga ugnis. pripildė mūsų sielas. Iš lūpų veržėsi žodžiai, kurių mes anksčiau nesupratome. Ūžesys pripildė namus ir apylinkę. Švelnus vėjas gūsiais ėjo pro mūsų atviras lūpas. Jis lyg ugnim lietė mūsų širdis, mūsų galvas ir degino lūpas,

Staiga pajutome, kad mes visi šaukėme kalbame įvairiomis kalbomis ir spontaniškai išbėgome iš namų. Prieš mūsų akis minios žmonių. Mūsų veidai įkaitę ir mumyse liepsnojo ryžtingumas.

Minia juokėsi iš mūsų, girtuokliais vadino. Nikodemas pastebėjo Simoną Petrą skinantį sau kelią ir pagalvojo: „Ką tas Betsaidos žvejys pasakys?“ O jis savo kalba nustebino visus. Nutildęs minią, aiškino apie Kristų Mesiją, Aukščiausiojo atsiųstą, kuris buvo žmonių atmestas ir nužudytas. Minia išsigynė tai padariusi.
Petras prisipažino: „Nesu nei aš geresnis už jus, nes aš tris kartus Jo išsižadėjau ir Jis man atleido. Minia sujudo ir veržėsi prie Jo visi, prašydami krikšto.

Paskutinis vakaras su Jėzaus motina

Jėzui prisikėlus. Marija tapo mūsų visų Motina. Vakarais, laisva nuo darbų, daug dalykų pasakodavo, kurių dar nebuvome girdėję. Pasakodavo daug iš viešojo Jėzaus gyvenimo, apibudindama Jo pamokslus, stebuklus ir didžią meilę žmonėms. Jos švelnus balsas, lyg žavi muzika aidėdavo mūsų sielose. Net iš tolimesnių apylinkių susirinkdavo žmonės Jos klausyti. Atėjo paslaptingas vakaras. Prie Jos mes sėdėjome keturi: Petras, Jonas iš Antijochijos, gydytojas Lukas ir aš — Nikodemas. Lauke nuostabi pavasario naktis. Medžių šakose čežėjo paukščiai. Žiedų kvapas dvelkė visam mūsų bute. Stalas, ant kurio Paskutinės Vakarienės metu vyko perkeitimas, buvo atitrauktas nuo sienos. Marija sėdėjo kambario viduje, o mes prieš ją.

Tą vakarą Jos veide dvelkė ramybė. Visą rytmetį ji meldėsi viena. Paskui su našlėmis lankė neturtingas šeimas, dalindama duoną ir tarnaudama ligoniams. Toji moteris, apsupta pagarbos, nė valandėlei nenustoja dirbusi.

Dažnai po dienos darbų sėdėdavo ramiai, atrodė lyg primigus, tačiau tą vakarą, kaip gal niekad. buvo judri. Jos žaviam veide spindėjo tamsios akys. Ji buvo jau subrendusi moteris, kuriai tiek daug kančios, vargo, sunkumų teko pergyventi, bet jos veide viso to nesimatė. Pasiliko nepasikeitusi nuo to meto. kai pirmą kartą Ją sutikau prie savo namų slenksčio. Tie. kurie Ją pažino iš seniau, mirtina, kad Ji nuo Sūnaus užgimimo išliko nepasikeitusi.

Ir tą vakarą Ji buvo tokia, lyg žmogus apleisdamas mylimuosius, netrukus pasitraukia ilgam laikui. Išskėtusi rankas Ji į mus prabilo, kaip motina į savo vaikus:

„Mano vaikai, nors manęs nebus, nuo jūsų aš nepasitrauksiu" ...Greit pakėlėme galvas. Pajutau savyje lyg apmirusią širdį.

„Nebijokite", kalbėjo ramiai, „nebūsiu nuo jūsų toliau, priešingai būsiu kaskart arčiau. Kiekvieną dieną, kiekvieną valandą vįs giliau įeisiu į jūsų gyvenimą... Pasiliksiu jūsų." Mes jos žodžių nesupratome, bet mums visiems atrodė, kad Ji pasakė labai svarbų dalyką, kuris gal metais nebus suprastas, kad vėliau lyg saulė nušvistų ar žiedų lietumi nukristų.

Jėzus pasiima savo Motiną, nes Ji buvo Jo širdis

Sėdėjome į ją akis įsmeigę... Staiga dingo žiedų kvapas, lyg rožės būtų nustojusios žydėti ir užvieš-patavo didelė tyla: nutilo paukščiai nustojo čežėti alyvmedžių šakos, nurimo ir vėjo dvelkimas...

O mes įtemptai kažko laukėme, patys nežinodami ko?.. Ji pradėjo lyg tolimos giemės skambančiu balsu: ,,Pagimdžiau viltį, pagimdysiu ir gailestingumą... Sulaikysiu ant jūsų pakeltą ranką. Jūs iš manęs visko galite tikėtis ir visko prašyti. Esu kaip Jokūbo Patriarcho laiptai, kuriais angelai vaikšto ten ir atgal...

Jos balsas pilnas gerumo, skambėjo aidėdamas erdvėje ir mūsų širdyse... Trumpa akimirka visa jos esybė tapo Jėzumi ir vienu blikstelėjimu apsireiškė pats Jėzus, savimi užstodamas Motiną.

Matėme Jį sėdintį prie stalo ten, kur laužė ir keitė duoną į savo Kūną ir vyną į savo Kraują...

Delnai padėti ant kelių buvo balti ir perverti. Staiga viskas dingo... Dingo Jėzus ir Jo Motina Marija... Mes pakilome iš savo vietų lyg apsvaigę. Čiulbėjo paukščiai, kurie pasitraukimo metu buvo nutilę, dvelkė rožių kvapas, tik žymiai stipresnis. Mums atrodė, lyg rožės grindyse būtų pražydusios.

Tik prieš valandėlę Ji buvo su mumis ir štai nėra Jos... Ant suolo gulėjo Jos apsiaustas. Su pagarba nusilenkėm prieš jį ir pajutom iš jo plaukiantį rožių kvapą... Vos pražydę baltųjų rožių žiedai vienas po

kito krito ant žemės brangiam Jos atminimui.

Pasijutom lyg ekstazėje ... Kažkas paklausė, kur Jinai?.. Jau nebuvo Jėzaus, nebuvo nė Jos. Jėzus pasiėmė Ją, savo Motiną, nes Ji buvo Jo Širdis. Jeruzalė be Jėzaus ir Jos tapo nuvytusi našlaitė, o mes sparnuota sėkla, liepsnojančiais žodžiais, kuriuos nešios Viešpaties Dvasia uždegti žmonių širdis ir jų sielas naujam gyvenimui.

Švenčiausios Mergelės Marijos į dangų paėmimas

1950 metais, lapkričio pirmą dieną, Šv. Tėvas Pijus XII nusprendė paskelbti kaip tiesą, paties Dievo apreikštą, kad Nekaltai Pradėtoji Dievo Motina Marija visados Mergelė, Jos žemiškam gyvenimui pasibaigus, su kūnu ir siela buvo paimta į dangų.

Tai Nekaltosios Mergelės Marijos į dangų paėmimo dogma. Iš tikrųjų verta ir teisinga, tariant bažnyčios žodžiais, kad Nekaltoji Mergelė Marija būtų paimta į dangų, nelaukiant antrojo Kristaus atėjimo.

Kas galėjo praeiti tokį šventą ir stebuklingą kelią, kaip Ji? Kas nesupras, kad Mergelės prigimtis, kuri skirta Dievo Sūnaus, įsikūnijimui, nepažeista nei šešėlio, būtų mirusi kaip visi žmonės.

„Ji, kaip Kristaus Motina, buvo apsaugota nuo mirties ir prigimties sugedimo.“ (Cardinal Newman.)

Jėzus ir Marija perėjo mirties vartus į dangų. Ir

Marija savo būdu buvo nukryžiuota su Jėzumi. Ji kantrai laukė, būdama žemėje, Jėzui įžengus dangun, tiek ilgai, kiek Dievas norėjo.
Paimta į dangų nematomu būdu. Ji yra visuomet su mumis. Ji mūsų dangaus Motina, prieglauda, stiprybė ir viltis. Per Visų Šventųjų bendravimą, kurių Ji yra karalienė, mes jungiamės su Jos paėmimu į dangų ir Jos amžinuoju džiaugsmu.

Žvelgdami į Marijos veidą. įsidėmėkime Jos sąjūdžio žodžius: „Pasilikite visuomet mano Nekalčiausioje Širdyje ir rasite kiekvienu metu ramybę.
Aš jus paimsiu už rankų ir mes dirbsime drauge. Aš esu kaip motina, motina mokanti savo vaikus vaikščioti. Aš nukreipsiu jus nuo blogio, mokysiu jus meilės kelio. Jums labai reikia, kad aš būčiau visada su jumis. Visiškai pasitikėkite manimi ir aš jums parodysiu savo motinišką švelnumą.
Mano širdis yra motinos širdis, tikra, gyvoji širdis, aš esu tikra Motina visiems savo vaikams.
Jūs turit būti mano paguoda, mano Nekalčiausiausios Širdies džiaugsmas. Dėl to kiekvienu metu jūs turit būti šalia manęs, abejingi savo asmeniškiems poreikiams. Jeigu jūs mane mylite, jei esate mano, negalite turėti savo asmeniškų galvosūkių. Aš daviau jums savo Širdį, ir kas yra mano, turi būti jūsų, mano troškimai, turi būti jūsų troškimais, mano rūpesčiai ir mano kentėjimai turi būti jūsų.
Nuo dabar, jūs būsite laimingi, jei pasiliksite visuomet, kiekvienu metu mano Nekalčiausioj Širdyj. Stenkitės mane matyti tamsoje, jausti

Liurdo Marija

apleidimuose. Stenkitės daryti viską su manim ir manyje, atsiduokite visiškai mano Širdžiai, kiekvienu metu.

Aš užtikrinu jus, kad tai ką aš sakiau Fatimoje, atėjo. Rusija savo klaidas paskleidė visam pasaulyje. Viešpats bedieviškas tautas panaudojo nubausti krikščioniškąsias, kurios nukrypo nuo mano Sūnaus Jėzaus paženklinto kelio.

Dabar jūs praktikoj patyrėte, ką aš buvau paskelbusi Fatimoje. Ką jūs turite daryti, paskubom ieškoti prieglobsčio? Pirmiausia bėkite prie maldos, melskite Jėzų didesniu pasitikėjimu, nusižeminimu ir visišku atsidavimu.

Kasdieną kalbėkite rožinį. Savo malda jūs sustabdysite besiskleidžiančią klaidą. Stebėkite piktojo veiklą ir savo ribotumą kovoj prieš piktojo sugebėjimus. Pagaliau jūsų malda ir jūs galėsite laimėti savo užtarimu, tačiau laimėtojas bus tik vienas Viešpats.

Būtinai turite viską pavesti man juk aš esu jūsų motina. Nesirūpinkite patys savo reikalais, aš pati pasirūpinsiu. Aš visuomet suteiksiu, kas jums reikalinga, patenkinsiu net ir slapčiausius jūsų pageidavimus.

Aš jus išrinkau ir paruošiau savo Nekalčiausios Širdies triumfui pasaulyje. Štai ateina metas ir mano planas bus baigtas. Jis bus staigmena, juo stebėsis Dievo angelai džiaugsis dangaus Šventieji, didelė paguoda ir ramybė teisingiesiems žemėje. Atleidimas ir išganymas daugybei mano paklydu-

sių vaikų. Griežtas ir paskutinis pasmerkimas šėtono ir jo sekėjų.

Jus, savo išrinktuosius, kurie man priklausot savo pasiaukojimu, apdengsiu savo nekaltybės skraiste, noriu iš jūsų padaryti naujuosius žmones. Aš myliu jus, myliu ypatinga meile."

Pabaiga

Prieš mūsų akis švyti dangaus Motinos Marijos paveikslas, pažvelkime į Jos nepaprastą išaukštinimą, tai žemės dukra, į kurią pažvelgė Viešpats ir kurios siela prisipildė amžinuoju džiaugsmu. Dangaus Tėvas Ją išrinko, kad švytėtų angelų akivaizdoje, kaip amžinoji šviesa, kaip šventųjų aureolė ir žemės keleivių palaiminta viltis. Ji mūsų Motina, mes Jos mylimi vaikai. Nuo pat pradžios buvo tikima Marijos išaukštinimu: Ji buvo Viešpaties planuose, pašaukta būti Dievo Sūnaus Motina išganymo aukoje paskirta žmonių giminės Motina.

STEBUKLINGAS IŠGIJIMAS ĮTIKĖJUS
(Tikras atsitikimas) Jimmy Saulog.

1982 metais, gegužės trečią dieną mano žmona Judita ir aš turėjome automobilio nelaimę. Judita katastrofoje susižeidė kaklą ir kairį kelią, kuris labai skaudėjo. Jai buvo labai sunku vairuoti automobilį ir atlikti namų ruošos darbus.

Tuomet mes nieko nebuvome girdėję apie Fatimos apsireiškimus ir nežinojome, kad jos skausmą būtų galima paaukoti kaip auką Dievui taipogi nežinojome nė apie Dangaus Mergelės paskelbtus pranešimus. Daktarai buvo nusprendę ją operuoti, tačiau mes nemanėme, kad operacija pagelbės.

Po ilgų pasitarimu 1984 metais, gegužės 25 dieną žmonai buvo padaryta kelio operacija. Po trijų mėnesiu sveikata ne tik nepagerėjo, bet pasunkėjo galvos judesiai ir padidėjo skausmai.

Neurologijos chirurgai patarė vėl operuoti ir paskyrė operacijai datą spalio mėnesį. Tuo metu prašėme Dievo malonės pagelbėti mūsų nelaimėje. Netrukus ir aš turėjau atsigulti ligoninėn, pašalinti inksto užblokavimą. Dėl to ir žmonos operacija buvo atidėta.

Dvi savaites prieš savo operaciją išgirdau, kad mūsų parapijoj bus rodomas dokumentinis Fatimos įvykių filmas. Abu su žmona buvome nepaprastai juo sužavėti. Mes stebėjomės dangaus pranešimais ir vaikų regėtojų pasiryžimais-aukoti

visus kentėjimus, nemalonumus už nusidėjėlių atsivertimą ir kaip atlyginimą už nekalčiausios Marijos Širdies įžeidimus.

Norėdamas daugiau sužinoti apie Fatimos Šv. Mergelės apsireiškimus, nusipirkau vietos Mėlynosios Armijos knygyne nedidelę knygelę ir laukdamas savo operacijos, ją perskaičiau. Iš jos išmokau kalbėti rožinio maldą. Tą patį vakarą sužavėtas Marijos pageidavimais, pasižadėjau ir pasakiau žmonai, jei pasiseks manoji operacija, keliausiu į Fatimą atsidėkoti Viešpačiui.

Juditai skausmai nemažėjo. Guosdamas ją raginau skausmus kantriai priimti ir per Mariją aukoti juos Viešpačiui už Jėzaus meilę ir kaip atlyginimą už nekalčiausios Marijos Širdies įžeidimus.

Tas pasižadėjimas žmonai suteikė jėgų priimti visus Viešpaties siunčiamus kentėjimus. Marijos reikalavimų išpildymui, nešiojome rudus škaplierius ir pasiryžom penkis pirmus mėnesių šeštadienius priimti Komuniją ir melstis.

Po sėkmingos operacijos, atgavęs jėgas, vykdžiau savo pažadą. 1985 m. gegužės mėn. žmona Judita, dvi dukrelės ir aš keliavome kaip maldininkai į Romą, Lurdą ir Fatimą.

Grįžtant namo, Fatimoje nusipirkome nekalčiausios Marijos Širdies statulą ir sidabrinį rožinį. Namuose įrengėme Šv. Mergelei altorių, pastatėme Jos statulą ir į dešinę ranką įdėjome rožinį. Po dviiejų savaičių pastebėjome, kad buvęs sidabrinis

rožinis pasikeitė į auksinį. Aš pasakiau: “Judita, Šv. Mergelė Marija mums rodo, kad Ji yra čionai ir girdi mūsų maldas.” Ši Marijos žinia Mūsų gyvenime pasidarė labai svarbi. Mano šeima Kalbėjo kasdien rožinį, aukodama jį už prieštaraujančius Dievui ir nekalčiausiai Marijos Širdžiai.

Praėjo trys metai nuo mūsų auto nelaimės. Judita po įvairių gydymų nesijautė geriau: rankos stingdavo, sunkiai kalbėjo dar sunkiau nurydavo kartais net ir žandikaulis susirakindavo. Pasiteiravome antros gydytojų nuomonės, kuri taip pat rekomendavo operacijų. Judita sutiko operuotis, bet norėjo prieš nustatant operacijos datų dar kartą aplankyti Fatimą. Todėl 1985 m. liepos mėn. 21d. visa šeima vėl atvykome į Fatimą. Vykome ne prašyti Juditos pagydymo, bet kad Viešpats per nekalčiausios Marijos Širdį suteiktų mums ištvermės pergyventi sunkią Juditos operaciją. Tuomet mėginau prisiminti, ką Marija sakė vaikams pirmuoju apsireiškimu. Štai Jos žodžiai: “Ar jūs norėtumėt paaukoti Dievui visus savo skausmus, kuriuos Jis jums siųs už nuo dėmes, kuriomis Jis yra taip skaudžiai įžeidžiamas, kaip atsilyginimą už nusidėjėlių atsivertimą?” Judita ir aš užtikrinom Fatimos Mergelei Marijai savo paklusnumą ir visų mums siunčiamų kentėjimų priėmimą, kuriuos tik Dievas norės mums pasiusti. Antrosios kelionės metu, mes jautėme arti savęs Jacintą (viena mergaitė iš mačiusių Fatimoje Mariją), meldėmės prie jos kapo prašydami mus užtarti, mums padėti ir tarpininkauti.

Prieš lipant į Pasaulio Karalienės lėktuvą Filadelfijos aerodrome, prie mūsų priartino nepažįstamas kunigas (Tėvas Pilypas Bronk) prašydamas pagelbėti pargabenti iš Portugalijos į Ameriką Šv. Mergelės Marijos nekalčiausios Širdies statulą. Mes mielai sutikome.

Būnant Fatimoje užėjome į krautuvę kurioje kun. P. Bronk nupirko statulą. Juditai pabučiavus statulos ranką oras pakvipo rožių kvapu. Pabučiavus jai ranką antrą kartą kvapas neišnyko.

Paskutinę dieną Fatimoje, mes užsigeidėme aplankyti Valinhos ir Loca de Cabeco aukštumas. Valinhoj mano šeima pradėjo kalbėti rožinį. Baigiant trečią paslaptį, Judita pajuto kažkokį judesį apie kojas ir mėgino nukratyti. Baigiant penktą paslaptį Judita pajuto stiprų vėjo pūstelėjimą. Sukalbėję rožinį, vykome į Loca do Cabeco. Ten išgirdome keistą paukščių skridimo ar bičių dūzgimo garsą. Mano abi dukros ir draugas nuėjo į kalvą pažiūrėti iš kur tas garsas ateina. Judita negalėdama dėl savo kelio lipti, nutarė palaukti apačioje. Tuo metu aš žiūrėjau į padarytus įrašus angelo apsireiškimo metu prieš Marijos pasirodymus.

Judita pasilikusi viena pastebėjo, kad ji gali pajudinti galvą ir pradėjo ją judinti be skausmo ir sunkumų į visas puses. Judita, mums grįžus, pasakojo: "kai aš judinau galvą trečią kartą, visame kūne pajutau ypatingą šilimos spinduliavimą ir man atrodė, kad esu nešama į labai šviesią aikštę.

kuri tačiau neakino akių ir buvo nepaprastai rami. Jaučiaus esanti danguje. Mano siela buvo rami ir laiminga. Stovėdama toje gražioje vietoje, aš mačiau savo šeimų ir draugę Mariana Dib. Kai grįžau į normalią būseną, mano viena pusė širdies buvo pilna džiaugsmo ir ramybės, vaizduodama, kur aš buvau, gi antroji pusė širdies buvo skausminga. vaizduodama tamsą, kurion grįžtu.

Labai sujaudinti žmonos pajusta malone, mes atėjome į Loca do Cabeco. kur atkalbėjome dėkingumo ženklan rožinį Jėzui. Šv. Mergelei Marijai ir Jacintai.

Paskui mes nuėjome į krautuvę susitikti su kun. Donald Lynch ir su juo susitarti dėl nekalčiausios Mergelės Marijos Širdies statulos pervežimo į Ameriką.

Kai Judita vėl pabučiavo dešinę statulos ranką, ji vėl pakvipo rožių kvapu ir tas kvapas išliko, kol mes apleidome Fatimą. Kunigas, kuris turėjo rūpintis statulos parvežimu, negalėjo tuo metu važiuoti, todėl statulos pargabenimas Amerikon buvo mums patikėtas. Toji statula šiuo metu yra pas kun. Bronk, Šv. Juozapo šventovėje, Stirling, N. J. Ji buvo atgabenta į Marijos šventovę Plainfield. N. J. 1986 m. balandžio mėn., kai buvo atnašaujamos Šv. Mišios Mėlinosios Armijos steigėjui prel. Colgan prisiminti.

Mums laukiant autobuso į Lisabonos aerodromą. prisiartino prie Juditos kun. Bernardas Gruenwald ir įteikdamas jai gražią ružavą rožę tarė:

"Pirmoji mintis man atėjo galvon šią rožę atiduot jums." Ko kun. Bernardas nežinojo, kad Judita tiką buvo užbaigusi devynių dienų noveną Kūdikėlio Jėzaus Teresės garbei.

Sekančią dieną, mums sugrįžus namo, Judita nuėjo pas neurologą. Daktaras ją keletą kartų nuodugniai tyrė, bet nesurado jokių buvusios ligos žymių. Ji neturėjo jokių skausmų, nei kitų žymių, kurias anksčiau jis buvo matęs. Dėl to ir operacija buvo atšaukta.

Jau praėjo du metai, kai Judita buvo stebuklingai pagydyta ir šiuo metu gerai jaučiasi. Mūsų šeima laiko Juditos pagijimą Fatimos Marijos stebūklu. Antrasis stebūklas, tai šeimos atsivertimas, kuris įvyko kai mes atvėrėme savo širdis Šv. Mergelei. Aš pamenu, sako Juditos vyras, kad viename iš apsireiškimų, Lucija paprašė Šv. Mergelės kai kuriuos žmones pagydyti. Ji atsakiusi: "Taip, jei jie atsivers, jie bus metų bėgyje pagydti." Mes tai išgyvenome per mūsų atsivertimą. Šv. Mergelė panaikino visus skausmus, kentėjimus ir nelaimes. Mūsų meilė Fatimos Šv. Mergelei tebeliepsnoja mūsų širdyse. Mes nuolat meldžiamės, kad toji meilė nuolatos vis augtų ir stiprėtų.

SKUBUS DANGAUS MOTINOS PRANEŠIMAS

1987 m. liepos 3 d. dangaus Motina Marija pranešė kunigams per kun. Stefano Gobbi, Marijos sąjūdžio kunigams steigėją, savo neatidėliotiną prašymą. Tuo metu Marijos sąjūdžio kunigai nacionaliniai direktoriai buvo susirinkę rekolekcijoms San Marino vietovėje.

Pranešime skambėjo mūsų dangaus Motinos maldaująs prašymas, Jos desperatiškas noras visus Jos vaikus grąžinti Jėzui. Ji prašo kunigus kreiptis į visus žmones, kad jie grįžtų prie Dievo.

Tam neatidėliotinam Marijos prašymui, Amerikos Marijos sąjūdis kunigams, išleido specialų biuletenį kuriame skelbiamas Marijos prašymas visiems kunigams ir pasauliečiams, kad būtų kreipiamas dėmesys į dabartinius bedieviškus laikus ir stengiamasi grąžinti kuo daugiau žmonių Jėzui.

Dangaus Motinos pranešimą prašoma skaityti atydžiai ir paskleisti galimai plačiau, kad įvairiais keliais pasiektų visus žemės kampus. Marija pabrėždama kartojo: “Aš noriu, kad šis mano pranešimas tuojau pasiektų visą pasaulį.”

Marijos žodis kunigams

Mylimieji mano sūnūs... Kodėl aš vėl jus sukviečiau? Šiais Marijos metais, kurie paskirti mano garbei, aš norėjau kaip motina jus suburt apie save ir paskelbt pageidavimus kurie yra giliai mano širdyje. Tai paskutinis jums pranešimas,

kuris jus lydėtų sunkiame jūsų kelyje.

Laikas jau atėjo... Kodėl mano popiežius pageidavo šiuos metus pašvęsti man? Jis skelbdamas šiuos Marijos metus norėjo atkreipti visos bažnyčios dėmesį į mane, kad manęs klausytų, mane gerbtų, mane sektų, kad rastų paguodos mano motiniškoje širdyje, nes mano laikas jau atėjo. Nuo šių metų jūsų dangiškosios Motinos laikas stipriai ir viešai prasidės.

Sugrįžimo laikai... Dabar yra mano perspėjimo metas. Žmonija sugrįžk, taip nutolusi ir nuklydusi. Sugrįžk pas savo Išganytoją. Šie yra didžiojo sugrįžimo laikai. Jūs este čia suvažiavę rekolekcijoms, todėl aš noriu jus padaryti savo didžiojo kvietimo šaukliais. Eikite pas visus, kuriuos tik sutiksite, kokį kraštą pasieksite turite skelbti ir skleisti mano motinišką susirūpinimą ir drauge maldavimą: "Grįžkite tuojau atgal, grįžkite pas Dievą išganyman ir Jo malonėn. Metas, kuris buvo jums suteiktas atsiversti beveik pasibaigė, skaičiuojamos tik jo dienos. Grįžkite tuojau atgal visais keliais, Viešpats nori jus išgelbėti.

Mylimieji sūnūs, man reikia šauklių, kurie skleistų manąjį žodį, rankų, kurios man padėtų ir kojų, kurios eitų visais pasaulio keliais. Aš reikalauju, kad tas neatidėliotinas mano prašymas tuojau pasiektų kiekvieną žemės kampą. Praneškite šį

mano kvietimą grįžti pas Viešpatį.

Didžios bausmės laikai. Tai mano didžiojo sugrįžimo laikai ir nubaudimo metas. Dieviško teisingumo taurė jau pilna, daugiau negu pilna, liejasi kraštais. Blogis jau dengia visą žemę. Bažnyčia menkėja dėl išsižadėjimo ir nuodėmės. Viešpats savo gailestingumo triumfui jus turi apvalyti stipria teisybės ir meilės veikla. Jums rengiamos labai skaudžios ir kruvinos valandos. Šis momentas ateis greičiau, negu jūs galvojate. Net šiais metais kai kurie įvykiai įvyks. Apie tai aš kalbėjau Fatimoje ir slapta pasakiau vaikams, kuriems aš dar apsireiškiu Medjugorje. Todėl surinkite visus vaikus į mano Nekalčiausios Širdies apsaugą. Sušaukite juos visus ir veskite nei vieno nepamiršdami. Mylimieji sūnūs, žvelkite į tuos ypatingai, kurie yra labiausiai nutolę, mažuosius, vargšus, kurie kenčia persekiojimus, pavergti narkotikų ir kurie yra šėtono aukos. Aš noriu gelbėti visus savo vaikus. Esu reikalinga jūsų pagelbos, noriu juos visus gelbėti per jus, ypač nusidėjėlius. Bausmės metu juos turite saugoti, ginti, jiems padėti ir juos raminti. Kodėl jūs nekreipiate dėmesio į maldaujantį mano balsą, kuris jus ragina eiti visur, surinkti silpnuosius, mažiausius, labiausiai jautrius, daugiausiai kenčiančius, kurie yra nutolę ar tikėjimui žuvę. Parveskite juos visus. Aš noriu juos visus apsaugoti savo Nekalčiausioje Širdyje.

Didžiojo atgimimo laikai. Tai mano laikai didžio atsinaujinimo laikai. Po sunkių kančios laikų, ateis didis atgimimo metas. O taip, žmonija apšviesta tiesos, stiprinama malonių raminama Šv. Dvasios, pradės naują gražų gyvenimą. Bažnyčia taps viena šeima. Jėzus atstatys savo garbingą karalystę. Jis bus su jumis. Jūs pažinsite naują epochą ir matysite atgimusią naujai žemę ir dangų.

Didžių malonių laikai Tai mano laikai, nes tai didžio pasigailėjimo metas. Dangaus Tėvas su užsidegimu ir meile pils ant vargšės žmonijos beribės meilės sroves. Tėvas nori lyg tai iš naujo sukurti tvainį, kuris būtų daugiau matomas, nuoširdesnis viską piimąs, o jo tėvystė būtų daugiau išaukštinta ir garbinama. Nauji tvariniai alsuos Tėvo meile, kuris jus valdys pilnutine dieviška meile, kuri tekės lyg gyvas ir neišsemiamas šaltinis.

Jėzus karaliaus! Jėzus karaliaus! Jam viskas buvo sutverta. Jėzus, kurs tapo įkūnytas, buvo jūsų broliu, gyveno drauge su jumis, kuris kentėjo ir mirė ant kryžiaus, kad vestų žmoniją į naują gyvenimą per atpirkimo dovaną, taip kad jo karalystė skleistųsi iš širdžių gilumos į sielas, į asmenis, į šeimas ir į visuomenę. Jėzus, kuris mokė jus maldos, kasdieninės maldos, kviesdamas, kad ateitų jo karalystė ant žemės, pagaliau galės pajusti,

kad jo malda išsipildė. Jis atkurs savo karalystę, kurioje Jis bus pagarbintas, priimtas ir išaukštintas. Tai bus visuotinės malonės, grožio, damos, bendrumo, šventumo, teisingumo ir ramybės karalystė.

Didžiosios Sekminės. Didis gailestingumas ateis jums liepsnojančios meilės pavidalu, per meilės dvasią, kurį jums duoda Tėvas ir Sūnus, kad Tėvas greit pamatytų savo sūnaus Jėzaus išaukštinimą naujam atgimime. Jis atvyks atnaujinti savo karalystę o Jo broliai Jį mylės.

Šventoji Dvasia nusileis ugnies pavidalu, tačiau skirtingai nuo pirmųjų Sekminių. Tai ugnis, kuri degins, skaistins, pakeis ir pašventins. Ji atnaujins žemę iš pagrindų, kuri atvers širdis gyvenimo tikrovei ir pripildys šventumu bei malone sielas. Jūs pažinsite daug didesnę meilę ir tobulesnį šventumą, kokį tik iki šiol pažinote. Siela bus išaukštinta ir suteiks jums tobulesnę meilę Tėvui ir Sūnui.

Pranešimo skleidėjams pasakė: “Šis yra gailestingumo ir mano Nekalčiausios Širdies triumfo metas. Todėl Aš jus čia sukviečiau. Jūs privalote būti šio mano svarbaus reikalavimo skleidėjais viso pasaulio kraštuose. Susirinkite čia prie mano Nekalčiausios Širdies pasiruošti ateinantiems naujiems laikams, kurie jau yra dabar prie pat jūsų durų.

Įsidėmėkite... Aš esu greta jūsų jus padrąsinti, jei kelyje sutiksite kliūčių. Aš esu jūsų paguodos Motina. Priimsiu jus kiekvieną atskirai, o drauge su jumis ir visas sielas, kurios jums patikėtos, visas kurios jums artimos, visus, kuriuos jus mylite, visus brolius, kurie yra nutolę, ateikite visi nepalikdami nė vieno. Aš esu visų jūsų Motina. Jūs esate mano išrinktieji surinkti ir atvesti visus žemės vaikus prie mano Nekalčiausios Širdies.

Jus, drauge su jūsų artimaisiais ir jūsų globai pavestas sielas, laiminu Vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios. ”

Imprimatur:
James J. Byrne. S.T.D.
Former Archbishop of Dubuque
Feast of the Assumption
August 15. 1987

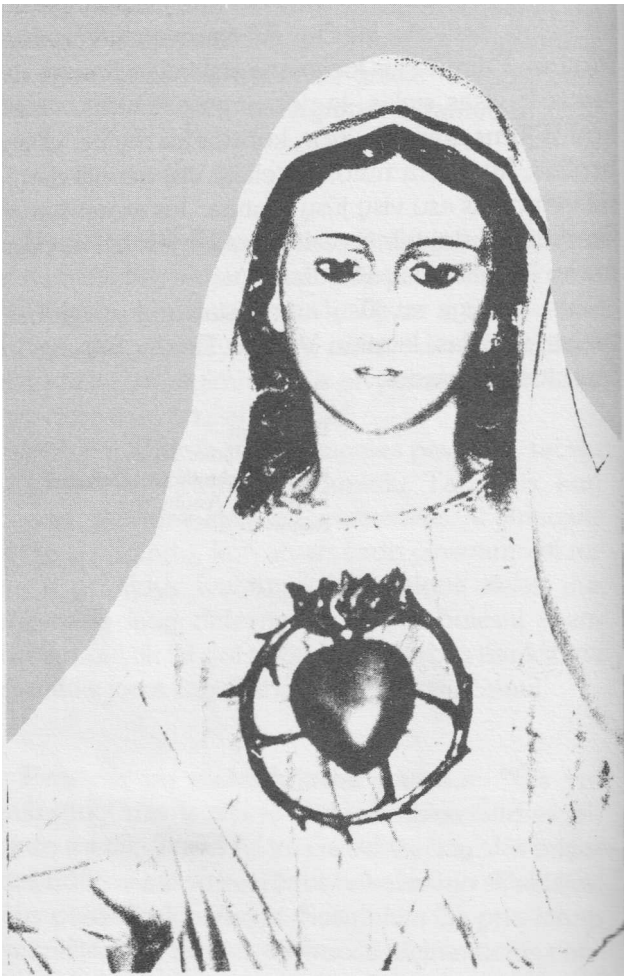

Fatimos Marija

Švč. MERGELĖS MARIJOS LITANIJA

Kyrie, eleison,
Christe, eleison, Kyrie eleison,
Kristau, išgirsk mus, Kristau, išklausyk mus,
Tėve, dangaus Dieve, pasigailėk mūsų!
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau Dieve, pasigailėk mūsų!
Šventoji Dvasia Dieve, pasigailėk mūsų!
Šventoji Trejybe, vienas Dieve, pasigailėk mūsų!
Šventoji Marija, melskis už mus!
Šventoji Dievo Gimdytoja, melskis už mus!
Šventoji Mergelių Mergele, melskis už mus!
Motina Kristaus, melskis už mus!
Motina Dievo malonės, melskis už mus!
Motina tyriausioji, melskis už mus!
Motina skaisčiausioji, melskis už mus!
Motina nepalytėtoji, melskis už mus!
Motina nesuteptoji, melskis už mus!
Motina meilingoji, melskis už mus!
Motina stebuklingoji, melskis už mus!
Motina geroji patarėja, melskis už mus!
Motina Sutvėrėjo, melskis už mus!
Motina Išganytojo, melskis už mus!
Mergele išmintingoji, melskis už mus!
Mergele garbingoji, melskis už mus!
Mergele šlovingoji, melskis už mus!
Mergele galingoji, melskis už mus!
Mergele maloningoji, melskis už mus!
Mergele ištikimoji, melskis už mus!

Teisybės paveiksle, melskis už mus!
Išminties soste, melskis už mus!
MŪSŲ linksmybės priežastie, melskis už mus!
Dvasios inde. melskis už mus!
Garbės inde. melskis už mus!
Jstabusis maldingumo inde. melskis už mus!
Paslaptingoji rože. melskis už mus!
Dovydo bokšte, melskis už mus!
Balčiausias bokšte, melskis už mus!
Aukso namai, melskis už mus!
Sandaros skrynia, melskis už mus!
Dangaus vartai, melskis už mus!
Aušros žvaigždė, melskis už mus!
Ligonių sveikata, melskis už mus!
Nusidėjėlių gynėja, melskis už mus!
Nuliūdusiųjų paguoda, melskis už mus!
Krikščionių pagalba, melskis už mus!
Karaliene angelų, melskis už mus!
Karaliene patriarchų, melskis už mus!
Karaliene pranašų, melskis už mus!
Karaliene apaštalų, melskis už mus!
Karaliene kankinių, melskis už mus!
Karalienė išpažinėjų, melskis už mus!
Karaliene mergelių, melskis už mus!
Karaliene visų šventųjų, melskis už mus!
Karaliene be gimtosios nuodėmės pradėtoji, melskis už mus!
Karaliene į dangų paimtoji, melskis už mus!
Karaliene šventojo rožinio, melskis už mus!
Karaliene taikos, melskis už mus!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums. Viešpatie!
Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, išklausyk mus, Viešpatie!
Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes. Pasigailėk mūsų!

TAVO APGYNIMO ŠAUKIAMĖS, šventoji Dievo Gimdytoja! Mūsų maldų neatmeski mūsų reikaluose, bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk. Mergele garbingoji ir palaimintoji, mūsų Valdove, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarėja, su savo Sūnumi mus sutaikink, savo Sūnui mus paveski, savo Sūnui mus atiduoki.

Melski už mus šventoji Dievo Gimdytoja!

Kad taptume verti Kristaus žadėjimų!

Melskimės. Meldžiame Tave, Viešpatie Dieve, Švenčiausiajai Mergelei Marijai užtariant, leisk mums, savo žmonėms, išsigelbėti iš dabartinių sielvartų, visados džiaugtis sielos bei kūno sveikata Ir gėrėtis amžinąja linksmybe.

Prašome per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Šv. Bernardo malda

ATSIMINK, maloningoji Mergele Marija, jog amžiais nėra girdėta, kad apleistum bent vieną, kas bėga prie Tavęs, šaukiasi Tavo pagalbos ir prašosi užtariamas. Šitokio pasitikėjimo kupini, ir mes skubame prie Tavęs Mergelių Mergelė ir Motina.
Mes einame pas Tave ir, būdami nusidėjėliai, su

gailesčiu puolame prie Tavo kojų. Tu. įsikūnijusio Žodžio Motina, nepaniekink mūsų žodžių, bet maloningai išgirsk ir išklausyk.

Sveika, Marija, Motina Dievo

Sveika, Marija, Motina Dievo,
Dangaus mums duota naujoji Ieva!
Atmint mus teikis savo Širdyje,
Melsk už mus Dievą, —
Sveika Marija!

Sveika, Mergele, nesuteptoji,
Kančioj mus guodi, ligoj globoji,
O kvepiančioji dangaus Lelija,
Duok sveiką orą, —
Sveika Marija!

Tu žemei Dievą, gimdei penėjai,
Dangaus Valdovą, mūs Atpirkėją,
Tegul mūs šaliai palaima lyja,
Gink mus nuo bado, —
Sveika Marija!

Tu mirtį savo Sūnaus regėjai,
Ašaras graudžias po kryžium liejai,
Per savo kančią lyg Kalvariją,
Duok mums kantrybės, —
Sveika Marija!

Šventa Mergele, pilna malonės,
Vienybę platink, sutaikink žmones,

Naikink rūstybę, visų širdyje, —
Sveika Marija!

Motina šventa, visų tyriausia,
Duok nekaltybės dorą brangiausią,
Naikink širdyje pikto vergiją,
Duok Dievo meilę, —
Sveika Marija!

O Karaliene visų šventųjų,
Išgirsk meldimą žmonių kaltųjų.
Neleisk mums žūti, baisioj ugnyje,
Nuvesk į dangų, —
Sveika Marija!

Trumpas Pasiaukojimas Nekalčiausiai Marijos Širdžiai

Švenčiausioji Fatimos Mergele Marija, Gailestingumo Motina, Dangaus ir žemės Karaliene, nusidėjėlių Užtarėja, šiuo pažadu aš aukoju save Tavo nekalčiausiai Širdžiai, trokštu gyventi su Tavim, per Tave vykdyti krikšto pasižadėjimus.

Aukoju Tau savo artimuosius ir brangius mirusiuosius, kurie reikalingi Tavo Malonės. Su pasitikėjimu keliu savo akis į Tave Jėzaus Motina, Tavo Nekalčiausiai Širdžiai aukodamas kenčiančią tėvynę Lietuvą. Jos sūnų ir dukrų kančia tebūna atlyginimas už Nekalčiausios Širdies įžeidimus.

PASIAUKOJIMAS
Brangiausioji Dangaus Karaliene

Tu, apsireiškusi Fatimoje, nurodei sąlygas, kurias išpildžius bus išgelbėta daug sielų nuo pragaro ugnies, grįš pasauliui tikėjimas ir taika ir atsivers Rusija.

Iškilmingai pasižadu Tavo nekalčiausiai Širdžiai, atsilygindamas už nuodėmes, kuriomis Viešpats yra taip skaudžiai įžeidžiamas.

1) Atgailauti, tobulinti savo gyvenimą, melstis ir aukotis už nusidėjėlius, garbinti ir daugiau nebeįžeidinėti Jėzaus Švenčiausios Širdies, kuri yra begalinė meilė ir gailestingumas.

2) Kiekvieno mėnesio pirmąjį šeštadienį priimti Šv. Atsiteisimo Komuniją ir bent 15 minučių apmąstyti nors vieną rožinio paslaptį.

3) Garbinti Tavo Nekalčiausią Širdį atsilyginti jai už įžeidimus ir pasiaukoti, kaip pasiaukojimo ženklą nešioti Kaimelio arba atitinkamą medalikėlį.

4) Šeimoje ar atskirai kalbėti rožinio dalį.

5) Vykdyti Dievo įsakymus ir sąžiningai atlikti savo pareigas.

Švč. Jėzaus Širdies
LITANIJA

Kyrie eleison,
Christe, eleison, Kyrie eleison,
Kristau, išgirsk mus,
Kristau, išklausyk mus.
Tėve, dangaus Dieve, pasigailėk mūsų!

Sūnau, pasaulio atpirkėjau, Dieve, pasigailėk mūsų!
Šventoji Dvasia, Dieve, pasigailėk mūsų!
Šventoji Trejybe, vienas Dieve, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, Sūnaus amžinojo Tėvo, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, Mergelėje Motinos įsčiose Šventosios Dvasios sutvertoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, su Dievo žodžiu esmingai sujungtoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, begalinės didybės, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, šventoji Dievo bažnyčia pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, Aukščiausiojo padangte, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, Dievo namai ir dangaus vartai, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, liepsnojantis meilės židiny, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, teisingumo ir meilės buveine, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, gerumo ir meilės pilnoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, visų dorybių gelme, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, visokios pagarbos vertoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, visų širdžių valdove, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, išminties ir žinojimo lobyne, pasi-

gailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, dievybės pilnatve, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, Tėvo mylimiausioji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, visiems malonių teikiančioji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, visos žmonijos išsiilgtoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, kantroji ir gailestingoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, dosni Tavęs besišaukiantiems, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, gyvybės ir šventumo šaltini, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, permaldavime už mūsų nuodėmes, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, baisiai išniekintoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, mūsų nedorybių įskaudintoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, ligi mirties paklusnioji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, ietimi pervertoji, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, paguodos šaltini, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, mūsų gyvenime ir prisikėlime, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, taikos ir ramybės davėja, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, nuodėmių auka, pasigailėk mūsų!
Jėzaus Širdie, tavimi pastikinčiųjų išganyme, pasigailėk mūsų!

Jėzaus Širdie, mirštančiųjų viltie, pasigailėk mūsų!

Jėzaus Širdie, visų šventųjų džiaugsme, pasigailėk mūsų!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums, Viešpatie!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, išklausyk mus, Viešpatie!

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, pasgailėk mūsų!

Jėzau romusis ir nuolankiaširdi!

Padaryk mūsų širdį panašią į savo Širdį!

Melskimės. Visagalis amžinasis Dieve, pažvelk į savo mylimojo Sūnaus Širdį ir tai, kaip ji Tave pagarbino bei kuo tau už nusidėjėlius atsilygino, mūsų prašomas pasigailėti, maloniai mums atleisk vardan savo Sūnaus Jėzaus Kristaus, kuris su Tavimi gyvena ir viešpatauja per amžius. Amen.

Švč. Jėzaus Širdžiai Pasiaukojimo Aktas

Mielasis Jėzau, žmonijos Atpirkėjau, pažvelk į mus, nuolankiai suklupusius prieš Tavo altorių. Mes Tavo esame ir norime Tavo būti. Kad dar tvirčiau galėtume su Tavimi susijungti, šiandien visi ir kiekvienas pasiaukojame Švenčiausiajai Tavo Širdžiai.

Gerasis Jėzau! Daugelis Tavęs visiškai nepažįsta; daugelis paniekinę Tavo įsakymus, nuo Tavęs nusigręžė. Pasigailėk jų ir visus patrauk prie savo Švenčiausios Širdies. Būk, Viešpatie Valdovas ne vien ištikimųjų, kurie niekada nuo Tavęs nepasitraukia, bet ir tų sūnų palaidūnų, kurie Tave paliko.

Padėk jiems greitai sugrįžti į Tavo namus, kad nežūtų dvasios.

Būki Valdovas tų brolių, kurie yra nuo mūsų atsiskyrę dėl klaidų ar nesantaikos. Pašauk juos į tiesos pilnatvę ir tikėjimo vienybę, kad būtų viena kaimenė ir vienas ganytojas. Taip pat visus Tavęs, dar nepažįstančius, atvesk į savo tikinčiųjų šeimą.

Padaryk, Viešpatie, kad Tavo Bažnyčia klestėtų, duok visoms tautoms taiką ir ramybę. Paragink, kad visoje žemėje skambėtų vienas balsas: Garbė ir šlovė mūsų Išganytojo dieviškajai Širdžiai per amžius! Amen.

Švenčiausiojo Sakramento Adoracijai

Gerasis Mano Išganytojau! Tu atidavei save man, ir aš save pavedu Tau. Priimk mane, kaip dėkojimo auką. Visą save Tau atiduodu ir noriu visada Tavo būti.

Prašau, Viešpatie, pagalbos kad visada pasilikčiau Tavo malonėje ir geriau norėčiau numirti, negu sunkiai nusidėti. Stiprink mane, Viešpatie, kad nepasiduočiau pagundoms. Duok man noro ir jėgų viskam, kas gera ir gražu.

Viešpatie, padaryk, kad aš visada gyvenčiau su Tavimi. Tada sąžiningai eisiu savo pareigas, ištesėsiu Tavo malonėje iki pabaigos ir mirsiu teisiųjų mirtimi. Palaimink mane, visus gerus mano darbus ir žodžius, kad jie sutiktų su Tavo valia. Laimink mano vargą ir džiaugsmą, mano gyvenimą ir mirtį. Laimink mano brolius ir seseris draugus ir geradarius. Amžiną ramybę suteik tėveliams, Laimink

visus tuos, kurie laukia mano maldų. Laimink šventąją Katalikų Bažnyčią, kad Ji vis skleistų žemėje savo spindulius ir suvienytų visus geros valios žmones. Laimink Šventąjį Tėvą, vyskupus ir kunigus. Laimink visus vargstančius ir kenčiančius, sergančius ir mirštančius. Suteik jiems noro ir jėgų kantriai kęsti visus gyvenimo kryžius ir sulaukti amžinosios laimės danguje, pasigailėk skaistykloje kenčiančių sielų ir suteik joms amžiną atilsį.

Štai aš, O Gerasis ir Malonusis Jėzau, puolu ant kelių prieš Tavo veidą ir karštai meldžiu, kad teiktumeis į mano širdį įdiegti gyvą tikėjimo, vilties ir meilės jausmą, o drauge ir tikrą gailestį už nuodėmes bei tvirtą norą pasitaisyti. Su meile ir užuojauta aš dvasios akimis žvelgiu į Tave nukryžiuotą ir apmąstau žaizdas, atsimindamas, ką pranašas Dovydas į tavo lūpas yra įdėjęs: „Pervėrė mano rankas ir kojas, suskaitė visus mano kaulus“ (Ps. 21 —17-18)

Kristaus Siela, pašvęsk mane! Kristaus Kūne, išgelbėk mane! Kristaus Krauje, pagirdyk mane! Vandenie iš Kristaus šono, nuplauk mane! Kristaus kančia, pastiprink mane! O geras Jėzau, išklausyk mane! Savo žaizdose paslėpk mane! neleisk man niekuomet nuo Tavęs atsiskirti! Nuo sielų priešo apgink mane! Mirties valandą pasišauk mane ir liepk man ateiti pas Tave, kad su šventaisiais garbinčiau Tave per amžius. Amen (Šv. Ignotas Lojolą).

Lankant Švč. Sakramentą

Mano Viešpatie Jėzau Kristau, degdamas meile žmonėms, Tu dieną ir naktį pasilieki Švenčiausiame Sakramente. Tu kvieti, lauki ir priimi visus, kurie čia ateina Tavęs aplankyti. Tikiu, Viešpatie, kad tikrai esi Švenčiausiame altoriaus Sakramente. Turėdamas prieš akis savo menkumą, dėkoju Tau už taip gausiai man suteiktas malones, o ypač, kad šiame Sakramente mums Pats save atidavei ir kad mane pakvietei šioje bažnyčioje Tave aplankyti.

Sveikinu šiandie Tave ir noriu Tau padėkoti už šią didžiąją dovaną. Noriu atsiprašyti už panieką, kurią dažnai patiri šiame meilės Sakramente. Noriu šiuo apsilankymu Tave pagarbinti visose pasaulio vietose, kur Tu esi mažiausiai garbinamas ir labiausiai pamirštas. Noriu Tave pagarbinti su Švenčiausiąja, didžiąja Švenčiausio Sakramento mylėtoja, Tavo Motina, Švč. Mergele Marija.

Mano Jėzau myliu Tave visa širdimi. Man skaudu, kad tiek kartų esu įžeidęs Tavo begalinį gerumą. Tavo malonei padedant, ryžtuosi niekad Tavęs nebeįžeisti. Atiduodu Tau pats save, savo valią, troškimus, polinkius ir visa, ką turiu. Nuo šios valandos valdyk mane, kaip tau patinka. Tik vieno dalyko trokštu ir prašau: kad Tave ir Tavo Motiną Švenčiausią Mariją iki mirties mylėčiau ir kad mano gyvenime tobuliausiai išsipildytų Tavo šventoji valia.

Meldžiuos už skaistyklos sielas, ypač pasižymė-

jusias maldingumu Švenčiausiajam Sakramentui ir Švenčiausiai Mergelei Marijai. Atsimenu visus vargšus nusidėjėlius, pagaliau, mano Mielasis Išganytojau, vieniju savo širdies troškimus, aukoju iuos Tavo amžinajam Tėvui ir prašau, kad dėl Tavo meilės juos maloniai priimtų ir išklausytų. Amen.

Prašant nutolusių sugrįžimo

Dieve, geriausias visų Tėve, pasigailėk tų mūsų brolių, kurie per nuodėmę ar klaidą nutolo nuo T'avęs, didžiojo Gėrio ir Tiesos. Jie daug kenčia, Viešpatie, ir jų dvasia nerami. Jie taip reikalingi Tavęs!

Mažink, Viešpatie, jų svyravimus, stiprink jų geruosius jausmus, duok jiems jėgos ir drąsos grįžti pas Tave. Amen.

Visagalis amžinasis Dieve, saugok mūsų Tėvynę Lietuvą: ją persekioja Tavo ir visos žmonijos priešai — ateistai. Pažvelk, Nekalčiausioji Marijos Širdie į savo Šiluvą ir guosk savo numylėtus vaikus, kuriems užtverti net takai į Tavo ašarų Šventovę. Tavosios Nekalčiausios Širdies nuopelnai teatverčia mūsų ir pasaulio priešus. Amen.

ŠVČ. SAKRAMENTO IŠSTATYMUI

Tegul būna garbinamas, visų mūsų Šlovinamas Sakramentas Švenčiausias dangaus valgis tikriausias. (Trečią kartą) Dabar ir visados ir per amžius. Amen.

O Salutaris Hostia

O dieviškoji Ostija, mums dangų atidaranti, silpni mes dvasios kovoje..., tvirtumo duok, pagelbėki.

Vienam Trejybėj, Viešpačiui tebūna meilė ir garbė. O mus Jis tenuveda gyvent per amžius į laimės tėviškę. Amen.

Tantum Ergo Sacramentum

Prieš taip didį Sakramentų pulkim galvas lenkdami, nes jau senų Testamentų maino įstatai nauji, tikim paslaptį tų šventų, Kristaus žodį gerbdami.

Dievui Tėvui Sutvėrėjui teskamba džiugi giesmė, Dievui Sūnui Atpirkėjui iš visos širdies garbė ir dangaus šviesos Nešėjai Dvasiai amžina šlovė. Amen...

Maitini mus, Dieve, dangaus duona, Aleliuja.
Kuri mums teikia tikrąjį džiaugsmą... Aleliuja

Melskimės. Dieve Švenčiausiuoju Sakramentu palikęs mums savo kančios atminimų, išmokyk mus taip garbinti šventąsais Tavo Kūno ir Kraujo paslaptis, kad galėtume nuolat naudotis atpirkimo vaisiais. To prašome Tave, kuris gyveni ir viešpatauji per amžius. Amen.

1. Garbinkime Dievų, garbinkim Jo šventąjį Vardą,
2. Garbinkime Jėzų Kristų, tikrą Dievą ir tikrą žmogų,

3. Garbinkime Jėzaus Vardą! Garbinkime Švenčiausiąją Širdį,
4. Garbinkime brangiausiąjį Jėzaus Kraują,
5. Garbinkime Jėzų Švenčiausiame Altoriaus Sakramente,
6. Garbinkime Šventąją Dvasią, ramybės Davėją,
7. Garbinkime Dievo Motiną. Švenčiausiąją Mariją,
8. Garbinkime nekaltąjį Jos prasidėjimą!
9. Garbinkime šlovingąjį Jos į dangų paėmimą.
10. Garbinkime Marijos, Mergelės ir Motinos vardą,
11. Garbinkime Šventąjį Juozapą, skaistųjį Jos Sužadėtinį,
12. Garbinkime Dievą, su Jo angelais ir šventaisiais.
13. Švenčiausioji Jėzaus Širdie, pasigailėk mūsų. (3k.)

Garbinkime Švenčiausiąjį Sakramentą. Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties, tikrąjį Kūną ir Kraują.

(Trečią kartą) Dabar ir visados ir per amžius... Amen.

T U R I N Y S

psl.

Mano siela garbina Viešpatį 5
Įvadas 7
Pažvelkite į savo Motiną 14
Neatidėliotinas mūsų uždavinys 18
Amerikos mokslininkai apie Fatimą 19
Kad tai neįvyktų..... 22
Uždekime savo žibintus 24
Marijos legijonas — Mėlynoji armija 25
Marijos sodas 27
Komunistų vado atsivertimas 28
Paguodos žodžiai (The Marian Movement) 30
Šv. Agnietė, mergelė kankinė..... 31
Šv. Cecilija, mergelė kankinė 34
Pirmųjų krikščionių stiprybė 35
Šv. Agota, mergelė kankinė 37
Pirmųjų krikščionių gyvenimo šūkis..... 37
Šv. Darata, mergelė kankinė 39
Kristus tikrai gyvena mumyse..... 39
Šv. Lucija, mergelė kankinė 43
Didelė malonė (Tikras atsitikimas) 44
Marijos Vardo Šventė 46
Motinos malda..... 47
Šv. Monika..... 49
Šv. Monika motinų pavyzdys 53
Paguodos žodžiai 55
Bažnyčia bus atnaujinta (Marian Movement) . 56
Šv. Juozapas, Bažnyčios Globėjas..... 59

Jo mažasis Rožinėlis 59
Šv. Pranciškus Asižietis 66
Rožinis šeimos kilnumo vaistas 67
Šv. Antanas Paduvietis 70
Nuostabi maldos galia..... 71
Šv. Uršulė ir jos palydovės 75
Šv. Kun. Jonas Bosko..... 77
Kai prarandame, pajuntame praradimo vertę 78
Šv. Marija Bernadeta Soubirous 83
Marijos šulinys Nazarete 83
Marija mūsų Motina 86
Paguodos žodžiai (Marian Movement) 87
Portugalijos pavasaris 89
Stebuklinga Marijos statula Lisabonoj 92
Paskutinis Marijos apsireiškimas, nuostabūs saulės įvykiai 94
Pavyzdžiai patraukia 98
Šviesų jūra 100
Austrijos išsilaisvinimas 102
Šv. Teresė Kūdikėlio Jėzaus 106
Mums būtina pažint ir mylėt savo dangaus Motiną Mariją 110
Trumpa mūsų dangaus Motinos istorija . . 113
Dangaus pasiuntinys Nazarete 117
Marija keliauja į kalnynų miestų 122
Šv. Jono Krikštytojo gimimas.....127
Marijos kelionė į Nazaretą.....129
Švč. Mergelės Marijos ir Juozapo jungtuvės 133
Diena po vestuvių 135
Marijos ir Juozapo kelionė į Betliejų..... 137

Šv. Šeima keliauja į Jeruzalę 139
Pakviesti kunigai Karaliaus Erodo rūmuose 142
Erodas ir išminingčiai 144
Erodo pyktis..... 149
Marija kalbėjo mums..... 154
Marijos reikalavimai 156
Bėgimas į Egiptą 157
Sugrįžimas 159
Dangaus paukščiai ir lauko lelijos..... 166
Šventasis Gabrielis 172
Marija Magdalietė 172
Tylos laikotarpis..... 175
Paskutinieji Kristaus žodžiai 182
Mūsų laiku šventoji, mergelė kankinė
Marija Goretti 190
Juozapas Arimatietis 193
Po Jėzaus kryžiumi stovėjo Marija 194
Jėzaus apsireiškimas savo Motinai 195
Marija apaštalų Motina ir vadovė 197
Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios 199
Paskutinis vakaras su Jėzaus Motina 200
Jėzus paiima savo Motiną.....202
Švenčiausios mergelės Marijos
į dangų paėmimas 203
Pabaiga 207
Stebuklingas išgijimas įtikėjus.....208
Skubus dangaus Motinos pranešimas 214
Švč. Mergelės Marijos litanija 221
Šv. Bernardo malda 223
Sveika, Marija, Motina Dievo 224

Trumpas pasiaukojimas Nekalčiausiai
Marijos Širdžiai 225
Pasiaukojimas 226
Švč. Jėzaus Širdies litanija 226
Švč. Jėzaus Širdžiai pasiaukojimo aktas . . 229
Švč. Sakramento adoracijai 230
Lankant Švč. Sakramentą 232
Švč. Sakramento išstatymui 233
O Salutaris Hostia 234
Tantum Ergo Sacramentum.....234